

Вяра

Житие на блажения и приснопамятен Архиепископ Матей Изповедник и съвременна история на православната Църква

Св. Матей, архиепископ на
Атина и цяла Гърция

Днес , малкото останали православни хора по света наричат свети Матей Атински „новия Марк Ефески“!

През 1439 г. Цариградският патриарх Йосиф зедно с императора бил начело на хилядна делегация на Фераро-Флорентинския събор, с цел да молят за унизителна помощ срещу завоевателите мюсюлмани. Условието на папата било, че ще помогнат, ако Цариград подпише обединение с тях (уния).

Св. Марк Ефески бил единственият епископ, който не е подписал унията с папа Евгений IV и тя била невалидна. Така чрез него Бог е спасил нашата свята, апостолска, православна

вяра. Благодарение на този велик изповедник, православната ни църква е избегнала робството на еретиците латинци.

В историята на Флорентинския събор, съставена от члена на византийската делегация Силвестър Сиропул, се разказва, че когато кардиналите поднесли на Евгений IV акта за унията, подписан от гръцките представители, папата попитал дали е подписал Марк Ефески и след като не видял подписа му, рекъл: "И така, ние нищо не направихме".

И така, кой е този нов свети Марк Ефески, който запази от покатоличване Светата ни Православна Вяра?!

ПРЕДГОВОР

За да съставим настоящето "Житие на Архиепископа на Църквата на Истинските Православни християни Матей", използвахме статията на Йеромонах Касиан Браун, публикувана в списание, което издава самия отец Касиан във Франция. Ние допълнихме неговото изложение с превод от гръцка важна обобщаваща статия: „За 60-та годишнина на първите исторически епископски хиротонии след проклетото нововъведение на новия папски месецеслов”, публикуван в календара на Църквата на ИПХ за 1995 г. и в официалното издание на нашата Църква „Проповедникът на Истинското Православие”, № 1 за 1995 г., както и някои други материали, по-специално Биографията на Архиепископ Матей, съставена от протоиерей Евгений Томброс.

Наследството, което Светият Отец ни остави, е Православието в цялата му чистота и великолепиe. През цялата история на Църквата Бог дава светлина, за да просвещава и управлява Божия народ. Преосвещения Матей, както светия праведник Нектарий Егински преди него, се появи сред тези светлини и за щастие други идват на смяна,

тъй като Господ никога не оставя Своята Църква, особено по време на големи кризи, както това се случи през живота на блажения отец Матей, когато тъмните сили са предизвикали схизмата на новокалендаризма (новостилието). Макар и да не е на повече от 48 години в този живот, Преосвещенейший Матей продължава, обаче, да води и защитава съмишленици, оставайки изключително почитан.

ДЕТСТВО

Матей Карпатакис е роден на 1 март 1861 г. в село Панетимон на остров Крит, в семейството на свещеника Харалампи и жена му Кириакия, в което той е десетото дете. С кръщението той получил името Георги. На 12 години той загубил баща си. Майка му и по-големият му брат Константин, който бил свещеник, изпълнили желанието на сърцето му и го изпратили в манастира на Божията Майка „Хрисопигия“. Игуменът на манастира отец Калиник бил възхитен от разсъдливостта и послушанието на младия Георги и го благословил впоследствие, за да се учи да участва в божествената служба. Той продължава образованието си в манастирското училище. Неговият красив глас и способността му да рисува веднага послужили на Църквата, разкривайки таланти на певец и иконописец. Веднъж местният епископ служил в манастира, и бил толкова очарован от уменията на младия послушник Георги, че искал да го остави близо до себе си. Но Георги предпочел да продължи образованието си в спокойствието на манастира.

УЧЕНЕ В АЛЕКСАНДРИЯ

Но Бог е предвидил друго. Веднъж при близките възникнала идеята да го изпратят в Александрия в Египет при роднини на родителите, фармацевти по професия, за да продължи ученето си там. Игумен Калиник подкрепил идеята, и Георги се подчинил в послушание. След като така прекарва 4 години, от

1872 до 1876 г. – в манастира „Хрисопигия“, той заминава за Александрия, в града, където всичко е на разположение, за да допълни образованието си. Докато учи в Александрия, той е работил и в аптеката на своите роднини. Георги остава в Александрия в продължение на три години и половина, интензивно работейки и учейки в едно от най-големите училища в града, което завършва първи, изпъквайки с добрите си нрави.

В ЙЕРУСАЛИМ

След като научил, че групи от православни гръцки поклоници през всичките години наред на Великден отивали в Святата Земя, за да отпразнуват Великден на Божи гроб, той решил да отиде заедно с тях. Затова през 1880 г. Георги отишъл в светия град, където за първи път се поклонил на местата на земния Живот на Господа. Той също посетил Патриаршията, за да вземе благословение от Патриарха, който по онова време бил Негово Блаженство Хиеротеос. Патриархът го насърчил да остане в Йерусалим, за да продължи обучението си в православната богословска школа „Почетен кръст“. В същото училище заедно с него учили и Мелетий Метаксакис, бъдещият патриарх на Константинопол, и Хризостом Пападопулос, който по-късно става архиепископ на Атина, подбудители за въвеждането на папския календар. След завършване на образованието си, 5 години по-късно, през 1885 г., е ръкоположен в свещеничеството от патриарх Никодим (патриарх на Йерусалим през 1883-1890 г., бивш Митрополит на Тавор, Патриарши екзарх на Всечестния Гроб в Москва). Като дякон, о. Матей служил в Църквата на Христовото Възкресение в продължение на една година. Но не бил удовлетворен от шумния живот в тази среда, той решава да отиде в Атон. След като получил благословието на Патриарха, той заминал за Света Гора Атон на 30 април 1886 година.

ПЪРВО ПРЕБИВАВАНЕ НА СВЕТА ГОРА

След мъдър избор той постъпва под ръководството на отец Нектарий в Скита Св. Анна. Бързо усъвършенствайки се в монашеския път, той бил подстриган във Великата Схима, въпреки младата си възраст, 26 септември 1886 г., под името Матей. Ръчната му работа се състоеше, между другото, в изработване на шапки за монаси. Накрая духовният му отец решил, че е време той да приеме йерейски сан. Те отишли заедно в манастира „Свети Григорий“, където Матей бил ръкоположен за йеромонах на 26 юли 1893 г. В продължение на много години той бил духовник на Великата Лавра и скита Кавсокаливион. Неговите ръкописи от това време са многобройни и като цяло запазени. В манастира Симон Петра, където той също изповядвал, той имал като съдуховник отец Лъв, известен със своите добродетели.

ЗАМИНАВАНЕ В НАВПЛИОН

В неделя на Всички Светии, през юни 1910 г., отец Матей провежда празници с нощни бдения в манастира „Животворен Източник“ в Навплион (Навплион е град в Пелопонес, център на Арголида и Коринт, споменат от 6-ти век след Р.Х.). Той избрал този манастир за център на мисионерския си труд. Като мисионер, той преминавал из целия Пелопонес, проповядвайки Божието слово, изповядвайки духовни чеда, и се връщал след това в манастира, отново потъвайки в молитва.

СРЕЩА СЪС СВЕТИ НЕКТАРИЙ

Св. Нектарий Егински

През 1910 г. отец Матей отива в училище Ризарион, ръководено от Свети Нектарий, епископ Пентаполски. Матей вече беше чувал проповедите на свети Нектарий по време на престоя си в Египет. Той знаеше също, че светецът основал манастир на остров Егина. Той е значително впечатлен от величествения и в същото време прост Свети Нектарий. Нектарий издигнал Матей в сан архимандрит. За спомен той му подарява своят епигонатий (палица), който се съхранява досега в църквата „Въведение на Пресвета Богородица“ на женския манастир в Кератея. Впоследствие те водят обширна кореспонденция.

Отец Матей повече не остава в Навплион. Завистливи хора подтикнали Митрополит Никандър на Арголида и Коринт да го отстранят. Така той напуснал Навплион, за да се върне в Йерусалим.

ЗАВРЪЩАНЕ В ЙЕРУСАЛИМ

Той тръгнал към Светата Земя през Константинопол, за да

види отново този град, от който все още имаше добри спомени. Пристигайки в Константинопол, той измолил благословията на почтения Патриарх Йоаким III (Патриарх на Константинопол Йоаким III, роден 18.01.1834 г. Заема патриаршеския трон два пъти от 4.10.1878 до 30.03.1884, и от 25.05.1901 до 13.03.1912 г. През 1889 г. той не веднъж се оттегля в Атон). Минавайки през Смирна, той посещава Митрополит Хризостом Калафатис (Митрополит на Драмаса и Смирна, 1867-1922 г., роден в Триглия Витиния, учи в богословското училище Холки, Митрополит на Драмаса от 1902 г.). Той го помолил да остане при него, но Матей пожелал да се поклони на земята, на която живял Господ.

През юли 1911 г. той пристигал в Йерусалим, където се среща с Патриарх Дамян (Йерусалимския Патриарх Дамян бе избран за Патриарх през 1897 г.), който го приема добре и го определя за свещеник в църквата Възкресение, където е бил ръкоположен за свещенодякон. От юли 1911 г. до септември 1912 г. той остава в Светата Земя, след което се връща отново в Атон. Но първо той отива на поклонение на планината Синай. Там той написал следните думи в книгата:

„Св. Катерина, моля се да изтърпя мъчението и да платя с кръвта си в името на моята любов към Христос. За да изчезнат кръвта ми и тялото ми, за да бъдат изчерпани от любовта на Майката Пресвета Богородица. Моля те, света Екатерина, помогни за бързото изпълнение на желанието ми за жертва!“
27 септември 1912 г. “Пристигам днес на планината Синай. Смиреният монах Матей“.

НА СВЕТА ГОРА АТОН

Отново в килията си в манастира Симона Петра той пак е духовник и рисува икони. Двете вдлъбнатини в камъка, на които той се опирал по време на молитвите си, свидетелстват и днес за духовната му борба. През тези три години, докато е

бил на Света Гора, той изучавал изцяло живота на монасите. Той обиколил всички скитове, манастири и пустини. В началото на 1916 г. манастирските братя единодушно го избрали за игумен на манастирския метох в църквата „Възнесение“ в квартал Панкратио в Атина.

В АТИНА

В Атина той бързо стана известен. Много хора ежедневно отивали в църквата Възнесение, търпеливо чакали да се изповядат и се очистят от греховете при отец Матей.

Неговите проповеди били значителни и привличали към църковния живот. През 1920 г. той посетил Крит и всички манастири на острова, по-специално прекрасната пещера Свети Йоан и другите деветдесет и осем отци, които той много почитал. 99 преподобни отци на Крит се празнуват от Еладската Православна Църква на 7 октомври.

Именно в Панкратио бъдещият епископ Матей намерил духовни чеда: Мария Сулакиото, първата игумения на манастир Свето Въведение Богородично в Кератея и Евфросиния Мендрино, която заменила Мария (Мариам).

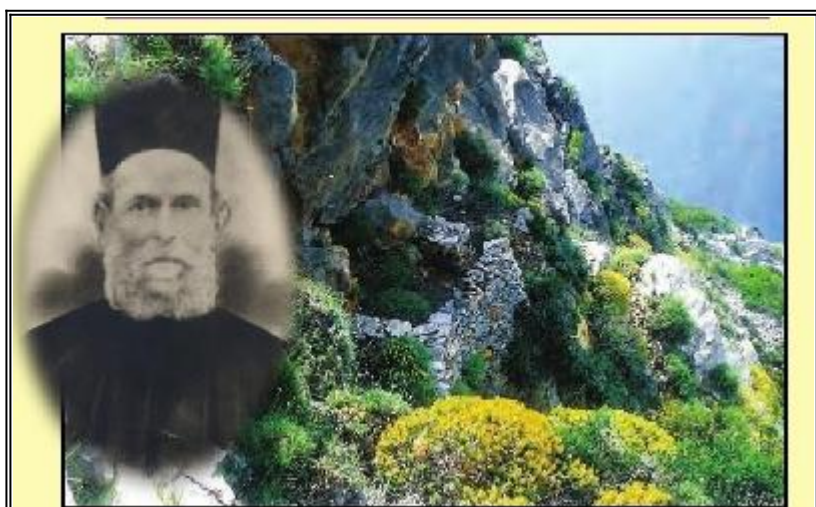
Но тези, които се трудят да учат за Христос, са ревностни. Матей бил един от тях. Негови противници били местните свещеници, изпълнени с омраза срещу него, неспособни да търпят яркия му успех. Те представили Матей като анархист на Атинския Архиепископ Теоклит, който, след решението на Светия Синод през март 1922 г., изпратил отец Матей в изгнание в манастир Зербицис в Спарта. След като прекарал една година в изгнание, той се върнал в Атина. Скоро същата завист го отблъсква отново, но към този път към Света Гора Атон. Впоследствие самият Теоклит станал жертва на интрига. Архиепископът на Атина Теоклит, роден 1847 г. в Триполи, завършва богословския факултет на Атинския Университет.

През 1892 г. е избран за епископ на Спарта. От 1902 г. е Митрополит на Атина. През 1917 г. той бил подложен на висш църковен съд, благодарение на интригите на Мелетий Метаксакис, който бил незаконно издигнат на архиепископския престол в Атина. През 1920 г. се връща в катедрата, но заради неудовлетвореността на част от йерархията отново му се връща само чест, но не и катедрата. Той бил принуден да се оттегли в манастир.

ЗАВРЪЩАНЕ В СВЕТА ГОРА

Огорчен, той се отправил на 20 февруари 1923 г. в манастира Симона Петра. Тук той с учудване отбелязва, че някои от братята проявяват открито недоверие към него – лъжите на гонителите му са го предшествовали. След Пасха той тръгнал да търси спокойно място, което открил в град Вигла, близо до Великата Лавра.

Пещерата в която се е подвизавал св. Матей

Придружен от брат Симеон, той се оттеглил в пещера, която висеше над самото море. Ядеше само малко сух хляб, който му носеше брат в убежището. В продължение на 3 години, от 1923 до 1926 г., той е бил духовник във Великата Лавра. Запазена е обширната кореспонденция от това време.

ПЕРИОД 1924 -1935

На 10 март 1924 г. в Църквата на Гърция е въведен нов календар от папоцезариста Архиепископ на Атина Хризостом Пападопулос. Хризостом Пападопулос, масон и най-близкия последовател на Мелетий Метаксакис, роден през 1868 г. в Мадито Тракия, изучавал богословие в училището Честния Кръст в Йерусалим, Смирна, Атинския Университет, богословското образование завършил в духовните академии в Киев и Петербург. Имал около 400 научни трудове. Отличавал се с либерални възгледи. През 1923 г. е избран за Архиепископ на Атина и цяла Елада. През 1924 г. той именно е въвел новия календар в Църквата на Елада. Чрез едно телеграфско разпореждане на църковния самодържец Хризостом „към всички преосвещени йерарси на Автокефалната Църква на Гърция“, нововъведението на Запада беше наложено на страната на православния Изток. След като се подчинила на това разпореждане, цялата йерархия на Църквата на Гърция отпада от Православието в схизма и ереста на новокалендаризма (новостилието).

Хризостом Пападопулос бил последовател на Мелетий Метаксакис. Мелетий Метаксакис, 1871–1935, голям масон, влязъл в масонската ложа около 1910 г. Благодарение на мощната масонска подкрепа той бил избран за Патриарх на Константинопол през 1921 година. През 1923 г. той провежда така наречения Всеправославен Конгрес, на който е решено да се намалят постните дни, да се въведе брачен епископат, и по-специално да се въведе папския календар в църковното ползване. От антиправославните решения на този разбойнически Конгрес той успява да приложи решението за въвеждане на новия календар. През март 1924 г. в Константинополската Патриаршия и в Църквата на Елада бе въведен новия календар, на 1 октомври 1924 г. в Румънската Църква, през 1926 г. в Александрийската Патриаршия. Мелетий е погребан в Кайро.

Ужасното нововъведение на новия календар, наложено в Църквата чрез лъжа и измама, бе посрещнато с възмущение от целия православен Божий народ. Въпреки това, виновникът на схизмата Хризостом Пападопулос издава послания и клеветнически изявления, мамейки и въвеждайки в заблуждение църковния народ. Но той напразно се старал! Благочестивият народ, този пазител на вярата, мощно му се противопоставил. Цели енории, градове и села отказват да следват лъжеславието и да го осъждат, както и нововъведението.

От първия ден те заявяват, че Новия Папски Календар означава ПОКАТОЛИЧВАНЕ на народа и че тези, които го следват, се отделят от Бога. Основната роля в борбата срещу нововъведението играе православно монашество на Света Гора Атон, с подкрепата на духовенството и православния народ. Междувременно все повече и повече непрекъснато се откриваха измеренията на предателството, а същността на инициатора на нововъведението Хризостом Пападопулос, става ясна и още по-открита. Трябва да се отбележи, че този църковен схизматик чрез измама налага промяна в йерархията на църковния календар чрез скриване на някои документи (главно в уведомленията на други православни църкви в годината на предполагаемите промени), като поставя пред свършен факт вселенските патриарси и ги ангажира да приемат това, което в действителност е било само негово лично решение. Паралелно с това, за да направи успешно общонационален свой преврат, той призовава Цезар, т.е. политическата власт, за да има възможност чрез нея да принуждава и да влияе върху целия народ.

Необходимо е специално да се отбележи това: докато йерархията капитулира, народа, този пазител на вярата, остава твърд във вярата, въпреки обвиненията, униженията и преследванията.

В първата неделя след нововъведението голям брой свещеници и миряни се събрали в залата на служителите на магазина на площад „Метрополис“ и създали законно представителство на Църквата на Истинските Православни Християни „Асоциация на Православните“, която през 1926 г. е била реорганизирана под името „Гръцко Религиозно Общество на ИПХ“.

ЗАВРЪЩАНЕ В АТИНА

През август 1926 г. започва голямо преследване от страна на новоклендаристите (новостилци) – обновленците, които току-що бяха въвели нов, папски календар, против верните православни, които спазваха православния календар. По спешност тези истински православни християни побързаха да изпратят Александър Симеонидис на Света Гора Атон, за да разговарят с отец Матей за голямата опасност от папското нововъведение и борбата, която се подготвяше. Но както покъсно стана известно, Пресветата Богородица се явила на Матей, като му повелява да отиде в Атина за защита на Православната вяра. Това беше основната причина за завръщането му в Атина. Матей се завръща в Атина на 1 октомври 1926 г. Той поема върху себе си духовното ръководство на започналото движение да ръководи и обучава хората. От Атина той често ходеше в Навплион, в манастира „Животворния Източник“, за да насърчава монашеството.

През 1927 г. той основава женски манастир Свето Въведение на Божията Майка „Певковуноатриса“ край Кератей Атика, а през 1934 г. мъжки манастир Свето Преображение в Кувара, който се превръща в крепост на истинските православни християни в свещената борба за Православието.

Църковната дейност на „ГРОИПХ“, речите на монашеството на Света Гора Атон и публикуването на решенията на Всеправославните Църковни събори, които, разбира се,

осъждаха нововъведението, поставиха Хризостом Пападопулос в трудно положение, който започна гонения срещу ИПХ, без да осъзнава, че с тези гонения само засилва убедеността на православните в борбата им.

Православните, които, за да се различават от новокалендаристите (новостилци), започват да се наричат „Истински Православни Християни“, били лъжливо обвинени, съдени, оклеветени като престъпници. Църквите на Православните били затваряни, свещениците били преследвани и влачени по съдилища.

В какво се състояло тяхното престъпление? В това, че те се оказали твърди в Отеческата вяра, и са се отказали да приемат нововъведението.

Има много документални доказателства, отнасящи се до периода преди 1935 г., които показват достоверно това, което се е случило и се е писало в действителност за новокалендаризма (новостилието) и ИПХ. Верния народ, благодарение на своите достойни пастири (въпреки отсъствието на епископи), се оказал победител, разобличавайки истинската причина за нововъведение на календара, така че това предизвика сериозни обсъждания за създаването се положение вътре в новокалендарната (новостилна) йерархия, сред която много членове бяха склонни да се върнат към стария календар.

Новокалендаризмът (новостилието) лъжливо обвинява ИПХ в богохулство, от неразумно усърдие, като схизматици, но сблъсквайки се с твърда убеденост, той започва да твърди, че ИПХ и новокалендаристите (новостилци) представляват в действителност една и съща Църква – което, разбира се, бе категорично отхвърлено от православните. И в същата посока бяха предприети и други коварни действия с цел макар и непряко да подчинят ИПХ на обновленческата йерархия на

новокалендаристите (новостилци). Тези действия, които започнаха по това време, непрекъснато се предприемат до ден днешен по различни начини.

Хризостом Пападопулос търси предатели за тази Цел в тялото на ИПХ. В началото през 1931 г. той убеждава Административния съвет на "ГРОИПХ" да се обърне към синода с искане „епископите-новокалендаристи (новостилци) във всяка епархия да обслужват ИПХ. Същите са длъжни да споменават име на новокалендарен (новостилен) епископ, а в замяна те могат свободно да извършват своите ритуали“. Но този опит за асимилация на обновленчеството претърпява провал.

Когато това предателство се разкрива, Изповеданието на Църквата на ИПХ бе провъзгласено отново. Свещеният Клир и Административния съвет на "ГРОИПХ" обявяват официалната ЦЪРКВА за схизматична и че те остават „в истинското лоно на нашата православна Църква-Майка на теория и практика“ (Протокол от 06.08.1934 г.).

Този документ се явява манифест на Истинските Православни Християни, които през 1924 година не създали схизма в тялото на Църквата, но останали непоколебими в лоното на истинската Православна Църква-Майка.

И така, ИПХ не са нито схизматици, нито протестиращи, нито някакви опозиционери (нито въведени в заблуждение), нито каквото и да било друго, но като истински чеда остават верни на Православната Света Църква-Майка.

ЗАВРЪЩАНЕ НА ТРИМА ЕПИСКОПИ ПРЕЗ 1935

Паралелно със Свещената Борба срещу нововъведението, основната грижа на духовенството на ИПХ и на администрацията на „ГРО“ е, тази църковна борба да се

ръководи от православни епископи. След лични срещи на ИПХ с някои епископи на обновленческата йерархия, трима от тях, митрополити – Герман Димитриадский, Хризостом Флоринский и Хризостом Закинтский отхвърлили нововъведението и схизмата от 1924 г. и се върнали в Църквата на ИПХ през май 1935 година.

Надявайки се на преразглеждане на анти-православните и анти-канонични деяния на Хризостом Пападопулос, те чакали търпеливо, оставайки 11 години в нововъведението. Много често, през цялото това време, не само тези трима епископи, както и много други, се опитали да се измъкнат от създалото се положение, предлагайки на йерархията да се върне към юлианския календар, но винаги с единствения резултат от заплахата от уволняване!

Благодарение на завръщането на тримата епископи, „зимата“ на отсъствието на епископата в Църквата на ИПХ е приключила, но най-важното обоснование на Църквата на ИПХ от църковна, еклесиологична гледна точка, както и съборното определение на новокалендаризма (новостилието) като схизма.

Тримата завърнали се епископи подчертават, че йерарсите на новокалендарната (новостилна) Църква „са се отделили от единното тяло на Православието и по същество са схизматици“. Това, наред с други важни изявления, беше провъзгласено от тримата епископи в Послание към Гръцкия Православен народ, което Хризостом Флоринский прочете на празничната неделна литургия на 13 май 1935 г. в църквата Успение на Пресвета Богородица в Колон. Литургията отслужили всичките трима митрополити, които пред множеството последователи (повече от 20 хиляди души) изповядвали Православието и отхвърлили схизмата. В Посланието в началото се заявява, че въвеждането на новия

календар разделя гръцкия народ, след което се подчертава, че новокалендарната (новостилна) Църква “не само нарушава църковното Предание, осветено от Седемте Вселенски Събора и е посегнала на догмата на Източната Църква, но също така засяга догмата на Едната, Съборна и Апостолска Църква”.

И така, след като са отхвърлили схизматичната Църква на новия календар и се върнали към Истинската Православна Църква Христова, тези трима йерарси застанали на чело на Църквата на ИПХ. В допълнение към устното изповедание на вярата от тримата епископи, тяхното публично изповедание, от една страна, се състоеше в самото завръщане от обновленската йерархия в Църквата на ИПХ, от друга страна, на осъзнаването, с което те се отрекли от новокалендарната (новостилна) схизма, присъединявайки се към Истинската Църква, и която, след като възглавили, те започнали да ръкополагат епископи, след което създали каноничен Свети Синод.

Трябва да се отбележи, че в началото те са чакали 10 дни, по време на които, за съжаление, от страна на Хризостом Пападопулос не последвал богословски обоснован отговор, а напротив, който бе твърдо решен да подкрепя и укрепва с всички средства нововъведението и своята схизма. Хиротониите на епископите от тримата йерарси са без съмнение Божията милост към страдащата Света Църква Христова.

ЕПИСКОПСКИ ХИРОТОНИИ

Матей е бил въздигнат за епископ Врестенски на 26 май / 8 юни 1935 г. с гласовете и одобрението на православно духовенство и целия народ. Светителската му катедра била определена да бъде в Свето-Въведенския манастир в Кератей. Преди това административният съвет на гръцката религиозна общност на Истинските Православни Християни отишъл в

манастира и съответно помолил тримата митрополити: Герман Димитриадски, Хризостом – бившия Флорински и Хризостом Закинтски, за това, сред епископите, които ще бъдат ръкоположени, да бъде включен и отец Матей, ако такава е волята Божия.

Епископите, като взели под внимание молбата и обсъдили достойнствата на кандидата, според Светите Канони и Светото Предание го ръкоположили за епископ Врестенски в събота на 26 май / 8 юни 1935 г.

Това събитие се състояло в историческия Свето – Въведенски женски манастир „Певковуноятриса“, разположен близо до Кератея Атика. Манастирът е основан през 1927 г. от самия йеромонах Матей Карпадакис, фактически духовен наставник на Църквата на ИПХ. Този манастир се превърнал в митрополия и крепост на Православието.

Именно тук тримата митрополити се срещнали в неделя на 20 май 1925 г. с протосингел Александър Григоропуло. И, след като отец Матей бил спешно призван (той бил на мисионерско посещение в региона на Тива), епископите били посрещнати от него и в манастира по достойнство.

Тук било решено да бъдат извършени хиротонии на други епископи за създаване на каноничен Свети Синод на Истинската Православна Църква в Гърция. Хиротониите се състояли в малката църква „Света Марина“ от 23 до 27 май 1935 г. Новопосветените епископи били следните: Герман Кикладски, Христофор Мегаридски, Поликарп Диавлийски и Матей Врестенски.

След хиротониите те създали Синод под председателството на Герман Димитриадски и обявили Послание на православния гръцки народ, в което информирали за новите епископски хиротонии:

„През изминалата сряда бил избран и канонично ръкоположен Всечестния Архимандрит Герман Варикопулос за епископ Кикладски. В четвъртък бил избран и канонично ръкоположен Архимандрит за епископ Мегаридски и армейски свещеник Христофор Хаджис, с отделянето на Мегарида от Атинската Архиепископия. В петък бил избран и канонично ръкоположен Архимандрит Поликарп Лиосис, служещ свещеник и свещенопроповедник в енория Сретение Господне в Пирея, за епископ Диавлийски. На следващия ден Светия Синод под председателството на Преосвещенейший Герман Димитриадски, имайки предвид много ценните услуги, които оказал и жертвите, които той принесъл заради свещената борба, която водим за възстановяване на Православието и омиротворение на Църквата, Всечестният Игумен на светия манастир в Кератей, йеромонах Матей Карпадакис, завършил Богословско училище Честният Кръст, желаейки от една страна да го възнагради за неговите заслуги, а от друга страна да го насърчи и подкрепи в православната борба, единодушно и канонично посветил за епископ на по-рано някога блестящата Врестенска катедра.

† Герман Димитриадски,

† Хризостом Флорински,

† Хризостом Закинтски“.

Това деяние на тримата епископи е резултат от църковното съзнание и изповедание. Поради това действие, главно Хризостом Пападопулос, изпаднал в паника, впоследствие се опитал по некомпетентен и антиканоничен начин да измести тримата епископи, които, ръкополагайки нови епископи, нанесли голям удар на новокалендаристите (новостилци), разрушавайки много от смелите им планове. Ето какво са

написали тримата епископи за извършеното от тях ръкополагане на новите епископи:

„Ние, отлъчихме веднъж и завинаги с официално писмо от 26 май 1935 г., правителствената Църква като схизматична и поехме върху себе си духовното ръководство и пастирската служба на гръцките православни християни, които следват светоотеческия православен календар, сме признати от правителството за независима и отделна вероизповедна Църква, извършваща богослужение според стария календар.

Следователно, като създадохме Синод на окръжаващите Църквата Православни Гърци, спазващи отеческия и православен месецеслов, и желаейки да допълним висшия си състав, ние пристъпихме, след съответните молби на православните християни, следващи отеческия календар, според светите канони, към избора и хиротонията на четирите Епископи, а именно: Светител Кикладски Архимандрит Герман Варикопуло, Светител Мегарски Христофор Хаджис, армейски свещеник, Светител Диавлейски Архимандрит Поликарп, свещеник на Сретенската енория в Тамбурия Пирея, и Светител Врестенски Архимандрит Матей, игумен на Свето - Въведенския манастир в Кератей, принадлежащ на Църквата, която следва отеческия календар.

Всички канонично въздигнати в епископско достойнство са Клирици с богословско образование, многогодишна служба и безупречно и скромно морално поведение ...

Ние пристъпихме към хиротонии, за да задоволим религиозните нужди на християните, които следват отеческия календар, и в съответствие с праведните и изчерпателни, свети и божествени канони (първо Апостолско правило), като каноничен синод на Църквата, спазваща отеческия календар“.

ГОНЕНИЯ

Отговорът на обновленците за хиротониите на четиримата епископи бил: наказания, изгнание, преследвания!

Във вторник, 29 май / 11 юни 1935 г., в 10 часа вечерта, докато са били в Архиепископията на ИПХ на ул. „Аристотелос“ 37, са били арестувани трима архиереи. Хризостом Пападопулос започнал съдебен процес срещу тях – от една страна, за да принуди епископите да се подчинят, а от друга страна, се надявал съдебният процес да дискредитира законната и канонична Истинска Православна Църква, така че народа и духовенството да се отдалечат от нея. Тримата епископи били хвърлени в затвора вечерта на 29 май / 11 юни до петък 1/14 юни докато били съдени, а новоръкоположените били поставени под домашен арест.

Въпреки строгите полицейски мерки, верния народ помагал на епископите с всякакви средства. В деня на процеса срещу тримата митрополити много истински православни християни, свещеници, монаси и миряни се събрали пред Атинската Митрополия, където очаквайки решението на съда пеели канона на Пресветата Богородица за омиротворение на Църквата.

Невъзможно е да се опише всичко, което се случи след обявяването на съдебното решение. Събралите се вярващи, като решили да изразят протест пред главата на правителството срещу всички, които са устроили заговор срещу епископите, и в защита на Църковното Светоотеческо Предание, били нападнати от органите на реда, които получили заповед за разпръскване на вярващите. Последвалите събития били печални. За разпръскването са били използвани различни противопожарни средства: водни оръдия, помпи, палки, брадви, в резултат на което са пострадали десетки вярващи, бити и ранени.

Този ден, петък, 1 юни 1935 г., ще остане историческа и

черна страница в историята на обновленската Църква на Хризостом Пападопулос.

Цяла седмица епископите били подложени на строга изолация, техните съмишленици били преследвани и не било позволено дори от далече да се изрази уважение на епископите-изповедници чак до четвъртък, 7 юни, когато към 11 часа вечерта министърът на държавна сигурност уведоми тримата епископи, че на следващия ден, петък 8/21 юни те трябвало да бъдат изпратени в изгнание.

Присъдата определила местата на изгнание: за Герман Димитриадски - остров Аморгон, за Хризостом Флорински - манастир Св. Дионисий Олимпийски, а за Хризостом Закинтски - манастир Ромву в Акарнания.

Тръгвайки за местата на изгнание, тримата епископи съставили прощално пастирско послание, в което, наред с други неща, казали:

„Препоръчваме на всички, които следват православия календар, да нямат никакво духовно общение със Църквата на схизматиците и служителите на схизмата, които е напуснала благодатта на Всесветия Дух; защото те нарушиха решенията на отците на Седемте Вселенски Събора и правилата на онези Всеправославни събори, които осъждат Григорианския календар“.

Ръкоположените от тримата митрополити епископи също били арестувани и заточени или подложени на изолация. От гледна точка на православните канони, тези деяния на Хризостом Пападопулос нямат абсолютно никакво значение, тъй като в действителност става дума за действията на схизматиците срещу православните клирици, които конкретно наричат и осъждат схизмата и предателството, но обаче тези решения били публикувани специално за сплашване на

вярващите и при това без спазване на обикновените съдебни формалности.

Преследванията продължавали без прекъсване до смъртта на Хризостом Пападопулос (1938) и след това. Арестите, забраната на верното свещеничество да се появява в свещенически одежди, лишаването от духовен сан и подрязването на бради, затварянето в затвори, затварянето на църкви и светотатството характеризират периода до 1951 г., когато гоненията достигнали върха.

СХИЗМА 1937

От началото на схизмата на новия календар, верните членове на Църквата много добре са разбрали, че в никакъв случай е невъзможно да приемат нововъведението от 1924 г. и да имат общение с обновленската йерархия и последвалото я духовенство.

Пазителят на Православието – верният народ Божий, който има тънка вътрешна православна досетливост, веднага разпознава в уж невинното календарно нововъведение опасни схизмоерес, покатоличване, откъсващи от Църквата и отделящи от Христос.

Църковното съзнание на вярващите винаги е било, че именно те остават в Църквата, докато новокалендарците (новостилци) отпаднаха от Нея чрез нововъведения. Изповеданието на Вярата и позициите на ИПХ от самото начало бяха ясни и категорични в това, че от една страна, обновленците със самото нововъведение, тъй като църковните Всеправославни Събори вече са осъдили папския календар, са се откъснали от Църквата. От друга страна, Истинските Православни Християни остават в Нея, а новаторите също са задължени да се връщат чрез отказ от нововъведението.

Църквата на ИПХ не е нещо ново, нито организация, нито протест или опозиция, а Съборна Църква Христова! Ето, Изповеданието е ясно и точно: Да, обновленци, да, и ние вярваме в Православната Църква, и ние Я наричаме Едната, Света, Съборна и Апостолска Църква, която вие също наричате „Старостилна“, тъй като Тя е останала и остава вярна на преданията и догмите на древната първоначална Света Съборна и Една според Светия Символ на Православната Църква“. (Монах Партений, „Меч с две остриета“, Атина 1934, с. 14).

Това Изповедание са удържали воители – клирици и миряни, съпротивявайки се и изтърпявайки всякакви лишения, за да не го предадат. Това Изповедание те провъзгласявали и препоръчали на верните завърнали се от Нововъведението през 1935 г. трима Митрополити, и въз основа на него ръкоположили четирима епископи.

За съжаление, много малко се оказаха достойни и способни да запазят твърдо и стабилно това Изповедание до края. Не само тримата Митрополити, но и ръкоположените от тях епископи, не проявиха достойна за уважение последователност и принципиална твърдост в Изповеданието на Вярата. От тримата Архиепископи в началото Хризостом Закинтски отричал Изповеданието си и, като принесъл „покаяние“, се върнал в схизматичната Църква на обновленците.

След това, сред новоръкоположените, вторият Христофор Мегаридски и третият Поликарп Диавлийски също като „се покаяли“ се върнали към нововъведението и се отрекли от архиепископството си. А четвъртият Герман Димитриадски се оттеглил от Светата Борба, предпочитайки пред Православието своя трон, който му бил обещал тогавашния Министър на образованието и религията.

От останалите трима Архиепископи бившият Хризостом Флорински предал изповеданието си заради поддържаната теория за „потенциална, но не действаща“ схизма (новокалендаризма) и Герман Кикладски в крайна сметка тръгнал заедно с него.

И така, през 1937 година новокалендаризма потресе основанията на Църквата на Истинските Православни Християни с нов удар чрез бившите епископи Хризостом Флорински и Герман Димитриадски.

По време на изгнанието си тези епископи се поддали на нова лъжлива теория на новокалендарците, която твърдеше, че новият календар, наложен от масоните през 1924 г., е нова ерес и следователно, уж още не е била осъдена от каноните на църковния православен събор. Следователно, вие можете (лукаво изисквали новокалендарците) да бъдете в духовно общение с нас, тъй като нашето свещеничество е все още канонично, то има апостолско приемство и истински тайнства.

Надявайки се на съгласието на двамата епископи с тази лъжлива теория, новокалендарците заменили изгнанието с глоба (за около 4 години и половина; те били осъдени на 5 години заточение).

Освободени, тези епископи започнали да твърдят, че новокалендарците (новостилци) били осъдени, защото те приели календара на папата, но само „потенциално“, а не „в действителност“, тъй като никой църковен събор още не ги е осъдил.

Несъгласен с тази невярна еклесиология, Преосвещенейший Матей, нямайки друг избор, веднага отлъчил Митрополитите Герман и Хризостом от църковното общение, за да запази чиста православната вяра. Следният текст на писмото, адресиран до падналите епископи, говори добре за неговата

позиция:

Втори Апокириксис (Отлъчване)

До Преосвещенейши Митрополити, бившия Герман Димитриадски и бившия Хризостом Флорински,

Атина 19 септември 1937 г.

„Да бяхте били слепи, не щяхте да имате грях;

но сега казвате, че виждате, затова грехът ви остава“.

(Иоан. 9, 41).

Преосвещени,

С тези думи на нашия Господ предизвестявам началото на моя отговор на вашите писма от 8-ми и 17-и този месец с много огорчение и сърдечно съкрушение, защото, както казва свети Йоан Златоуст, всички ние по човешки грешим, но богопротивно и пагубно е да упорстваме в греха. За съжаление виждаме, че с Вашите писания и с Вашите думи продължавате да нарушавате Вашето православно Изповедание на Вярата, противно на това, което заявявахте пред Гръцкия народ и духовенството през май 1935 г., когато Вие възглавихте ръководството на борбата за нашата свята православна вяра Христова и за нашата свята Църква, яростно борима. Всичко това е безкрайно печално, защото изведнъж се бяхте предали в редиците на отстъпниците на Православието, които хулеха Светия Дух с нововъведението на проклетия празничен календар, Вие допускате, че тайните на тези неверни епископи и обновленското духовенство имат божествена благодат!

Изненадани сме колко можете да бъдете поразени от такава духовна слепота, когато пишете това: „Защото няма никакво църковно и канонично оправдание за пълното откъсване от

Нея (нашата Света Църква), в която получихме висшия сан на Епископ“. Не различавате къде е светлината на Истината? За да Ви осведомим, ние напомняме за публикуваните „Разяснения по въпроса за църковния календар“, на двадесета страница, в които вие пишете, че „новият календар е осъден от Всеpravославните Събори на Православните Източни Патриарси през 1583, 1587 и 1593 г., свикани в Константинопол при Патриарх Йеремия II-и Велики“. И освен това, че „едностранното въвеждане на нов календар разкъсва или, според словата на Отците, унищожават съборността на Православието и прави (нововъведенците) схизматици по отношение на други православни Църкви“. Напомняме също така, че във Вашето „Обръщение към Клира и Монашеството на Еладската Църква“ на страница 17 се казва: „Отделете се от Схизматичния Архиепископ и епископите, които имат един и същи начин на мислене с него и продължават да настояват за нововъведение на календара, ако Вие не желаете да бъдете смятани за схизматици, които предават православната Църква на пагубните последици от схизмата. И за да бъдете сигурни, че това неодобрение Ви прави достойни за чест, ние посочваме 15-ото правило на Двукратния Събор, което не само не осъжда онези, които се отделят от предстоятеля, отклонил се в ерес, осъдена от светите отци и събори, и който проповядва ерес на целия народ и я проповядва открито в Църквата, но също така възхвалява това действие и задължава като дълг към спасение на Църквата от проказата на схизмата“.

И накрая, за да Ви напомним за истината, ние цитираме също извадка от вашето Пастирско Послание, което сте написали към Православния Гръцки Народ в навечерието на заточението и в което се казва: „Ние, след като възобновихме пастирско служение на православния народ на Елада, който следва светоотеческия календар, осъзнавайки Изповеданието на Вярата, което сме предоставили, ние ще запазим всичко,

което получихме от Седемте Вселенски Събора на Христовата Църква, като избягваме всякакви нововъведения. Можем само да препоръчаме официалната Църква да бъде отхвърлена като схизматична, тъй като тя прие папския календар, което е еретическо нововъведение, скандално и произволно нарушение на светите канони, а също и на Светото Предание на Църквата. Въз основа на това препоръчваме всички, които следват православния месецеслов, да нямат духовно общение със схизматичната Църква, нито със схизмослужителите, които е оставила благодатта на Светия Дух, защото те са нарушили решенията на Отците на Седемте Вселенски Събора и Всеправославните Събори, които осъдиха григорианския календар. А това че схизматичната Църква няма благодатта на Светия Дух, свети Василий Велики го удостоверява, когато казва: „Въпреки че схизматиците признават догмата, че Христос е глава на Тялото на Църквата, чрез който всички членове съществуват и получават духовно израстване, те се откъснаха, въпреки това, от съгласната хармония на членовете на тялото и загубиха благодатта на Светия Дух. А тъй като те нямат благодат, как могат да предадат на другите?“ (Вижте вестник „Vradinis“ от 21 юни 1935 г.).

Всичко изложено по-горе е ясно като слънце доказва, че по онова време Вие сте считали обновленската Църква на Атинския Митрополит Папандопулос за схизматична, откъснала се от дървото на Православието и тогава сте признавали Църквата на Хризостом Пападопулос, като сборище на злонамерените, според Псалмопевеца, който пее: „Возненавидех църковъ лукавнующих“ (Намразих сборището на злонамерените – Пс. 25,5), и лишена от освещаващата благодат на Светия Дух във всички извършвани от нея тайнства, според божествените и Свети канони. Вие признавахте, че това нововъведение е вдъхновението на дявола, многократно отхвърлено от синодите на

православните. Ясно е, че Архиепископът Хризостом Пападопулос насажда лъжливи убеждения с гоненията си, както всички други, които имат същите убеждения като него. Църковните канонични закони изискват вашето отлъчване, защото въз основа на фактите става напълно ясно, че сега вие признавате: „че Светото Миро от Църквата на Вселенската Патриаршия, което изпълва и освещава всичко, също съдържа тази благодатна, освещаваща енергия и все още изпълнява всичко от Патриаршията и след въвеждането на новия календар“, приемате като истински тайнства на неверните обновленци, което противоречи на каноните; и признавате за Православни всички Църкви, които имат общение с Еладската Църква и Вселенската патриаршия и вземат от нея Светото Миро.

Така Вие стигате дотам, че не виждате никаква разлика между освещаващата благодат на тайнствата, извършвани от лъжеславните и православните, но считате за възможно да имате общение със схизматичната Църква на обновленците, без да ги признавате за лишени от Божията благодат, подкрепяйки по същество обновленците и проповядвайки лъжеславие. Поради тази причина, като Архиерей на Православната Света Христова Църква, принуден съм да взема решение за Вашето отлъчване, според 15-ото правило на Двукратния Събор, за благоразумно ограждение на Христовата Църква от схизми и разцепления, които създават Вашите обноси с лъжеславните обновленци. Не ние се откъсваме от Православната Света Христова Църква, а отлъчваме Вас като неправославно вярващи и действащи по отношение на Православието на нашите Свети Отци (...).

Пред нашия Бог, истински поклоняема Троица, ние оставаме твърди в нашето православно Архиерейско изповедание, готови да го защитим за съзиждането и спасението на верните. Що се отнася до Вас, Вие, като сте забравили своето

изповедание на вярата и признали благодатта на тайнствата на обновленците, се отклонихте от правия път, откъснахте се от нашата света Църква, защото според Апостолското правило, „схизматик не е този, който се отделя от нечестивите, а този, който напуска благочестивите“.

И сега Вие ни заплашвате със съд, защото ние останахме верни на традиционното благочестие, преподавано от Божествените Отци. Вие ни обвинявате, че сме действали явно срещу светите правила и интереси на Православието, докато ние се борихме за възтържествуване на истината. Ние повтаряме това, което свети Марк Ефески казва на папата, когато той заплашил с отстраняване: „Светите Събори и Богоносни Отци, вдъхновени от Божията благодат, първо осъждаха ереси, заблуди и лъжлива вяра, а след това онези, които ги проповядваха, тоест тези, които упорстваха по този начин в грешка. Вие, които ме осъждате, длъжни сте да докажете заблуждението и лъжливата вяра на моето учение. Но моята вяра е Православието, моето учение е в съответствие с Преданието, преподавано от светите отци. За какво съм виновен, че да бъда осъден?“.

Ние желаем Господ да Ви просвети и да изведе от заблуждението, за да не загубите плода на бившите ви жертви в името на Православието.

Вторият Апокириксис (отлъчване), съобщен на Митрополит Димитриадски Герман Мавроматис в Психикое – Атина, на 19/2 октомври 1937.

Най-смирения сред Епископите и с гореща молитва към Господа

† Матей, Епископ Врестенски, Агиорит.

(Забележете, че Руската Православна Църква извън Русия (РПЦЗ) е получавала Свето Миро до 1950 г. от Сръбската Църква, която винаги е имала пълно духовно и евхаристийно общение с еретическата Константинополска Патриаршия. Първият обред на мироварене и освещаване на мирото е извършен от Митрополит Анастасий след пристигането му в Америка в края на 1950 година. Този факт, който е важен от духовна гледна точка, сам по себе си показва, че от самото начало на съществуването на РПЦЗ, пребъдвайки в евхаристийно единство със схизмоеретици, тя не е имала истинска православна Омология и е била подхранвана от Духа на Лъжата! А еретиците нямат Свето Миро, което дарява Божията благодат при кръщение, която ни разкрива познаване на греховете и дава сила за любов и усърдие, и поради причината че еретическият епископ не може да предаде освещаващата сила на мирото. А онези, които казват, че можем, дори без благодат, дадена чрез кръщението (т.е. от тайнството на мирото), да изпълняваме заповедите само с по-голяма трудност, 113-то (127-то) правило на Картагенския Събор ги наказва с анатема, защото всичко принадлежи на божествената благодат и без нея не можем да направим нищо нужно, защото Господ не каза: без Мене не можете да вършите лесно, но: защото без Мене не можете да вършите нищо (Йоан 15, 5). Що се отнася до Сръбската Църква, от 1925 г. тя е една от най-активните участнички в икуменическото движение и до ден днешен остава такава. В тази светлина всички приказки за „голямото значение на Руската Църква в чужбина“, която уж само единствена „разкрива духовните съкровища на Православната вяра пред цялото друговерно човечество“, изглеждат не съвсем верни. РПЦЗ е анатемосала икуменизма през 1983г. Но какво, нима икуменизмът е възникнал едва през 1983 г.? Официално „от амвона“ основните положения на „православните“ икуменисти са провъзгласени още през 1920 г. в Енцикликата на

Местоблюстителю на Константинополския патриаршески престол Доротей, закрепени на „Всеpravославния“ лъжесъбор 1923 г., на който присъства бъдещият Първойерарх на РПЦЗ, Митрополит Анастасий, който не се е проявил с нищо, освен с плах ропот. Йерарсите на РПЦЗ не са взели никакво решение да прекратят евхаристийното общение с еретиците.

Следователно, РПЦЗ, пребъдвайки в духовно и обикновено общение с икуменистките Църкви е същата схизматична Църква, тъй като според свети Йоан Златоуст „този, който общува с отлъчения от църковното общение, е отлъчен“ (бел. Ред.).

ХИРОТОНИИ - 1948 ГОДИНА

И така, след раздялата с гореспоменатите епископи, Преосв. Матей остава единствен епископ на Синода на ИПХ до 1948 г. След зрели размишления той събира членовете на Клира в манастира в Кератя във връзка с епископските хиротонии. Ето протокола от събранието от 26 август / 8 септември 1948 г.: „В Свето-Въведенски манастир, в Кератя Атика, на 26 август 1948 г., сряда, в десет часа вечерта, се събира Клира на Църквата на Истинските Православни Християни в следния състав:

1. Преосвещенейши Епископ Врестенски, г-н Матей.
2. Протосингел протойерей Евгений Томброс... /Следват още 17 имена/.

След дискусии за ръкополагане на нови епископи, от една страна, а от друга, за отношенията с епископ Хризостом и неговите сътрудници, които изобщо не желаят съюз с нас в борбата, която ние водим, единодушно вземаме следните решения: нашият епископ Матей Врестенски да извърши ръкополагане на нови епископи. Ние му даваме правомощия

еднолично да ръкополага тези, които счита за достойни да имат този висок сан, тъй като Църквата, в случай на крайна необходимост, предоставя тази милост, както днес съобщи нашият протосингел, протойерей Евгений Томброс. Всъщност при неотложна нужда Църквата признава каноничността на хиротониите на епископ от друг епископ. Това важи за първия ръкоположен епископ. В епископските хиротонии на други епископи ще участват канонично двама епископи. Ние вземаме това решение по благодатта на Светия Дух, която ни вдъхновява да излезем победители от свещената борба, която водим. / Следват подписи/.

(В историята на Църквата са известни случаи, когато при неотложна нужда се извършват еднолични хиротонии. Например, хиротонията на свети Григорий за епископ на Неокесарийската църква е била извършена еднолично от блажения Федим, епископ на кападокийския град Амасия, и не само това, противно на волята на свети Григорий, но и без самия него (виж Синаксарий 17 ноември). Великият Фотий Изповедник, Константинополският Патриарх е бил ръкоположен еднолично от сиракузкия Архиепископ Григорий Авеста и против волята на тогавашния Патриарх Игнатий. Свещеномъченик Илиодор, епископ Персидски еднолично ръкоположил за епископ Свети свещеномъченик Дисан (виж Синаксарий 9 април). Свети Амфилохий е бил ръкоположен за епископ на Икония и напълно необичайно: той е бил доведен от ангел в близката църква само по благодат. А когато Амфилохий е срещнал седем епископи, желаещи да го ръкоположат, след като той разказал за тайнственото си ръкополагане, те не посмели отново да го ръкоположат (виж Синаксарий 23 ноември).

Били ръкоположени за епископи Спиридон Тримитунтски, Андрей Патрски, Димитрий Солунски, Каллист Коринтски.

АРХИЕПИСКОП

Богоявление 1950 г

На 15 септември 1949 г. Синодът на Епископите единодушно възлага на Преосвещени Матей сан Архиепископ. Той запазва този сан до смъртта си, с която ние ще завършим тази кратка биография.

КОНЧИНА

Като отслужи за последен път, в присъствието на Светия Синод, великия водосвет във Фалера (предградие на Атина) на Богоявление на 6 януари 1950 г., той тежко се разболя.

Лежал болен няколко месеца, той беше заобиколен от грижовната нежност на духовните си чеда. 14 май 1950 г. светия отец, настанен на скромно легло в обикновена килия на двора на манастира „Свето Въведение“ в църквата на улица „Александър Велики“ в Атина, направи последните си наставления на обкръжаващите.

След това затвори очи, прошепвайки нещо с устни, стисна с последно усилие иконата на любимия си Св. Мина на гърдите си и спокойно предаде светата си душа на Господа на 90-та година от живота си. С него си отиде великият защитник на Православието. Панахиди бяха отслужени на всички места за упокой на душата му.

Светите мощи на нашия отец с благоговение бяха пренесени и погребани вътре в светия манастир в Кератей. Именно в двора на манастира, в достойна за светия гробница, почива нашият Блажен Архиепископ Матей.

По този начин Йерархът - Изповедник Матей, само той запазва докрай истинското православно Изповедание на Вярата с дело и слово, като от самото начало поема с неуморна борба главното духовно ръководство и се показва истински пастир на православния народ. Като йеромонах и духовник Агиорит, както и епископ на Врестения, а след това Архиепископ на ИПХ на Атина и цяла Еллада, той нито за миг не проявява никакво съмнение, пророчески разпознавайки голямата опасност, пред която е изложено Православието с въвеждането на нов папски календар.

Дори да не е разполагал с потресаващи документи, с които разполагаме ние днес, и в които се разкриват плановете на папоикуменизма срещу Православието, и се доказва празнословието на онези, които наричайки себе си

православни, упорито се опитват да оправдаят всичко, позицията му по отношение на злославните е напълно потвърдена от времето. Това е така, защото върху него пребъдва благодатта на Светия Дух, Който водеше този съвременен воин и изповедник на Православието.

На този стълп на Православието и непреклонен борец възгласяваме: ВЕЧНА ПАМЕТ!

ПОУЧЕНИЯ НА БЛАЖЕНЕЙШИ АРХИЕПИСКОП МАТЕЙ

* Блажен е човекът, който доброволно запазва и съхранява до края нашата свята православна вяра, вярата на единствената Христова Църква и наша майка, Съборна и Апостолска Църква.

* Блажен е онзи, който понася с търпение различни съдилища, затвори, изгнания и други гонения. Той ще получи венец и ще бъде причислен към изповедниците и мъчениците.

* Братя, обичайте Бога, за да имате вечен живот; нищо не предпочитайте пред любовта на Бога, така че когато дойде в Своята Слава, да намерите покой с всички светии.

* Мъченичеството, братя мои, не се съди само по действие, но и по намерение; не е само осъждане на смърт, с което мъченик получава венец; но, започвайки от момента, когато той има намерение или свидетелства, когато мъжествено посреща всяка опасност, ущърб, презрение, унижение, тогава той е мъченик, смятан сред мъчениците; започвайки от момента, в който верен православен християнин е изпитан, преследван заради Християнското си име, той страда със страданията на Христос.

* Скъпи братя, да помислим за нашия бързоминаващ живот и за нашия край. Докога ще имаме безгрижно сърце, търсещо и

обичащо суета и лъжа? Дните на човека са слама на вятъра. Помни последните си дни и никога не съгрешавай. Четири са последните неща на човека: смърт, съд, ад, рай.

* Пазете, чеда мои, търпението, милосърдието, мъдростта, кротостта, скромността, мълчанието, поста, молитвата. Молитвата дава смирение, а смирение – послушание. Този, който съхранява тези основи, които водят до подражание на Христос, осигурява спасение на безсмъртната си душа; който презира, презира спасението си.

СВИДЕТЕЛСТВА НА СВЕТОСТТА:

* Впечатлението, което отец Матей остави, беше незаличимо. Кипърския епископ, Преосв. Епифаний, така писа на Преосв. Андрей епископ на Патра: „През 1946 г. посетих Гърция и незабравимия Свети манастир Дева. На вечернята бяхме повикани в малката църква „Св. Модест“, тук беше първата ми среща с този блажен човек. На пръв поглед той удивляваше със своята скромност. Никога не съм го виждал да седи на амвон или поне на стол, а просто на земята, пред него масичка, върху която бяха ръкописите на неговите произведения. На главата си имаше скромен островръх качул и монашеска калимавка. Службата на вечернята завърши, разговаряхме няколко минути, след което аз си тръгнах, потънал в размисъл. По време на второто ми посещение, по време на Утрената, на шестопсалмието, сълзите му, едва сдържани, ми направиха голямо впечатление. Разпознах в тези сълзи отличителния белег на отците, спокойни и чисти. По време на третото ми посещение, също по време на всенощното бдение, продължило цяла нощ, от залез слънце до първите часове на следващия ден, бяхме удивени от духовната сила на този човек, който никога не седна през всичките тези часове и през цялата нощ, докато стоеше, той пееше и прославяше Бога

(През 1946 г. Блаженейшия Матей беше на 85 години). При другите ми посещения и по време на друго бдение, което продължи цяла нощ в Мегара, успях да установя великолепната му просветеност. Той проповядваше обикновено в продължение на 3 часа. Оттогава се привличах редовно към неговата образованост, с която той оживяваше моята, като магнит към желязо. Това напълно потвърди голямата основателност на този човек. Сърцето ми беше толкова разгорещено, че реших да не се връщам в Кипър, за да остана при него. Дори не мислех за нито един от двамата ми духовни братя, които наскоро приех в моето братство, нито за моя манастир, който създадох с много загуби и жертви. Без да се показвам, останах в мъжкия манастир и се качвах всеки ден в църквата на свети пророк Илия, където беше светият отец. Там, неуморно, нетърпеливо търсих неговите спасителни слова. На празника на светия пророк Илия Тесвитянин бях подстриган в расо (в мантия [= расофор]) и на 15 август във Велика Схима. На 14 септември получих заповед да се върна в Кипър, за да засиля движението, което току-що започна в полза на Църквата на ИПХ. И това движение се консолидира в резултат на посещението на протосингела, протопрезвитер Евгений Томбру и по-късно пристигането на епископ Тримитунтски, Негово Преосвещенство Спиридон. Така Църквата на Истинските Православни Християни в Кипър беше утвърдена“.

* Това са възпоменания на г-жа Маргарита Сирос (съпрузите Тома и Маргарита Сирос са родители на двама епископи на нашата Църква. Това са двама млади братя, ръкоположени през 1996 г. – йерарх Преосвещени епископ Андрей Сирос, епископ Диавлийски и Хризостом Сирос, епископ Филипонтски), записани накратко от самата нея след наши многократни молби, въпреки че се надяваме с времето да получим по-подробни възпоменания за Архиепископ Матей от

г-жа Сирос.

Незабравими възпоменания за Светия Отец, Архиепископ Матей 1-ви, Мироточивец на двадесети век.

Възлюбени братя, като искахте да узнаете за живота на Светия Отец и това, което чух от него, от Негова Святост, и видях, обещавам да ви разкажа цялата ИСТИНА. Но простете, без всички подробности, защото трябва да напиша много повече.

Аз, грешната, имах честта да го опозная, да го чуя, да видя свръхестествени неща. Но това беше угодно на Светията. И мой дълг е да кажа истината за това, истинската, чиста правда.

По това време бях на 19 - 20 години, когато през 1948 г. за първи път попаднах в манастира на Небесната Царица „Певковуноатриса“ в Кератей. Приснопаметният отец Матей Карпадакис тогава вече е бил на 87 години, самият той е родом от Крит. Много исках да го видя. В Ксенон (манастирска гостилница и място за прием на поклонници) имаше много от нас поклонници. Вечерта чуваме: Идва, идва Светия Отец! Игумения Мариам, като го подкрепяше и помагаше, от една страна, а друга монахиня от другата, водеха стареца, маничък, слабичък, крехък, много стар. Той седеше в преддверието, до стълбите, беше заобиколен от хора. Само аз бях далеч от него. Нищо не разбирам! Отдалече, пред него се отвори разсечен проход. О, Боже мой! Озовавайки се на колене в краката му, той ме покри отгоре с епитрахила си. Аз се докоснах до неговия епигонатий, върховете на пискюлчетата, за които знаех, че конците на пискюлчетата са като душите на хората, и си помислих: „Както спасяваш толкова души, така спаси и мен“. И той изведнъж ми отговори на глас:

- Този, който минава под моя епитрахил, да не го докосне Дяволът.

Бях изненадана от отговора му на мислите ми, но тогава реших, че това е просто съвпадение.

На другия ден леля ми и аз бяхме отведени при Светия Отец в малката църква „Света Троица“. Той започна да говори с нас за православието, обръщайки се към мен през цялото време. Попитах го, имайки предвид онези, които тръгнаха по новия календар: „Нима всички тези хора ще отидат в ада“?

Той отговори:

- Ако някой е непорочен и чист от грехове и никога не е чувал за Календара (нито стар, нито нов) – никога няма да види Божията светлина, но няма да влезе в огъня. И ако той е безупречен и чист, но е чул за Календара и не е дал Омология (Изповедание на Вярата), ще отиде в огнения ад.

Така той ми говореше и аз съм свидетел на неговите слова:

- Маргарита, когато бях на Светия Остров (на Гора Атон. Отец Матей тогава живееше в пещера близо до морето – бел.ред.), Богородица се яви в моята килия! Жива, чуй Маргарита, чуй! Тя ми каза: „Матей, отиди в Атина. Православието е в опасност. Ще трябва да го запазиш, а Аз ще бъда с теб през всичките дни на живота ти“. Той дойде в Атина, заедно с други бе изпратен в изгнание. Маргарита, това изгнание е ужасно .... А, други, нещастни, не можеха да устоят, избягаха от него. Един ден ме покани Елевтерий Венизелос (тогавашният глава на гръцкото правителство – бел.ред.) от заточението в правителствения дом на обяд, и покани много. Двамата с Венизелос сме били съученици в детството; и двамата сме родом от Крит.

В храната му, Ангел му казал, има отрова.

- И аз им казах: Доведете ми куче, и му дадох чаена лъжичка малко от чинията на пода. То яде и ... туп! ... веднага почина. Казах им: Дори ако в храната ми има отрова, със знамението на Честния Кръст тя ще бъде унищожена. И изяде всичко.

- И ти, Маргарита - каза ми той, каквото ядеш и каквото пиеш, винаги прекръствай. С неговото благословение винаги го правя.

- И когато видяха, че нищо не се е случило с мен, продължи Светият Отец, Венизелос стана и каза: Ти си свободен. Аз се върнах в манастира, а той дори ми подари кола ...

На следващия ден, като слезе от архиерейските покои, подкрепян от високопреподобната Мариам и шофьора, той спря близо до Ксенона и ме повика сред народа. Поклоних му се.

- Маргарита, това е колата, за която ти говорих.

Няма да забравя тази прекрасна картина докато съм жива! Той държеше едната си ръка върху главата ми, а с другата се опираше на прозореца на колата. Целунах ръката му. В този момент той се обърна към хората около себе си и ме похвали пред всички:

- Така че всички вие бъдете такива смирени като Маргарита.

Но тогава бях модерно облечена, гримирана ... Вълнувах се и помислих, че казаното от него има твърде много преувеличения ...

Вечерта ние тримата отново разговаряхме и отново Светият Отец много говореше (прощавайте, сега не мога да напиша подробно). „Аха“, казах си аз, - той ми разказва много за Ангелите и прочее ... уморих се да слушам - и необразован, дори неграмотен и говори толкова много... . И той веднага ми

отговори на глас: – Маргарита, и грамотен, и богословското училище „Честния Кръст“ завърших в Йерусалим.

Оттогава усетих неговата святост и прозорливост.

Ще разкажа само това. Един офицер ме видя в родината и изпрати сватовници да се омъжа за него, но аз не го видях. Когато пристигнахме в Атина, за да се запознаем с неговите роднини, първо отидохме при Светия Отец. И леля ми го попита за този офицер.

– Не, тя няма да се омъжи за него! Той отговори и изведнъж започна да говори за Детройт (в Америка). Тогава три години по-късно се омъжих в Детройт и тогава дори не си представях, че мога да напусна Гърция.

Когато Светият Отец почина през 1950 г., ние не разбрахме веднага за това. Но на четиридесетия ден аз, майка ми, леля и други отидохме в манастира. Цяла нощ не спяхме. Имаше всеобщо бдение, което продължи цяла нощ и когато литургията свърши и след панихидата (мнимосина), всички отидоха да си починат. Дойде ми мисъл: Отиди до гроба на Светия Отец. Бях чувала преди това, че от неговия гроб струи миро, и исках да го видя със собствените си очи. Вече се зазоряваше. Небето светеше в сутрешната зора. На гроба му бях съвсем сама. Гледах мраморната плоча с надежда да почувствам мирис, но не усетих нищо. И си помислих: Е, какво вярваш в неговото мироточение? И още една мисъл: Но толкова много хора са виждали?! Постоях още доста. Нищо. И със съжаление си казах: Свети мой Отец, грешна съм аз, защото вероятно не чувствам нищо. И тръгнах от гроба да си почина. Отдалечих се недалеч. Дивен Бог во святих своих! – Повярвайте ми, пиша цялата истина, – изведнъж се появи неопишуемо благоухание !!! Тичайки се върнах на гроба – на три места от гробницата течеше миро! Напълних с него кърпата си. И изведнъж дойдоха още хора и напълниха

кърпите си, включително и леля ми.

Нека Бог и Светият Отец ме съдят, ако напиша лъжа. Но беше така.... И „който минава под моя епитрахил, нека Дяволът да не го докосне“! И нека молитвата му да ме спаси, да ми даде смирение и покаяние според словото му, да спаси съпруга ми, децата ми и техните деца.

Не написах всичко, което той ми разказа, написах малко – цялата истина – Бог знае истината. И ако някой не вярва – истината си е истина.

Нека благословиенето му да бъде с нас.

Маргарита Сирос. 1948-1999.

Г-жа Сирос казва, че всеки път, когато си припомня Светия Отец, изпитва силен душевен трепет. И паметта ѝ запазва до най-малките подробности впечатленията от срещите с тази удивителна личност, за която всеки човек беше отворен, тъй като той напълно свободно четеше мислите на хората. Това бяха последните години от земния живот на Светия Отец (1948-1950). Г-жа Маргарита по това време беше младо, образовано момиче от заможна, благочестиво семейство.

Устно г-жа Маргарита разказваше много повече. Бих искала да дам още един случай за мироточението от гроба на Светия Отец след много години, когато дойдох в Гърция от Америка, да кръщавам шестмесечното си дете. Детето кръсти наследникът на Матей Негово Блаженство Архиепископ Агатангел (Архиепископ на Църквата на Истинските Православни Християни от 1958 до 1967 г. – бел.ред.), и след кръщението той предрича, че този младенец ще стане епископ с името Хризостом, което с точност се сбъдна. След кръщението беше приготвена трапеза за клира и монахините в

манастира в Кератей, а г-жа Маргарита и Блаженейши Архиепископ Агатангел двамата отидоха да се поклонят пред мощите на Блажения Отец Матей. Като влязоха и се поклониха пред тях, Архиепископ Агатангел с пламенна вяра каза: „Свети Отче, виждаш, че аз съм недостоеен, наследих престола ти, моли се за мен, така че като теб да сложа цялата си кръв в полза на Православието.“ И в този момент въздухът се пронизва от фонтан благоухание, мигновено изпълни гробницата и след това не изчезна в течение на няколко дни. Всички монахини от манастира бяха свидетели на това мироточение.

Това са няколко, но ярки свидетелства за светостта на нашия Блаженейши Архиепископ Матей, смел защитник на Православието в нашия век на всеобщото отстъпничество.

**Духовен завет на свети Матей,
архиепископ Атински и на цяла
Гърция**

✠ ΟΜΝΙΣΕΒΕΟΥΤΡΑΦΟΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
ΤΟΥΝΕΙΟΥΣ-ΒΟΥΡΕΝΟΥΚΑΙ ΡΕΥΣΕΣ
ΣΕΛΑΔΟΣ. ΚΑΙ ΚΑΙ ΜΑΤΘΑΙΟΣ. ΔΩΔ

Во имя Отца и Сина и Святаго Духа. Амин.

«Благословен Бог наш, в Светата Троица от всички

покланяем и славим, Отец, Син и Светия Дух, с благодатта на Който, чрез ходатайствата на нашата Майка Свръхпреблагословената Госпожа Богородица ви пожелавам да се запазите мирни и неуязвими от добромразещия враг дявола».

Този е последният ми Отечески съвет, и Духовно сърдечно поучение.

Аз сега, чада мои, отивам в Бога и Небесния Отец и времето за моето заминаване от сегашния живот идва след малко дни.

А Вас ви моля, колкото имате време трябва да се грижите за спасението на ценната и безсмъртна ваша душа, знаейки много добре, че след сегашния живот покаянието не важи за никого, но тука е времето за борби, а там е времето на плащането и на венците.

Знайте още, че радостните неща на сегашния свят услаждат и радват за малко време само чувствата и веднага се рушат и се загубват, а веселието и радостта на бъдещото е вечна и завинаги.

Така понеже и само от небрежност отпадаме от спасението, което желаем, нужно е да пазим по всякакъв начин и с цялата си сила, като нашият Господ Исус Христос и Приснодевственната му Майка ни съдействуват, спасителните Му заповеди, вярата, казвам, и надеждата, които действуват най-вече чрез любовта към Бога и ближния. Защото Бог, както казва възлюбеният Йоан Богослов, Бог е любов и който стои в любовта с Бога, стои и Бог с него; както и Господ казва в Светото Си Евангелие „по това ще ви познаят всички, че сте мои ученици, ако имате любов помежду си“. Но и Апостол Павел казва: „ако имам всичко под моя власт, а любов нямам, никаква полза нямам“.

А редом с любовта трябва да имаме и чистотата на нашето тяло, за да обитава благодатта на Светия Дух вътре в сърцето ни и да пълни душите ни от освещаването и благоуханието му.

Недейте да занемарявате упражнението, чада мои, а да се упражнявате всекидневно сякаш че ви е последният ден. Пазете се от скверни помисли и не общувайте с еретиците. Спазвайте Светото Предание на Св. Отци и най-вече благочестието към нашия Господ Исус Христос, както сте учени от Светите Писания, и страха Божий в сърцето ви незаличим.

И пак ви казвам, недейте да имате никакво общение с еретиците зловерници, а повече се старайте да се намирате винаги с Господа – с Неговите Светии, за да ви посрещнат и те във вечните Обители след смъртта. Да избягвате сладострастните ястия, светските разговори и душевредните страсти но и всичко друго, но най-вече тези, които вредят на братолюбието, стараейки се да пазите мирния и спокойния си нрав, така че, ако се случи някога да се ядосвате помежду си, да не залязва слънцето върху гнева ви, както е написано, а същия ден да се завръщате в доброто на любовта, знаейки, че без нея не е възможно да видите мисловното слънце, нашия Господ Исус Христос.

Да внимавате и да пазите вратите на сетивата си, чрез които влиза смъртта, както казва Писанието.

Нападенията на злите мисли да не ги приемате, нито в началото, за да не влязат вътре, и ви причинят после трудове, за това да ги изгоните понеже стават трудно побеждаеми, а да ги отдалечавате с оръжията на поста, молитвата, сълзите и най-вече със спомена за смъртта и страшния Ад, приготвяйки се всеки момент за посрещане на нашия Небесен Младенец Исус Христос.

Не ревнувайте на злото, а преследвайте доброто. Да сте непристрастни към ястията и дрехите, да не се доверявате на тялото си и така да давате повод да се отвори врата за страстите ви, ядейки до наситеност, а обратно, когато тялото ви трепва и става непослушно, да го оскърбявате, смирявайки го с труд и с пост, дотолкова, че и ечемичен (хляб) да приемате; виното да не го използвате много; да подражавате на постиженията и добродетелите на Блажените Св. Отци и Преподобните ни Майки, и да оставате в тази пустиня, в която сте поканени, до края на живота си, бодърствувайки и молейки се, за да не паднете в изкушение, и да не роптаете в послушанието, знаейки, че послушният без любопитство е земен Ангел, ако безропотно и просто е послушен, а ако напротив спори и роптае, никакво възнаграждение не получава от труда си, а дори се наказва. Работещият в общежитие не се труди без заплата и напразно, а в небесата получава заплата си. Забогатявайте с неотстраняемото и пречестното богатство на блаженото смирение и безгрижната безимотност, задоволени в храните, дрехите и завивките, които имате, както поръчва Апостол Павел; който си мисли, че стои, да не се възгордява от богатството на добродетелта си и да не се гордее в собствената си сила или да осъжда тези, които не постигнаха добродетелта, както Фарисеинът, за да не му се случи голямо подхлъзване и така да падне без да го разбере, а ако някой харесва да осъжда, нека да осъжда винаги себе си.

Да не изоставяте хубавото мълчание на молитвата си, и използвате многословието на осъждането, разглеждайки малките грешки на ближния си и покривате вашите големи и гибелни грешки, и така винаги да ставате размирници и коварни, както тези, които като чуят звънеца за масата тичат от радостта си, а като чуят зов за работа роптаят, крият се и се безпокоят.

Да имате, чада мои, търпение, любов, благоразумие, кротост, смирение, мълчание, пост, и молитвата, която носи смирението, а смирението носи подчинението. Тези Хриstopодражаеми добродетели, които ги пази, държи спасението на безсмъртната си душа, а който ги презре, презира спасението си.

Затова ви моля да не презирате и пренебрегвате гостоприемството на всеки чужд, подражавайки на нашия Владика Христос.

Още ви казвам и това, че от множеството и различни начини за покаяние и от различните очистващи многозаплетения грях начини, да преследвате най-лесния и неуморителен; защото сълзите на скърбящото сърце, поста, молитвата, спането върху земята и каквото друго полезно за покаянието лекарство има, се постига с труд, но да извиним тези, които са ни виновни, и това без труд ни дарява извинението и по-силно оскърбява този, който ни огорчи, защото го довежда в осъзнаване на грешката му и следва бившият неблагодарен да стане благодарен и признателен към този, който го извини. Тези, чада мои, възделени чрез Евангелието и твърде възлюбени, малко от многото, описах аз, Духовният ви Отец, за вас за последно; вие сега ги пазете с точност, като съдействащи за спасението на безсмъртната ви душа, заради която изоставихте всичко, и като благоразумни войници на Небесния Цар, прибавяйки и повече, не пренебрегвайте да наставлявате начинаещите към добрите и душеспасителни, подбуждайки ги към борбите за добродетелта, повече чрез собствения си пример. Защото в онзи, страшния ден техните души ще бъдат поискани от вас, ако са погубени заради вашия лош пример. Но и вие, начинаещи и послушници, дължите както поръчва Апостол Павел да се покорявате и да се подчинявате за всичко на по-висшите и на братството. Защото Бог не е несправедлив да забравя трудовете в сегашния живот и в това общезитие,

на всеки един от нас както можа, и да не приеме заплата на спасението си. Заедно с това моля ви да спазвате винаги и другото от Монашеския ред. Т. е. уважението помежду си, мълчанието, предаността, взаимопомощта, недовиждането и търпимостта, както и молитвеното правило, както аз ви заповядах, и така да славите Господа седем пъти на ден. Утринна, казвам, трети, шести и девети, вечерня, повечерие и полунощница, както и да не отсъствувате от Божествената Литургия. Борете се с всичките си сили да държите ума си свързан с Бога и да избягвате съчетанията и събеседванията с различните душеувреждащи помисли, които многоопитният и всемогъщият като живописец дявол рисува вътре в сърцето, а където се намирате телом, там да се грижите да се намирате и с ума си, и толкова бдящ пазител да е, че помежду сърцето ви и душеизгодната памет на Христос да не разрешавате входа на никой друг помисъл.

Научете още и това, чада мои, че е невъзможно някой да бъде удостоен с Царството Небесно, ако първо не отреже волята си, но и разума си, както казва Господ в Евангелието; „който иска да спаси своята душа, да я погуби, а погубилият я заради Мен и Евангелието този ще я спаси“ и ако не изпълнява безропотно и в страх Божий, каквото ученият на Божиите заповеди, духовният му отец, го съветва; както Господ с дела и слово научи нас, казвайки, че: „слязох от Небето не за да върша моята воля, а волята на изпратилия Ме Отец“. Така който насилва себе си и прави не каквото той иска, а тези, които Духовният му Отец го наставлява за спасението му, и с радост търпи, нека той да знае, че това отсичане на волята си от Бога се смята като Разпятие, че се разпъва и той заедно с Христос и следователно става Син на Възкресението, на безстрастието, и наследник на вечния живот.

Още не преставайте да искате от Бога безкрайната Му

милост и да викате със смирено и съкрушено сърце чрез устата, сърцето и ума, от сутрин до вечер, ако е възможно и през цялата нощ, това Господи Исусе Христе Сине Божий, помилуй нас. Моля ви да насилвате ума си в тази молитва до смърт и да не пренебрегвате правилото на това прибягване, защото според Златоуст, който казва, че, чух някога от Отците, че пренебрегващият правилото на тази молитва, не е християнин. А когато пеете, да пеете с голямо разкаяние и внимание и сърдечно съкрушение, както и когато четете, от една страна за да се удовлетвори сърцето, да се просвети умът и на съмолещите се братя да привлече вниманието, смирението и разкаянието, и самоукорението.

Насилвайте се, преборвайте се, вразумявайте се, и въздържайки се в пост, бдение и непрестанна молитва да се спасите.

Блажени са слушащите Божието слово и вършещите го. Който се насили и спази тези неща ще се спаси и ще бъде изброен с разумните деви, иначе, да не стане, ако ги пренебрегвате, вечно ще се мъчите.

Ако горните бащински съвети и духовни поучения с точност и голямо внимание спазвате непоколебимо, живеейки според написаното от нас ще унаследите безкрайния живот и небесната слава на вечното блаженство, наслаждавайки се с всичките Светии.

Подпечатвайки така горното казвам, с бащинска любов и много благочестие към Свръхпреблагословената и Свръхпрепрославена Владичица наша Госпожа Богородица:

Приснодево Богородице, пази в мир и единомушие моите чрез Евангелието Духовни чеда, които предавам в Твоите ръце и ги пази от уловките на врага дявола. Нека дойде сега покровителството Ти върху това твое паство и пази от лукави

спомени и помисли и от видими и невидими врагове и от всеки съпротивник враг. И дари им сърце съкрушено и смирено; помилуй ги, Преславна Божия Майко, Владичице Богородице Марие. Наставлявай тези мои чеда в христоподобие и справедливост всичките дни досвършека на века! АМИН.

Според тези обзорни свети слова на Свети Герасим: „мои възлюбени в Господа чеда, живеете в мир взаимно и нямайте загриженост да желаете да се грижите за тялото, възлюбете Бога и ще намерите вечна благодат, нищо не предпочитайте пред Неговата любов, така че, като дойде в славата Си да ви даде покой с всичките Светии. Нищо не предпочитайте пред Неговата любов“.

И от все сърце Бащински като пожелаваме, благославяме.

Вашият Духовен Отец Атински и на цяла Елада Матей

В Светия Манастир на Г-жа Богородица Уважавания Партенон Пресвета наша Боропланинолечителка до Синьо Море, Градче Кератеа, Предградие Атинско Месогиу. На 30-ти януари 1950 г.

тропарь глась А:

Непоколеблемое Зиждителя утверждение, православных вери насаждение, явился еси яко апостолов честнейший Богоявленне отче нашъ Матеее, Великаго Архиерея продолжая и множество монаховъ просвещая, того ради чудной памяти просияль еси яко источникъ благодати, моли Христа Бога о нас чтущихъ съ любовию блаженую память твою.

кондакъ, глась А:

Светосиянными зарями, трóического свѣта вселѣнную

озаряя истинной православно́й вѣры и исповѣданія, безкрóвній мученикъ церкóвнаго кивóта и изряднейшій проповѣдникъ покаянія былъ есѣ Матѳее, Аѳинѣйская похвала́ и стена́ прóтивъ вражіихъ наветовъ, тогó молитвами Христѣ́ Бóже спасѣ́ дѹши на́ша.

Изповедание на вярата

Ще ви представим и изповеданието на Светата православна и спасителна вяра в Христа:

„Приемаме и възлюбваме Светите Седем Вселенски Събора.

Приемаме и изповядваме решенията и анатемите на Светите Отци и цялата съборна дейност на Едната Свята, Съборна и Апостолска Църква на Христа.

Приемаме и изповядваме решенията на Всеправославните Събори в Константинопол през годините 1583, 1587 и 1593 при патриарх Иеремия II – Таранос, 1756 при Кирилл V и 1848 при Антим VI, на които е осъден и анатемосан новият папски (григориански) календар.

Вярваме и изповядваме, че църквата в България, която е наречена със султански ферман „Българска екзархия“ отпада от Едната Свята, Съборна и Апостолска Църква на Христа на 16 септември 1872 година, чрез схизмата на филетизма, която е поставена от Всеправославен Църковен Събор при патриарх Антим VI. Вярваме, че от тогава в Българската Църква няма благодат, свети тайнства, апостолско приемство и законна йерархия.

Вярваме и изповядваме, че Руската православна църква отпада от Едната Свята, Съборна и Апостолска църква на Христа на 3 юни 1923 година чрез разкаянието на патриарх Тихон пред беззакония съд на болшевиките за анатемата,

която е произнесъл срещу тях на 19 януари 1918 година, като и до днес пребивава под тази схизма.

Вярваме и изповядваме, че през 1924 година Константинополската патриаршия отпада от Едната Свята, Съборна и Апостолска църква чрез схизмата на новокалендарията – икуменизма.

Изповядваме, че всички останали поместни църкви отпадат от Христа в същата схизма чрез съслужението и общението си с нея.

Вярваме и изповядваме, че Едната Свята, Съборна и Апостолска църква на Христа от 1924 година до днес е Църквата на истинските православни християни в Елада.

Вярваме и изповядваме, че от нея отпадат старостилните икуменисти в Елада чрез схизмата на епископ Хризостом Флорински през 1937 година. Носители на тази схизма в последствие са Хризостом Киусис, Киприан Куцумба, Максим, Каллиник, РПЗЦ, Румънската и Българската „старостилни“ църкви, българския манастир „Благовещение“ с игумен Касиан.

Вярваме и изповядваме, че единственият останал епископ в света след 1937 година е блаженият Архиепископ Матей Карпадакис, който единствен продължава апостолското приемство на Христовата Църква като ръкополага нови епископи през 1948 година.

Вярваме и изповядваме, че в края на май 1995 година от църквата на истинските православни християни отпадат петима митрополити, начело с Григорий, които са нови иконоборци.

Отхвърляме папския календар, станал причина за отпадане на милиони хора от Църквата и явяващ се предтеча на

антихриста. Следващите и почитащите новостилния папски календар осъждаме и предаваме на анатема.

Отхвърляме беззаконния античовешки комунизъм, който послужи за разрушаване на православието в Русия и изграждането на антихристовата атеистична държава на мястото на богоустановеното православно самодържавие. Почитащите и покланящите се на комунизма осъждаме и предаваме на анатема.

Отхвърляме беззаконното юдомасонство като източник на всяко зло учение, действие и влияние в света. Пребиваващите в масонството, почитащите и покланящите му се осъждаме и предаваме на анатема.

Почитаме и се покланяме на всички свети икони, които са съществували на всички места по вселената и във всички времена в едната свята съборна и апостолска църква на Христа.

Отхвърляме всички, които не почитат и не приемат тези свети икони, и ги предаваме на анатема.

НИЕ ПРЕДАВАМЕ НА АНАТЕМА ВСИЧКИ СТАРИ И НОВИ ЕРЕТИЦИ И СХИЗМАТИЦИ.

АНАТЕМА (ТРИЖДИ).

АМИН.

ПАСТИРСКО ОКРЪЖНО ПОСЛАНИЕ ПРОТИВ МАСОНСТВОТО

„Ние ще бъдем виновни пред Бога и хората, ако мълчим и не ударим камбаната за предупреждение. Това е наш дълг - да казваме истината, пренебрегвайки всяка

опасност.“

Припомняме това послание на някои наши братя и сестри, които са обвързали сърцата си със симпатии, одобрения, пристрастия и защита на някои видни представители на световното сатанинско масонство, **като дори ги споменават в частните си молитви**, започвайки по този начин процес на отделяне от спасителното изповедание на вярата и създаване на невидими и пагубни връзки на душата с лукавия измамник на човечеството.

След като представим част от превода на посланието на Истинската Православна Църква ще си позволим да направим едно кратко заключение.

Това, което през вековете отделя и запазва Църквата Христова от всички дяволски лъжеучения и религии, е ясното им изобличаване и произнасяне на анатема над тях.

Както във времената преди нас така и сега е една Божествената институция на земята, която закономерно се отделя и предава на преизподнята всеобхватното съвременно зло, бидейки вярна на своя Създател и небесен Владика Христос.

Ето нейното Пастирско окръжно послание против масонството (превода е с незначителни съкращения):

„„Пазете се“, - е казал Господа наш Иисус Христос, - „от лъжепророци, които дохождат при вас в овча кожа, а отвътре са вълци грабители: по плодовете им ще ги познаете.“ (Мат. 7:15).

И божествения апостол Петър: „Имало е и лъжепророци между народа, както и между вас ще има лъжеучители, които ще вмъкнат пагубни ереси и, като се отричат от Господа,

Който ги е изкупил, ще навлекат върху си скорошна погибел. И мнозина ще последват тяхното разпътство, и поради тях пътят на истината ще бъде похулен.“ (2 Пет.2:1-2)

В това, че безумието на франк-масоните се явява носител и предвестник на всякакво зло, разтърсващо и смущаващо обикновения народ Божий, никой не се съмнява. За това е съвършено необходимо чрез това окръжно послание да просветим нашето паство, и да използваме съответните духовни средства за неговата защита.

Ние ще бъдем виновни пред Бога и хората, ако мълчим и не ударим камбаната за предупреждение. Това е наш дълг - да казваме истината, пренебрегвайки всяка опасност. „Познайте истината, и истината ще ви направи свободни“ (Иоан. 8:32). В тази връзка е истина, че масонството представлява тайна религия, напълно отличаваща се и чужда на християнството. Точно масонството отрича и напада коварно, скрито и вероломно християнската вяра в основните и фундаментални нейни догмати.

Масоните отричат Божествената същност на нашия Господ Иисус Христос, троичността на Бога, боговдъхновеността на Светото Писание, и по такъв начин те се опитват да разрушат зданието на Християнството и на неговите развалини да изградят своя религия, която те наричат религия на бъдещето, и с която смятат да заменят съществуващите религии. Именно поради тази причина масонството има свои места, наречени „ложи“, където се извършват духовни служения, имат и свои служители, наричани „почтени“, и особен обряд на служение, на основата на който в тайно обкръжение се извършват приличащи на идолослужения, различни масонски ритуали: освещавания на храмове, кръщения, венчания, поминовения на последователи. Масонството счита за нечестиви християните, които не са посветени в неговите тайни.

От това ясно се вижда, че съвършено никакви компромиси не може да има между християнството и масонството, така както никакъв компромис няма между светлината и тъмнината и между Христа и Велиара.

...

По гореказаната причина, тъй като Единната Свята Съборна и Апостолска Източна Църква Христова, чиито догмати, Свещени Канони и Свещено Предание ние усърдно съхраняваме като нейни най - малки пастири, е отделила, осъдила и отлъчила всеки християнин, който се е отклонил от тези разпоредби, а особено тези, вкарващи ерес и техните последователи, били те властници, управители, старейшини, високопоставени лица или от обикновения народ, клирици или миряни; ние считаме масонската ерес за враждебна на християнството, и задължени от своето служение, следвайки Светите Вселенски Събори, с дадената ни власт **ПРЕДАВАМЕ БЕЗБОЖНОТО МАСОНСТВО НА САТАНА**, и го казваме в епитрахил и омофор.

"Но ако дори ние, или Ангел от небето ви благовестеше нещо **по-друго** от това, що ние ви благовестихме, **анатема да бъде**" (Гал. 1:8).

ВСИЧКИ, КОЙТО СЕ ЗАНИМАВАТ С ДЯВОЛСКИТЕ И БЕЗЗАКОННИ ДЕЛА НА МАСОНСТВОТО, И ВСИЧКИ КОЙТО СЛЕДВАТ ТЕХНИЯ ПОВРЕДЕН УМ И ЗАБЛУЖДЕНИЕ, ДА БЪДАТ ОТЛЪЧЕНИ И ПРОКЛЕТИ ОТ ОТЦА, СИНА И СВЯТАГО ДУХА, И ДА БЪДАТ СЛЕД СМЪРТТА СИ НЕПРОСТЕНИ, НЕРАЗЛОЖЕНИ И РАЗДУТИ КАТО ТИМПАН. ДА СТЕНАТ И СЕ ТРЕСАТ, КАТО КАИН НА ЗЕМЯТА. ДА СЕ РАЗТВОРИ ЗЕМЯТА И ДА ГИ ПОГЪЛНЕ, КАТО ДАФАНА И АВИРОНА; ГНЕВЪТ БОЖИЙ ДА БЪДЕ НА ТЯХНАТА ГЛАВА И УЧАСТТА ИМ ДА Е НА ИУДА ПРЕДАТЕЛЯ. АНГЕЛ ГОСПОДЕН ДА ГИ ПРЕСЛЕДВА С ОГНЕН МЕЧ, И ПРОЦВЕТЕНИЕ ДА НЕ ВИДЯТ

ДО КРАЯ НА ЖИВОТА СИ. ТРУДОВЕТЕ ИМ ДА БЪДАТ
НЕБЛАГОСЛОВЕНИ...

Всички, които се обърнат от тази среда и се отвратят от
тяхното проклето умопомрачение, ще получат наградата на
ревнителя Финес, ще бъдат благословени и ще имат прошка от
Отца, и Сина, и Святаго Духа, Единната и неразделна Троица,
Единния по естество Бог, и от нас, Неговите раби.“

Атина, 25 ноември 1949 г.

Светия Синод на Църквата на Истинно Православните
Християни на Гърция.

Председател:

Архиепископа на Църквата на ИПХ, Атински и на цяла
Гърция Матей.

Членове:

Тримифунтски СПИРИДОН

Патраски АНДРЕЙ

Солунски ДИМИТРИЙ

Коринтски КАЛЛИСТ

**ПАСТИРСКО ПОСЛАНИЕ КЪМЪ
БЛАГОЧЕСТИВОТО ИЗПЪЛНЕНИЕ НА
ЦЪРКВАТА НА ИСТИНСКИ ПРАВОСЛАВНИТЪ
ХРИСТИЯНИ НА ЕЛАДА**

Високопреподобни иеромонаси, пречестни свещеници,
преподобни монаси, благовѣрни църковни настоятели и

благочестиви православни християни, възлюблени и многожелани наши чада въ Господа. Благодать вамъ и миръ и милость отъ Свѣтата Единосѣщна и Животворѣща и Нераздѣлна Троица да будетъ со всѣми вами. Аминь.

Нееднократно и въ много писма и послания азъ ви пишехъ и говорехъ, напомняйки словата на Господа.

Братие, какъ чада свѣта ходитъ во всякой благодати и правдѣ, испытуя что есть воля Божія благоугодная.

Блудитъ убо, како опасно ходитъ, не якоже немудры, но якоже премудры.

Сойтѣ и дрѣжтѣ преданията както сте научени, било съ слово, било съ нашето послание и ако някой ви благовести повече отъ това, което сте приели отъ насъ и което ние сме ви благовестили, даже ако това да сме самитѣ ние, или ангель отъ небесата, анатема да бѣде!

Но тъй като въ тия дни “Пакъ беснуется Иродиада, опять мятется ища главу Іоанна Крестителя на блюдѣ”, т.е. бившиятъ Флорински Хризостомъ търси съ своята последна енциклика отъ 1.VI.1944 г. да низвергне въ пропастьта на гибелта, ако това е възможно, насъ и всички истински православни християни на Елада съ своитѣ злославни и страстни съждения, съвършено очевидни въ спомената негова енциклика и съ своитѣ лъжливи и измамни мѣдрувания, затова и ние отново биемъ тревога за вашитѣ души, за да не обръщатѣ съвършено никакво внимание на тия негови енциклики, преизпълнени съ злославия, защото тѣ не сѣ нищо друго, освенъ злославни и извратени лъжеучения, развращаващи нашитѣ безсмъртни души.

Както и въ Дѣянията Апостолски е написано, че “и отъ васъ

самѣхъ востануть

мужіе, глаголющїи развращенная, еже оторгати ученики
вследъ себѣ”, ето и днесъ

тия думи се отнасятъ за гореспоменатия бившъ Флорински
Хризостомъ, който съ тая своя последна енциклика не само
развратености говори, но изцѣло е станалъ и лъжеапостоль, и
лъжеучитель. Но не се удивлявайте на това, защото ясно
говори нашия Господь въ Своето Свещено Евангелие:

“Блудитѣ да не прельщени будете; мнози бо приидуть во имя
Мое, глаголюще, яко язъ есмь Христосъ. Не изыдите убо
вследъ ихъ, отъ плодъ ихъ познаетѣ ихъ.”

И така, вижтѣ плодетѣ на всички тия лъжеепископи, които
сѣ дошли отъ своето злославие въ нашата Свещена борба само
за слава и почести и които не само не сѣ донесли полза за
нашата православна борба, но напротивъ, уязвили сѣ я въ
болното мѣсто, съблазнили сѣ душитѣ на хиляди православни и
сѣ разгонили приетитѣ отъ тѣхъ, примерно, 800 Отдѣления
(това сѣ били самостоятелни старостилни църковни общини до
връщането на епископитѣ) като сѣ създавали грижи, разколъ и
разцепление повседневно съ своитѣ злославни идеи, и които
всички преминаватъ напоследъкъ въ злославие, било приживе,
или въ смъртния часъ, примеръ за което сѣ епископитѣ
Зикинорский Лиосисъ и Хатзисъ и неотдавнашниятъ примеръ
съ Димитриадски Германъ, умрѣлъ злославно и погребанъ отъ
злославнитѣ свещеници на Атинска Митрополия по съвета на
упоменатия Флорински Хризостомъ, който се е отказалъ да го
погребатъ православно, за да не понесе отговорностъ предъ
Атинска Митрополия, както той самъ е изповѣдалъ на адвоката
г. Д. Папидисъ, когато отишълъ при него въ Психико да
протестира и който му предложилъ той, (т.е. Хризостомъ), да
го погребе православно въ малкия храмъ въ Психико,
принадлежащъ на г. Василий Кирикосъ, като по този начинъ
оставилъ християнитѣ на Божията милость. Колкото и

упоменатият архиепiscop, бившият Флорински Хризостомъ, възлюбени, да се е опитвалъ да се скрие и да се представи предъ насъ като православенъ съ измамнитъ свои измислици и мѣдрувания на своята наука, вече пожела Всеблагия Богъ, Който по различни начини устройва нашето спасение, да рухнатъ всички негови лукави и злославни измислици и вече да станатъ явни неговитъ развратени и злославни мнения посредствомъ тая негова последна енциклика.

И така, да бъде слава на нашия Господъ, Който ни защити и отъ този лъжеучителъ и лъжеепископъ на нашата Свѣтейша Църква.

А тъй като (доколкото) много благочестиви християни не сѣ запознати съ това послание, за да видятъ съ собственитъ си очи неговитъ злославни мнения, подолу прилагаме изцѣло това послание, безъ да жалимъ хартия, време и разходи, за да го има и чете всѣки въ всѣко време и напълно да разбере истината.

И така, въ тази енциклика, възлюбени въ Господа чѣда, е видно, че той не прави нищо друго, освенъ, отъ една страна, да ни обвинѣва предъ православния християнски свѣтъ, а отъ друга - да защитава злославната църква и ни представя, че тя има благодатъта на Всесвѣтия Духъ и че нейнитъ тайнства сѣ действителни. Но ние, неполучили православно образование, неразумни, необразовани и незнаещи нито какво говоримъ, нито какво правимъ, както ни квалифицира великолепниятъ богословъ и мѣдъръ учителъ, обученъ канонически и образованъ богословски въ висшата халкидийска богословска школа, ще му отговоримъ съ своитъ слаби сили, които Господъ ни е далъ.

Мѣдри учителю, Вие преди всичко би трѣбвало да знаетъ, че първиятъ смъртенъ грѣхъ е гордостъта и нечистъ предъ Бога е

всякъ високосердѣй (Притч. XVI, 5).

Зато̀ва, не се хвалетѣ. Сѣщо трѣ̀бва да се знае, че Богѣ е избралѣ немѣдрото на свѣ̀та, за да посрами мѣдритѣ, защото Богѣ горды̀мъ противитѣся, а смиренны̀мъ даетѣ благодатѣ. Казано е сѣщо: “Сила моя въ немощи проявляетѣся.” А отѣ друга страна богословски неграмотни и необразовани сѣ били сѣщо и Светитѣ Апостоли и Свети Спиридонѣ и множество свети мъже и жени, но сѣ благодатѣта на Светия Духѣ тѣ сѣ просвѣ̀тили цѣ̀лата вселена. Зато̀ва не се хвалетѣ и не се превѣ̀знасятѣ сѣ своята ерудиция и богословие, защото ние видѣ̀хме до какво доведохтѣ Църквата Христова вие, днешнитѣ богослови, имащи видѣ̀ на благочестие, но отрекли се отѣ силата му.

Великолепни богослове, ние, сѣ Благодатѣта Христова произхождаме отѣ лоното на Православната Църква и въ нея оставаме и ще останемѣ до края на нашия животѣ, и, сѣ Благодатѣта Христова никога не сме падали въ злославие както вашия мѣдѣрь разумѣ, който остана въ злославие цѣ̀ли 11 години. Ние не развратихме и не отровихме нито единѣ православенѣ християнинѣ, но напротивѣ, въ продължение на толкова години нищо друго не правихме, освенѣ да подготвяме християнитѣ за вечния животѣ, за което, въ най-малка степенѣ, свидетелствуватѣ и дѣ̀лата на всѣ̀ки. А доказателство е това, че въ продължение на толкова години, преди вие, архиереи, да встъпитѣ въ борбата на Православието, е имало такѣвъ разцѣ̀втѣ, единство и хармония. Но отѣ момента, когато вие встъпихтѣ, последваха само разколи, раздѣ̀ления и сѣблазни, несъмнено заради вашитѣ злославни мнения. Ето какво принесоха вашата ерудиция и богословие. И ако вие сте ни рѣ̀коположили за епископи, това не сте направили просто и случайно, а по указание на народа и на нашата способностѣ, при

съдействието на Божествената благодатъ. Защото, не забравяйтъ, че първоначално вие бѣхтѣ рѣшили да рѣкоположитѣ само имащитѣ богословска диплома, за да не ви се обиди заради това злославната църква. Затова не считайтѣ, че имаме нѣкакво задължение да ви следваме въ вашитѣ злославни мнения само защото сте ни рѣкоположили. Защото, въ такъвъ случай, защо и вие сами осѣдихтѣ презъ 1935 г. разколническата църква, която ви рѣкоположи и чиито чада сте вие? Защото тя, несъмнено, посредствомъ новаторството, остана разколническа. Именно затова и ние, доколкото вие отхвърлихтѣ първото, или по-точно, много ваши изповѣдания на православието, започвайки от 1935 г. ние ви отхвърлихме като гнили членове на Святейшата наша Църква. Затова не лъжетѣ проститѣ християни, че ние трѣбва да ви последваме заради това, че сте ни рѣкоположили, защото това е абсурдъ.

Ние, съ Благодатъта Христова, правилно сме разбрали и оценили епископското достойнство и сериозността и свѣтостъта на календарната борба, и затова нищо друго повседневно не мислимъ, освенъ за проповедта на словото чрезъ нашитѣ свещеници и чрезъ книгитѣ, за преданостъта на нашитѣ вѣрни на православието и извършването на добри дѣла. И въобще правимъ всичко, което подобава на епископския санъ. И ние не само не създадохме собственъ олтарь и не раздрахме нешития хитонъ на нашия Христосъ правейки разколъ, но обратно – ние следваме олтара на Едната Свѣта Съборна Апостолска и Източна Христова наша Църква, въ която отъ самото начало ние оставаме непреклонно и повседневно шиемъ неушития хитонъ Господенъ, който вие раздрахтѣ и терзае тѣ съ своето пустословие и гнили злославни мнения. У нас нѣма никакво желание да началстваме, но, само като виждаме вашитѣ противоправославни мнения, ние нѣмаме никакво довѣрие да

разчитаме на васъ, за да управляватъ кораба на Свещеннейшата наша Църква. Защото отъ момента на вашето встъпване въ тая свещена борба, вие нищо друго не правитъ, освенъ да противоречитъ на самия себе си и да оправдаватъ постоянно вашитъ злославни мнения и никога като човекъ не сте били справедливи къмъ самия себе си, за да се смиритъ мъничко. И така, разкола създадохтъ вие, а не ние, защото когато вие дойдохтъ при насъ, ние ви предадохме 800 съединени отдѣления (църковни общини), нашето Свещено Общество и нашето духовенство, съединени и намиращи се въ пълна хармония и единство на нашитъ християни, и вие всичко това разсякохтъ, разпръснахтъ и разгонихтъ фактически съ вашата ерудиция и мъдростъ. И така, кой извърши разкола, бившъ Флорински? Ние или Вие? Разбира се, че вие. Заради своята неумелостъ, високомерно поведение и злославни мнения. И ако вие малко сериозно бихтъ помислили за отговора, който ще дадетъ на Страшния Съд, при това азъ не бихъ искалъ да ви кажа, че вие би трѣбвало да окачитъ мелниченъ камъкъ на шията си и да се хвърлитъ въ морето, съгласно думитъ: “горе тому човеку, чрезъ котораго соблазнъ приходить”. Вие би трѣбвало веднага да оставитъ всичко и да заминетъ за стръмнитъ скали на Свѣта Гора и непрестанно да плачетъ за греховетъ си, за да ви помилва Господъ. Защото, както вие знаетъ, мъдри учителю, никаква кръв мъченическа не измива грѣха на разкола. Що се отнася до вашето благословение, отъ което, както пишеть сте ни лишили, ние ви го подаряваме и ни най-малко не го желаемъ. Нима не би било безумие това, отъ една страна да ви осъждаме като злославенъ, а отъ друга – да търсимъ вашето благословение?

Вие ни обвиняватъ в това, че сѣ ни осъдили въ Халкида. Ние ви питаме: За какво сме осъдени? Заради нѣкакво блудство, убийство, или нѣкакво друго престѣпление? Или заради

Православието? Излиза, че вашият разум съвсем се е омрачил от ревност и егоизъм и вие не знаете какво пишете. Вие споменавате в своята енциклика, че от момента на нашето отделяне от вас, от когото сме приели епископска степен, ние сме останали епископи затова, защото епископството е невъзможно да бъде анулирано, но само като частно лице и не като представители на Църквата, от която черпим благодат и власт действително да извършваме всяко църковно действие и обряд.

Ние сме уверени, че от деня, когато в Църквата стана разкол чрез въвеждането на папския календар, Църквите, приели новаторството (новия календар) са станали разколнически.

По същия начин поместните църкви, съслужещи или молещи се с новокалендарните църкви, носят същата тази отговорност.

Ние от самото начало на нашата свещена борба, черпим благодат както свещениците, така и епископите, от Едната Света Сборна и Апостолска Източна Църква Христова, в която оставаме и в която ние никога не сме отпадали, а не от новаторските злославни църкви, които чрез разкол са се лишили от благодатта на Всесветия Духъ съгласно първото правило на Свети Василий Велики и съгласно изповданието на нашия митрополит Хризостом Атински и Вашето лично изповдание, Преосвященнейший Флорински, както подробно ще докажем по-долу.

По такъв начин ние черпим благодат и власт действително да извършваме всяко църковно действие и обряд от същата тая Църква, от която са черпили и светите мъченици по време на гоненията срещу Църквата.

Отъ нея ние черпимъ благодать и благословение, а не отъ разколническата църква на Елада или друга на нея подобна, тоестъ, отъ църква неноваторстваща, безупречна и непреклонно хранеща догматитѣ, канонитѣ и преданията на нашитѣ Свети Отци.

Благодатъта Божия почива не на новаторстващитѣ църкви, имащи признание човешко, а на църквитѣ, непреклонно пазещи догматитѣ, канонитѣ и преданията, а ако такива нѣма, то даже на отдѣлни лица. Затова ние ви питаме: Къде е почивала благодатъта и благословието Божие на Флорентинския събор? На предателитѣ, или на Свети Маркъ Ефески? Разбира се, на Свети Маркъ Ефески, а не на новия разбойнически лъжесъборъ, приелъ папскитѣ опредѣления. И така, откъдето е приелъ Свети Маркъ благодатъта и благословието, оттамъ ги приемаме и ние. Разбира се, сѣкровищница на Божествената благодать е цѣлата Църква, но – когато тя е здрава и не куца нѣкакъ въ вѣрата. Но когато тя внезапно започне да куца, тогава една или нѣколко поместни църкви, съхранили вѣрността къмъ догматитѣ, канонитѣ и преданията, оставатъ и представляватъ цѣлата Църква. И ако и тѣ куцатъ въ вѣрата, тогава тия отдѣлни лица, които оставатъ вѣрни на Православната вѣра, макаръ това да е единъ епископъ или много, тогава тѣ иматъ благодать и представляватъ Православната и Истинска Христова Църква.

Църквата Божия представляватъ благочестивитѣ, колкото и малко да сѣ останали. Които сѣ последвали нововъведението, се намиратъ извънъ църквата.

“И ако се намиратъ въ сѣщата ересъ, и може би имъ се удаде да примамятъ и нѣкои други, още по-невежи, даже ако събератъ множество, тѣ

с□ извънъ осветенитѣ огради на Църквата. И ако много малко останатъ въ Православието и Благочестието, тѣ с□ Църквата, и авторитетътъ и защитата на църковнитѣ устави лежи на тѣхъ. И ако им се наложи да пострадатъ за благочестието, това е за вечна честь и принася душевно спасение.” (Свети Никифор)

И ако, Преосвещеннейши Флоринский, както Вие мислитѣ, Църквата на Елада
още не е станала разколническа следъ календарното нововъведение, докато не б□де ос□дена отъ цѣлата Църква, и не се е лишила отъ своя църковенъ авторитетъ и благодатъ на Всесвѣтия Духъ, тогава и нейнитѣ решѣния с□ действителни, и, следователно, вашето низвергване е съвършено действително, и тогава отъ този моментъ Вие повече не сте архиерей, а монахъ. И затова и Иерусалимската Църква е постъпила много логично, като Ви е приела не като епископъ, а като простъ монахъ. Значи и ние, отъ днешния день, съгласно Вашата писмена и неписана омология, ще Ви признаваме вече за монахъ, а не за епископъ. И така, високопреподобни монахо Хризостомъ Кавуридись, имаме противоположно мнение по този въпросъ. Това, че Църквата на Елада е станала разколническа съ въвеждането на папския календаръ, и че тайнствата с□ недействителни, и че тя повече нѣма благодатъта на Всесвѣтия Духъ, твърдимъ не ние, а решенията на Всеправославнитѣ събори при Вселенския Патриархъ Иеремия презъ 1583, 1587 и 1593 години и при Свѣтия Вселенски Патриархъ Антимъ презъ 1848, които ето какво говорятъ: “Да пазимъ Изповѣданието на Вѣрата... “ И, съгласно решенията на този Всеправославенъ съборъ, този, който би посмѣлъ да добави, или отнеме, или измени нещо въ нашата безупречна вѣра, или макаръ само да помисли да направи това, вече се е отрекълъ отъ Вѣрата Христова и се е подложилъ на вечна анатема като хулитель на Всесвѣтия Духъ. И така, съ това постановление, което е прието само и изключително съ

цѣль да се сложи край на безпокойствата, причинени отъ западната църква на Източната, (защото само съ тази цѣль е билъ свиканъ този Всеправославенъ съборъ), се решава изцѣло този проблемъ. Значи това е осъдено преди и ние не се нуждаемъ отъ новъ Всеправославенъ съборъ, който да осъди и обѣви Църквата на Елада, приела папския календаръ, за разколническа. И така, това нововъведение вече е осъдено, и не отъ единъ, а отъ четири Всеправославни събора. Защо тогава е нуженъ и новъ такъвъ съборъ, който да обѣви Църквата на Елада за разколническа, щомъ като тя вече е осъдена именно заради това действие? Думитѣ “вече” и “се е подложилъ” не означаватъ, че трѣбва да се свика новъ съборъ, а че вече веднѣжъ завинаги нападащиятъ на вѣрата и приемащиятъ нововъведението се е отказалъ отъ Вѣрата Христова и е приелъ върху своята душа вечна анатема като хулитель на Всесвѣтия Духъ. Защото иначе се получава, сякашъ че говоритѣ, че ако днесъ внезапно се появятъ иконоборци, е нужно отново да се свиква новъ съборъ, който би ги осъдилъ, за да ги отсеке отъ Църквата. Но защо е нуженъ новъ съборъ, ако това вече е осъдено отъ Седмия Вселенски съборъ? Ние не трѣбва нищо друго да правимъ, а само да приложимъ противъ тѣхъ решението на Седмия Вселенски съборъ. Защото въ противенъ случай ние безчестимъ и пренебрегваме това рѣшение, а това се явява като хула срещу Светия Духъ, Който е просвѣтилъ Отцитѣ на Вселенскитѣ събори и ги е утвърдилъ. Така е и съ календарния въпросъ. Той е осъденъ и ние не се нуждаемъ отъ ново осъждане, а отъ вѣрно прилагане на рѣшенията на споменатитѣ Всеправославни събори. А Вие, Високопреподобни, жалко се заблуждаватъ въ това, което нееднократно писахтѣ, и вѣрватѣ, че ще се събере новъ Вселенски съборъ, който при това и ще се нарече Осми. Защото седемъ сѣ догматитѣ, седемъ – тайнствата, седемъ – дарованията на Всесвѣтия Духъ и седемъ сѣ Вселенскитѣ събори, съгласно думитѣ “Премудрость

построила себе домъ и вѣтесала семь столбовъ его". Затова Осмиятъ нѣма да се събере никога. Ние по-горе казахме, че умрелиятъ митрополитъ Атински Хризостомъ като членъ на комисията, специално назначена за изследване на въпроса за църковния календаръ, и като тогавашенъ професоръ на националния университетъ, е написалъ следното:

“Приемайки подъ внимание, че Църквата на Елада, както и останалитѣ православно-автокефални църкви, макар че сѣ вътрешно независими, но помежду си сѣ тѣсно свързани и съединени съ началото на духовното единство на Църквата, съставлявайки една и единствена Православна Църква, следователно, нито една отъ тѣхъ не може да се отдѣли отъ останалитѣ и да приеме новия календаръ, безъ да стане разколническа по отношение на другитѣ. Затова и за Църквата на Елада е необходимо да се отдѣля отъ останалитѣ Православни Църкви чрезъ промѣна на църковния календаръ, което не само би унищожило единството и хармонията на Православната Църква, и би намалило нейната сила, но и отъ национална гледна точка е неизгодно и вредно.”

И доколкото самиятъ реформаторъ говори, че Църквата, приемаща папския календаръ, става разколническа, какъ можемъ ние да не кажемъ и да не обявимъ сѣщото? И този отказъ, високопреподобни, Вие поместватѣ въ своята книжка за гръцкитѣ интелектуалци на страница 12. При това въ сѣщата своя книжка, на страница 13, на втория и третия вашъ въпросъ къмъ умрелия архиепископъ, Вие пишете дословно: “Затова и следъ като папата се опиталъ да наложи Григорианския календаръ на Православната Църква, Всеправославнитѣ събори, свикани въ Константинополь презъ 1583, 1587, и 1593 година при Вселенския Патриархъ Йеремя II сѣ го осѣдили, като сѣ го охарактеризирали като

нововъведение на Римската катедра, като вселенска съблазънъ, като своеволно потъпкване на божественитѣ и свещени канони” (история на Мелетий, 16 столетие, том 3, стр. 402, абзацъ 6, на гръцки; Църковна история на Фил. Вафиадис, 1463-1908, том 3, стр. 124, 125; [...])”

Нататъкъ, въ третия свой въпросъ Вие заявяватѣ, че едностранното приемане на новия календаръ отъ Църквата на Елада се явява причина за разкола и на националнитѣ интереси. Какъ тогава, Вие говоритѣ и пишете, високопреподобни, и наричатѣ църквата разколническа, а сега опровергаватѣ това? Или Вие сте забравили това? Или търситѣ начинъ да се върнете на собствената си блевотина, както и другитѣ? Несъмнено нещо става.

Въ обръщението Ви отъ 1935 г. къмъ благочестивия православенъ гръцки народъ Вие пишете следното:
“Доколкото Блаженнейшиятъ Архиепископъ съ собствения си подписъ провъзгласява самия себе си за разколникъ, какви още свидѣтели сѣ ни нужни, за да докажемъ, че той и единомислещитѣ му архиереи сѣ станали разколници съ разкъсването на единството на Православието посредствомъ календарното нововъведение и съ раздѣлянето на Църквата и националната душа на православния гръцки народъ?”

Нататъкъ пишете:
“За да избегнемъ църковния разколъ, а сѣщо, доколкото разколътъ стана и безъ насъ, ние решихме по указание на нашата съвестъ да обявимъ на Блаженнейшия Архиепископъ, че прекъсваме всѣкакво църковно общение съ него като съ разколникъ.”

И на обратната страна на едно такова Ваше заявление, което

държа въ ръцетѣ

си, Вие собственорѣчно пишете следното:

“Гореизложеното се явява мое собствено мнение и дръзвамъ да публикувамъ

това като отдѣлна статия съ свой подписъ. Бившъ Флорински Хризостомъ”

И така, защо тогава църквата на Пападопулосъ е била разколническа и той е

билъ разколникъ, тоестъ, тѣ не сѣ имали благодать, бидейки разколници, а сега тая църква не е разколническа и има благодать? Кога Вие говорехтѣ истината – тогава или сега? По такъвъ начинъ Вие ни предоставятъ право, високопреподобни, да Ви кажемъ, че не се подчиняватъ на никакъвъ етически принципъ, защото Вие нищо друго не правитѣ, освенъ да противоречитѣ самъ на себе си.

Ето какво сте написали въ едно обръщение отъ 1935 г. до общинското духовенство и монаситѣ на Еладската Православна Църква на стр. 1:

“Ето до какво е довело православнитѣ християни това нововъведение, довело е до това, че едни празнуватъ и тържествуватъ, а други въ сѣщото време се въздържатъ и постятъ подобно на турцитѣ на Хамидъ, отъ които едни празнуватъ байрам (пасха), доколкото сѣ видѣли новолуние, а други въ сѣщото време държатъ рамаданъ (постъ), доколкото тѣ не сѣ видѣли новолуние, поради локална облачност. И този турски позоръ, който билъ отмененъ отъ реформатора на Турция Кемалъ съ религиозни реформи, сега новаторскитѣ архиереи решиха да въведатъ въ Православната Църква чрезъ едностранна и противоканонична реформа – тая на църковния календаръ.”

По-долу, на страници 17 и 18 Вие пишете, че,
“Архиепископътъ Атински и единомислещитѣ съ него архиереи

сѣ отцепили Еладската Църква отъ съборното тѣло на Православието.” И пакъ: “Доколкото Блаженнейши съ подписа си е обѣвилъ самия себе си за разколникъ, какви още свидетелства сѣ ни нужни, за да го обявимъ и ние за разколникъ?” А сѣщо: “Отхвърлетъ и вие разколническия архиепископъ и единомислещитъ съ него архиереи, продължаващи да настояватъ за календарното нововъведение, ако желяетъ да не бъдатъ причислени къмъ разколницитъ и да освободитъ Еладската Православна Църква отъ укоръ и пагубното послѣствие на разкола.”

И накрая:

“Въ заключение призоваваме къмъ православно прозрение и отеческа вѣра и вашето благочестие. Спасетъ, ради Бога, Църквата и Народа отъ страшнитъ послѣствия на разкола. Отъ васъ зависи да бъде оценена и прославена Еладската Православна Църква, спасявайки я отъ позора и срама на разкола. Тя е въ опасностъ да загуби, заради календарното нововъведение вѣчнитъ титули и апостолскитъ златни були на Православието, които тя чрезъ реки отъ кръвъ е получила въ наследство. Въ името на Православието отхвърлетъ разколническия Архиепископъ и единомислещитъ съ него архиереи и се присъединетъ къмъ православни архиереи, борещи се за отеческо Православие и църковни предания.”

Вие сте написали това, високопреподобни монахо Хризостомъ Кавуридись, и защо въ такъвъ случай го нарушаватъ? Вие тамъ съ клетва сте написали: “Спасетъ, ради Бога, Църквата и Народа отъ страшнитъ послѣствия на разкола”. И защо сега отхвърлятъ това? Кога ние трѣбва да Ви вѣрваме – тогава или сега? И кога Вие лъгахтъ – тогава или сега? Ние дѣйствително се удивяваме на вашата дързостъ и безстрамие. И на друго мѣсто, отново въ списание “Проповедникъ на Православнитъ” на стр. 2 въ Вашия протестъ, когато трѣгвахтъ въ изгнание, сте написал и

следното:

“Протестъ

Ние изразяваме най-дълбоко съжаление първо, предъ Църквата, заради решението, прието отъ нея противъ насъ, и противоречащо не само на божественитѣ закони, но и на човешкитѣ сѣщо. Сѣщо изразяваме най-дълбоко съжаление и предъ Правителството, което изпълнява решение, противоречащо на Гръцката Конституция, уважаваща свободата на религиозната съвѣсть. Тази свобода подтиска правителството, отпращайки въ изгнание насъ, истински свободни гръцки граждани, насилствено, само затова, защото искаме да запазимъ непокътнати древнитѣ предания на църквата и да съединимъ християнската съвѣсть и националната душа на православна християнска пълнота, която раздѣли рзколническата и така наречената официална църква, като предаде православнитѣ предания, за които ние се боримъ.

† Димитриадски Германъ

† Бившъ Флорински Хризостомъ

† Закинтски Хризостомъ“

И така, тогава Църквата е била разколническа, а сега пъкъ не е? ...

Вие сѣщо писахтѣ на страницитѣ на сѣщото списание въ отговоръ на религиозната организация “Зои” следното: “Но тя жестоко ги преследваше, (т.е.православнитѣ) чрезъ полицейскитѣ органи. Ние тогава решихме да отхвърлимъ управляващата йерархия като “разколническа” и отново следъ това решихме канонически да отхвърлимъ управляващата църква като разколническа по канонически причини и да основемъ нова жива църква, стояща на почвата на църковнитѣ предания и древната практика на Православната Източна Църква и т.н.

† Димитриадски Германъ
† Бившъ Флорентински ХРИЗОСТОМЪ
† Закинтски ХРИЗОСТОМЪ“

В сѣщото списание писахтѣ на Амилкас Аливизатосъ, университетски професоръ въ отговоръ на написаното отъ него въ вестникъ “Естия” за църковния календаръ, между впрочемъ, и следното:

“Ако господинъ професорътъ би ималъ повече чувство за достойнство и самоуважение, той не би ни нарекълъ бунтовници и спекуланти, доколкото той съ своя подписъ, както и блаженнейши, като членъ на комисията, е изразилъ мнение, че едностранното въвеждане на новия каендаръ отъ страна на нѣкоя Църква, се явява само по себе си причина за разколъ и това ни подбуди да отхвърлимъ църквата като разколническа.

† Димитриадски Германъ
† Бивш Флорентински ХРИЗОСТОМЪ
† Закинтски ХРИЗОСТОМЪ“

И така, Вие, високопреподобни, тогава написахтѣ толкова красиви думи и истина, и сега го отхвърлятѣ? Може би се уплашихтѣ, следъ като видяхтѣ, че не постигнахтѣ целта си – да свалитѣ отъ престола митрополитъ Атински и да се издигнетѣ съ умрелия Димитриадски, каквато беше Вашата мечта? И ето свидетелствата. Тогава Вие обявихтѣ Църквата на Елада за разколническа и нѣмаща благодать по канонически причини и даже съ клетва, както по-горе, настойчиво, опредѣлено и убедено; сега пъкъ говоритѣ противоположното и не говоритѣ това сега, а отъ 1937 г., когато настѣпи печалниятъ разколъ между насъ и Васъ.

Тогава Вие написахтѣ това на високопреподобния монахъ Маркъ Ханиотисъ въ обемистото Ви писмо чрезъ протосингела Григоропулосъ по

Ваше поръчение. Вие написахтѣ така на Гръцкото Религиозно Общество въ Солунъ на 17.X.1937 г., съ Вашия подписъ, чието копие имаме, съ печата на сѣщото Религиозно Общество, че “право да се обявяватъ отдѣлни лица и църкви за разколнически не сѣ дали Божественитѣ Канони и Богоноснитѣ Отци на Вселенскитѣ Събори нито на отдѣлни лица, нито на поместнитѣ църкви, а само на Вселенския Съборъ и т.н.” И макаръ че нѣкога, оправдавайки разкола, (разделението), Вие сте привели като свидетелство Всеправославнитѣ Събори на Иеремия Втори (1583, 1587, 1593) въ своята книжка къмъ гръцкитѣ интелектуалци и т.н., сега Вие отхвърлятъ и премълчаватъ всичко това и пишетѣ на Солунското Общество, че само Вселенскиятъ Съборъ има право да обявява църквитѣ за разколнически, а не – друга църква, или отдѣлни лица.

Въ такъвъ случай какво право имахтѣ да обявитѣ Църквата на Елада за разколническа? На какво се базирахтѣ? Какъ направихтѣ това? Вие сте се основавали, както пишетѣ, на решенията на упоменатитѣ Всеправославни Събори на Иеремия Втори и на признанията на самия Архиепископъ Атински, и правилно сте постъпили, защото нищо друго не сте направили, а само сте приложили решенията на упоменатитѣ Всеправославни събори. И “основахме нова жива църква”, стояща на почвата на църковнитѣ предания и древната практика на Православната Източна Църква, отъ която разбира се, черпитѣ благодать и благословение, както Вие тогава писахтѣ на членоветѣ на “Зои”. И достойно за недоумение е какъ тогава следвахтѣ тая Църква и получавахтѣ отъ нея благодать и писахтѣ въ “Гласъ на Православието”, че се явяватѣ Синодъ, а сега следватѣ официалната Църква на Елада и отъ нея получаватѣ благодать, и сега сте стража, и не – Църква или Синод, и т.н.? Какво да кажемъ? И какво да предположимъ? Само два сѣ вариантитѣ: Или Вие сте понесли

сътресение на мозъка, или се опитватъ отново да обърнетъ руля къмъ злословие. Сѣщо, въ своята Енциклика отъ 30.VIII.1940 г., № 1844, озаглавена “Еладска Църква на Истински Православнитъ Християни на Атина” писахтѣ:

„До благословенитѣ християни, следващи отеческия календаръ.

Относно действителността или недействителността на тайнствата, извършвани отъ новостилцитѣ, ние поддържаеме това, което обявихме презъ юни, 1935 г., съгласно което “освещаващата благодать на тайнствата, въ съответствие съ духа на божественитѣ и свещени правила и съ нашето мнение, се намира и действува чрезъ тия църковни служители, които пазятъ свещенитѣ предания и правила на Православната Църква, безъ да сѣ приели никакво нововъведение, а не чрезъ отдалечилитѣ се отъ свещенитѣ предания и нарушилитѣ божественитѣ и свещени правила, и следователно, намиращи се подъ клетвитѣ на Светитѣ Отци. За да бъде приетъ новостилецъ въ нашата старостилна Църква, той трѣбва съ молба да обѣви своето свещено намерение предъ насъ, иерарситѣ, на които единствено подобава да оценятъ начина на неговото приемане, или чрезъ писмено заявление, както е приемалъ еретици и разколници по църковна икономия Първи Вселенски Събор – Осмо правило, и древната Църква, или чрезъ повторно миропомазание, съгласно Пето правило на Шестия Вселенски Съборъ. Относно това, че само ние, Епископитѣ, сме компетентни, като представители на Църквата, съкровищница на благодатъта, прилагаме 39 Апостолско правило, което така опредѣля. Презвитеритѣ и дяконитѣ, безъ волята на Епископа, нищо да не извършватъ. Защото на него сѣ поверени людегѣ Господни и той ще дава отговоръ за душитѣ имъ и т.н.

Димитриадски Германъ

Бившъ Флорински ХРИЗОСТОМЪ Закинтски ХРИЗОСТОМЪ”

И така, защо Вие, високопреподобни, тогава написахтѣ всичко гореизложено, а сега въ своята последна енциклика отъ 1.VI.1944 г. на страница 6 пишете: “Мнението, съгласно което отдѣлни лица, клирици, или миряни иматъ право да основаватъ отдѣлна църква безъ позволенieto и признанието на цѣлата Църква, мирише на протестантизъмъ” и т.н. Нима тогава Вие не сте пръвъ и съвършенъ протестантъ? Защото откъде получихтѣ позволение, както споредъ гореизложеното пишете на членоветѣ на “Зои”, следъ отхвърлянето на господстващата църква на Елада като разколническа по канонически причини, да основете нова жива църква, стояща на почвата на църковнитѣ предания и древната практика на Православната Източна Църква? И отъ кого получихтѣ признание като предстоятель на тая нова Църква? Съ коя друга Църква сте обменили братски послания, получавайки каноничность и законность въ началстването (управлението) на тая нова църква?

Ние, високопреподобни, съ благодатъта Христова, сме върни чада на Едната Свѣта Съборна Източна Църква и неинъ Епископъ, и отъ нея черпимъ благодатъ и благословение, законность и каноничность въ управлението на Църквата и т.н., защото, както правилно пишете въ упоменатия Вашъ документъ, освѣщаващата благодатъ на Тайнствата, съгласно свещенитѣ правила, се намира и действува чрезъ църковнитѣ служители, пазещи свещенитѣ предания и правила на Православната Църква, които не приематъ никакви новости, а не чрезъ отдалечилитѣ се отъ свещенитѣ предания и нарушилитѣ божественитѣ и свещенитѣ правила, и следователно, намиращи се подъ клетвитѣ на Светитѣ Отци. Доколкото ние не сме приели никакво нововъведение (новостъ) и непреклонно пазимъ догматитѣ, канонитѣ и преданието на

нашата църква, и доколкото подъ клетва и отлъчване се намира Църквата на Елада, която, както Вие по-горе пишете, се е отдалечила отъ свещенитъ предания на Църквата Христова, то подъ клетва и отлъчване се намиратъ и Вие, високопреподобни, заявявайки, че тая църква има благодать. Това е хула, високопреподобни, и добре помислетъ за своята безсмъртна душа и за простия народъ, който Ви следва простосърдечно, и за ужасния отговоръ, който ще дадетъ въ часа на сѣда.

Защото Всесветиятъ Духъ не се намира въ Вашата власт, ту отвърщайки се и отлъчвайки нѣкоя църква, ту освещавайки я.

Вие и архиереитъ, които сѣ съ Васъ и други клирици точно това правитъ, ту наричайки църквата на Елада разколническа и непричастна на божествената благодать, ту наричайки я съкровищница на благодатъта, доколкото тя не е обявена отъ новъ Всеправославенъ или Вселенски Съборъ за разколническа. И ние Ви питаме: Когато сте я обявили за разколническа, била ли е тя обявена за разколническа отъ другъ Всеправославенъ Съборъ? И сега, когато я наричатъ съкровищница на божествената благодать, покаяла ли се е тя? Отменила ли е нововъведението, свикала ли е нѣкакъвъ новъ Всеправославенъ Съборъ, който да снесе обвинителното решение и да я провъзгласи за невиновна? Разбира се, че не, не се е свикалъ никакъвъ Съборъ, който да я оправдае и тя не се е покаяла. Но за да осѣдятъ и нея, и другитъ църкви, които сѣ приели нововъведението на папския календаръ, сѣ се събрали четири Всеправославни Събора: три - при Иеремия и единъ - при Антимъ, Вселенски Патриарси. Сѣщо така, въ своята последна енциклика пишете за признаването на новия предстоятель на Църквата. Това, разбира се, действително го има, но когато цѣлата Църква преживява мирно време и въ нея нѣма разколи и раздѣление. Защото, напримеръ, какъ е било възможно за Иерусалимската Патриаршия да Ви признае като

епископъ на “новооснованата църква”, непреклонно пазеща догматитѣ, канонитѣ и преданията или като неинъ предстоятель въ моментъ, когато на нея е необходимо първо да опредѣли отношението си къмъ Църквата на Елада? Била е помолена да се върне на своята позиция, или да заяви протестъ заради това нововъведение, или да прекъсне духовното общение съ нея? Доколкото тя не е направила всичко това, което е било неинъ свещенъ дългъ, какъ Вие, мъдри канонисте, сте обявили прощението си тя да Ви признае за епископъ или да признае Вашия покровителъ Димитриадски за предстоятель, като тя приема и съслужи съ архиереи и свещеници на нововъведенската църква?

Вие пишете, високопреподобни, въ своята последна енциклика, че когато предстоятелятъ или болшинството архиереи отъ една църква въведатъ въ църквата нѣкакво нововъведение, православнитѣ архиереи на тая църква иматъ право да прекъснатъ църковното общение съ тѣхъ до синодалното решение, за да не раздѣлятъ отговорността предъ цѣлата Църква за новаторството, но нѣматъ право да обявятъ новаторстващитѣ архиереи за разколници и други да подлагатъ на низвергване, тъй като това се явява право на цѣлата църква и т.н. И че разривътъ въ църковното общение и прекратяването на споменаването отъ страна на православнитѣ не само не се осъжда, но се и одобрява.

Ние Ви отговаряме, че тъй като имаме право да прекъснемъ църковното общение съ тая църква и преди синодалното решение, за да не бъдемъ отговорни даже за нейното споменаване, какъ да нѣмаме право да я наречем разколническа, ако сѣ я осъдили Всеправославнитѣ Събори, както споменахме по-горе, и сѣ я нарекли разколническа и сѣ определили и въ бъдеще всички църкви да почитатъ и следватъ тия рѣшения и даже – съ епитимии? И въ такъвъ случай, каква отговорностъ трѣбва да понесемъ ние, както пишете, предъ

цѣлата Църква, и, следователно, предъ Бога? Може би – историческа или – национална или – племенна или – нѣкаква друга. Разбира се, друга нѣкаква отговорност – предъ Бога, защото не сме послѣдвали и не сме спазили рѣшенията на Свѣтитѣ Отци, приети по вдъхновението на Всесвѣтия Духъ. И следователно, за тая отговорност ние ще платимъ съ своята безсмъртна душа, която, безъ да е уважила, по тоя начинъ, рѣшенията на Всесвѣтия Духъ несъмнено и окончателно ще бъде отправена на вѣчно мѣчение. Разбира се, една частъ отъ клирицитѣ и т.н., както вие пишете, само тогава нѣма право да обяви една църква за разколническа безъ решението на цѣлата Църква, която единствено е компетентна, когато става дума за нѣкакво съвършено новоявено новаторство, което никога не е било осѣждано. Но когато става дума за древна ересь или новаторство, което е осѣдено отъ Вселенски или Всеправославни Събори, нѣма нужда да се свиква новъ Съборъ за неговото осѣждане, защото тогава новиятъ Съборъ безчести и нарушава решението на предния. Но, отделнитѣ лица и църкви веднага трѣбва да приложатъ решението на този Съборъ, безъ никаква нова процедура. Така постъпихме и ние въ дадения случай. Защото когато сте видѣли, че ние правимъ нещо противъ новаторската църква на Елада, обявявайки я за разколническа и низвергвайки нейнитѣ архиереи, какъ ни обвиняватъ? Ние просто сме приложили решенията на Всеправославнитѣ Събори на Йеремия и Антимъ и нищо повече. И тъй като тѣ ни говорятъ, че последователитѣ на това нововѣдение се явяватъ разколници, хулители на Всесвѣтия Духъ, отлъчени отъ Бога, непричастни на Божествената благодать, и че вече сѣ се отрекли отъ Вѣрата Христова, и ние казваме и правимъ това, и нищо повече...

Вие ни обвиняватъ, високопреподобни, че не сме запознати съ каноническото право и духа на Божественитѣ и Свещени Правила и т.н. И ние ви отговаряме, че до днешния день не

сме видѣли нито въ каноническото право, нито въ Божествеитѣ и Свещенитѣ Правила, еретици или разколници да иматъ благодать и тайнствата имъ да сѣ действителни, а обратно – тѣ биватъ подлагани на анатема, низвергване, отлъчване, и клетви отъ Светитѣ Отци и биватъ отдѣляни отъ вѣрнитѣ.

И, следователно, ние не само не безчестимъ Божествената благодать, но въздаваме честь и я почитаме отъ все сърце, съ разумъ и сила.

Що се касае до това, че тайнствата на разколницитѣ и тѣхнитѣ свещеници и т.н. нѣматъ благодать, погледнетѣ Първо правило на Василий Велики.

Относно разколницитѣ, идващи въ Православието, ние решаваме това така, както ни повелява Църквата чрезъ Първото правило на Василий Велики:

да помазваме кръстенитѣ отъ тѣхъ;

съгласно Осмо правило на Първия Вселенски Съборъ, да ги приемаме чрезъ писмено заявление;

чрезъ Изповѣдание на Вѣрата, съгласно Синодика на Седмия Вселенски Съборъ;

чрезъ хиротесия, съгласно сѣщото Осмо правило на Първия Вселенски Съборъ на свещеници, рѣкоположени отъ разколници.

Тя, Църквата, ни повелява да правимъ това и ние го правимъ. Не ни повелява нито да прекръщаваме, нито отново да рѣкополагаме тѣхнитѣ свещеници, нито отново да венчаваме и въобще – да не повтаряме тайнствата, и това е така, защото сѣ разколници, а не – еретици. Последниятъ случай, разбира се, тайнствата е нужно да се повтарятъ. Разколницитѣ, разбира

се, нѣматъ благодать, но, когато се покаятъ и изповѣдатъ Православието и стане всичко, което е споменато по-горе, тѣ отново намиратъ загубената благодать. Вижъ по този въпросъ забележката къмъ Осмо правило на Първия Вселенски Съборъ.

И накрая, това подсказва също и логиката, че разколникътъ не е нечестивецъ или еретикъ, а е по-близо отъ тѣхъ до православния християнинъ. Той прилича на грешникъ, който остава въ грѣха и е далеко отъ Бога и е достоенъ за вѣчно мъчение, но когато се покае и приеме отпускане на греховетъ чрезъ възложение на ръцетъ отъ своя духовенъ отецъ, тогава се приближава къмъ Бога и бива достоенъ за вѣченъ животъ. И както грешникътъ, който остава неразкаянъ, става постепенно нечестивецъ, така и разколникътъ, който остава въ разкола, става схизмоеретикъ и после – пълненъ еретикъ, съгласно забележката къмъ Първо правило на Василий Велики.

Какъ, високопреподобни, вие ни наричатъ кощунникъ и незнаещъ какво прави, или може би, вие по себе си съдитъ за другитъ, като никога не помазватъ злославни младенци и не приематъ изповѣдание на вѣрата на християни или тѣхни писмени заявления и не извършватъ хиротесия на свещеници, рѣкоположени отъ злославни? И, ако ние не помазваме родителитъ на злославни деца, ние постъпваме така, защото тѣ сѣ кръстени и помазани православно и до разкола, и не само е излишно отново да бѣдатъ помазвани, но това е и грешно, съгласно Божественитъ и Свещенитъ Правила, така че на насъ ни е достатъчно изповѣдание или писмено заявление.

А ако на Господь е угодно и изчезне календарниятъ разколъ и всички църкви се съединятъ православно, тогава ще бѣдатъ излишни помазания, хиротесии, омологии, писмени изповѣдания и т.н., защото разколътъ свършено ще е изчезналъ и цѣлата Църква ще може да прилага различна икономия, както е направилъ Шестиятъ Вселенски Съборъ съ

несторианитѣ (правило 95). И мнението за отмѣна на тия тайнства не е наше, а на Всеправославнитѣ събори при Йеремия и Антимѣ, осѣдили календарното нововъведение и ако тия Събори сѣ кощунствени, тогава и ние сѣщо сметакива.

Опитайтѣ, високопреподобни, да се оправдаетѣ, че сте обявили църквата на Елада за разколническа, но само потенциално, а не – действително, защото това е право само на Събора. И ние ви питаме, защо отъ Вашето присъединяване презъ 1935 и до 1942 нито въ една Ваша публикация не споменахтѣ, че църквата на Елада е само потенциално разколническа, но не – действително, а сега говорятѣ така? Или може би сега, когато не могатѣ да избегнетѣ изобличението отъ народа и отъ насъ, когато преди два месеца трѣбваше да се състои срещата ни за съединение, вие написахтѣ това, за да не се възстанови единството, което въобщо не искатѣ? Може би това сѣщо е причина и нѣма нищо съкровено, което да не се открие.

Високопреподобни, въ забележкитѣ къмъ Трето правило на Светитѣ Апостоли, действително се споменаватъ понятията “потенциално” и “действително”, тоестъ, че трѣбва да се събере компетентенъ Съборъ, за да се осѣди Църквата, паднала въ ересъ или разколъ и да се обяви тя за еретическа или разколническа. Много правилно, защото не може нѣкой да сѣди другъ некомпетентно и още повече – цѣлата Църква. Но, високопреподобни, въ дадения случай това вече е станало и нововъведението на папския календаръ е било осѣдено четирикратно, както по-горе споменахме, отъ четири Всеправославни Събора, както и вие писахтѣ нееднократно! Тогава за какво е нуженъ още единъ Съборъ? Въ такъв случай трѣбва да свика новъ съборъ и против арианитѣ, несторианитѣ, монофизитѣ, масонитѣ и останалитѣ еретици, които сѣ осѣдени отъ Вселенскитѣ Събори, Поместни и Всеправославни, или може би днесъ тия еретици ги нѣма? И, доколкото всички

тѣ сѣ осѣдени, очевидно не е нужно за тѣхъ ново осѣждане, защото, съгласно Божественитѣ и Свещени правила, не сѣдятъ два пъти за едно и сѣщо. Подобно е и въ случая съ календарното нововъведение – то е осѣдено четирикратно отъ Всеpravославни Събори и следователно, то не е потенциално, а действително разколническо. Затова не говоретѣ ту едно, ту друго, и не хулетѣ, мѣдри учителю, срещу Всесвѣтия Духъ. Защото Всесвѣтиятъ Духъ или освещава или се отвърща – средно положение нѣма. И ако тази осѣдена църква има благодать, тогава я нѣмаме всички ние, а ако я имаме ние, последователитѣ на НЕНОВОВЪВЕДЕНСКАТА Христова Църква, значи я нѣма тя. Следователно, едно отъ дветѣ, но не дветѣ. И така: Светитѣ Апостоли говорятъ въобще и за всеки новъ въпросъ, който съ времето възниква въ Църквата, а не за осѣдения въпросъ, както изложихме по-горе.

Вие казватѣ, високопреподобни, че нѣматѣ всички канонически предпоставки, за да осѣдитѣ нововъведенствашитѣ йерарси на Елада, защото вие сте непризнатата църква, и че само признатата църква може действително да осѣди нейнитѣ клирици. На това ние ви отговаряме, че канонически предпоставки вие имахтѣ, но нѣмахтѣ вѣра да ги приложитѣ. Ето кои сѣ тѣ:

Следъ вашето отделяне отъ злославната църква, вие би трябвало да рѣкоположитѣ достатъчно архиереи – 10, 20, 30 изъ срѣдата на опитнитѣ йеромонаси, които сѣ били въ борбата, за да иматѣ необходимия брой за образуване (създаване) на канонически църковенъ сѣдѣ.

Да заявитѣ протестъ предъ всички патриаршии и автокефални царкви по поводъ това нововедение.

Ако патриаршиитѣ и автокефалнитѣ църкви не биха взели участие и не биха Ви подкрепили и опредѣлили своята позиция въ отношението си къмъ Църквата на Елада, тогава

бихтѣ изпълнили своя дългъ и бихтѣ обявили Църквата на Елада за разколническа, бихтѣ низложили нейнитѣ йерарси и т.н. и тѣй като говорятѣ, че би трѣбвало да има средства – ето ги средствата. Но вие не направихтѣ това, а взехтѣ злославни йеромонаси и ръкоположихтѣ за архиереи тия, които имаха дипломъ отъ богословския факултетъ, а не – вѣра съ дѣла, както се изясни. И сега привеждатѣ разни оправдания. И така, ако считатѣ, че би трѣбвало да обявитѣ тая църква за разколническа, трябваше да го направитѣ.

Но вие предполагатѣ, че само признатата църква има право действително да осѣди нейното духовенство и че всички ние представляваме една и сѣща църква. Въ такъвъ случай, ако ние представляваме една църква съ новаторската църква на Елада и ако тя е призната църква и осѣжда действително, тогава вашето осѣждане е съвършено действително, и както споменахме по-горе, сега повтаряме: Вие вече сте низвергнати. Въ такъвъ случай, какво искатѣ и отъ какво се ползватѣ, православни християни? И защо не уважаватѣ решението на своята Църква? Вие, значи сте послушникъ и бунтовникъ предъ Църквата и позоръ за васъ е да говорятѣ, че сте православенъ християнинъ. Ние, съ благодатъта Христова, принадлежимъ на Едната Свѣта Съборна и Източна Църква и въ Нейно име приехме епископски санъ, а не въ името на злославната разколническа църква. Ние се удивляваме, високопреподобни, не заради васъ, а заради вашитѣ последователи и преди всичко – клирици, какво душевно вкаменяване съ тѣхъ е станало, че виждатѣ, както вие пишете, че принадлежитѣ на църквата на Елада, че тя има благодатъ и че действията иматѣ сила и още – ви следватѣ. Но, съгласно Евангелскитѣ слова, ще дойде време, когато ще бѣдатъ прелѣстени и избранитѣ. И отново: “Мнозина звани, малцина избрани.” И следъ всичко това Вие още иматѣ дързостъта и безсрамието да пишете въ своята Енциклика отъ 1.VI.1944, че

нека никой да не каже, че не си струва труда да бѐде старостилецъ и да бѐде подложенъ на гонения, насмешки и т.н. Значи, струва си труда да бѐдешъ старостилецъ, но да получавашъ и благодать отъ злославната църква на Елада, за да не попаднешъ подъ клетвитѣ и анатемитѣ на Светитѣ Отци? По този начинъ вие се покланятѣ и на Бога и на сатаната.

Съгласно Евангелскитѣ слова, Вие се поклонихтѣ и на Бога и на мамона. Такова е, възлюблени въ Господа чада, нещастieto на всички архиереи дошли отъ злославието, и нека всеки отъ васъ отвори добре своитѣ душевни очи, за да види къде точно се намира истината. На васъ, чада мои въ Господа възлюблени, съгласно Третото правило на Третия Вселенски Събор, “въобще повеляваме единомѐдренитѣ съ Православния и Вселенски съборъ членове на клира съвсемъ по никакъвъ начинъ да не бѐдатъ подчинени на отстъпилитѣ или отстъпващи отъ Православието епископи.” Споредъ мѐдрия Вриений, “Азъ съмъ далечъ отъ това да говоря и мисля, че сѐ недостоверни и неправилни словата на светиитѣ, защото това сѐ слова на Духа.” “Ако нѣкой се помоли съ отлъченъ отъ църковно общение, макаръ и въ дома си, такъвъ да бѐде отлъченъ” (Десето правило на Апостолитѣ) “Да не бѐде позволено общение съ отлъчени отъ общение, нито събиране въ домоветѣ за молитва съ тѣхъ” (Второ правило на Антиохийския съборъ). “Не подобава да се молимъ съ еретикъ или разколникъ” (33-то правило на Лаодикийския Съборъ) “Да се отвърщаме отъ тѣхното мнение и подобава да избѣгваме общение съ тѣхъ” (гласътъ на Василий Велики).

Константинополскиятъ патриархъ Германъ Втори писалъ на киприотитѣ: “Заповядвамъ на всички васъ на Кипъръ миряни, истински чада на Съборната Източна Църква, да бягатѣ безъ да се оглеждатѣ отъ свещеницитѣ, поддали се на латинското подчинение и да не се събиратѣ въ тѣхнитѣ църкви, нито да приематѣ случайно благословение отъ ръцетѣ имъ. Защото по-

добре да се помолитъ на Бога въ домоветъ си наедине, отколкото да се събиратъ въ църквитъ съ латиномислещитъ, а въ противенъ случай вие ще понесетъ едно наказание съ тѣхъ.”

Но стойтѣ и дрѣжтѣ преданията, на които сте били научени било чрезъ слово, било чрезъ нашето послание, споредъ блажения Павелъ. Защото споредъ този Апостолъ “Вѣрата наша не е въ човешката мѣдростъ, а въ силата Божия” (1 Кор. 2, 5). Оставайтѣ вѣрни и непреклонни въ всичко, на което сте се научили, което сте чули, видѣли и узнали въ Светата наша Църква, и всичко истинно, всичко честно, всичко чисто, всичко морално, всичко свѣто и праведно праветѣ, въ това останетѣ. И Богъ на любовта и мира и Отецъ на Господа нашъ Иисуса Христа и благодатъта на Всесвѣтия Неговъ Духъ да бъде съ всички васъ, братие. Аминъ.

Въ Свещения и честенъ манастиръ на Госпожа Богородица Певковуноиатриса,
Кератея, Атика.

21.IX.1944

Последенъ средъ Епископитѣ
† Врестенски Матей

**КЪДЕ СЕ Е
СЪХРАНИЛО
ПРАВОСЛАВИЕТО**

Вече писахме обстойно защо приемането на "новия" календар в официалната ни държавна църква представлява

отстъпление от вярата (за подробности виж [Отстъплението от вярата наречено "нов стил"](#)).

Преди да продължим към основния въпрос ще припомним само някои основни правила от Светите събори на православната ни Църква.

Който наруши Църковното предание, писано или неписано - Анатема (Първи Вселенски Събор с участието на 318 отци)

Ние пазим и държим Догматите на Едната Свята Съборна и Апостолска Църква и нововъведенците новатори и всяка ерес предаваме на Анатема.

Който пренебрегва което и да е Църковно Предание, писано или неписано на него Анатема (деяние 7)

Който отхвърля всяко писано и неписано Църковно Предание, такъв да бъде Анатема (деяние 8)

(Седми Вселенски Събор с участието на 367 богоносни отци)

Светата Христова Църква поставя вечна Анатема на приемащите папските тайнства и останалите техни нововъведения. (Патриаршески синодален сигилион от 1756 година)

„Който не спазва обичаите на Църквата и онова, което са ни заповядали седемте свети Вселенски събора за светата Пасха и за Месецослова и добре са ни законоположили да спазваме, а желае да следва григорианската пасхалия и месецослов и заедно с безбожните астрономи и противодействия на всички решения на светите събори, като желае да ги измени или отслаби, такъв да бъде анатема - отлъчен от

**Църквата и от събранието на
верните. (Константинополски събор 1583г. - Свикан
от източните патриарси в отговор на новоприетия
от папската ерес грегориански календар).**

**Много е важно да се знае, че КАЛЕНДАРА Е ЧАСТ ОТ
ПРЕДАНИЕТО НА ЦЪРКВАТА и че МЕСЕЦОСЛОВА Е
СВЪРЗАН С ЦЪРКОВНИЯ КАЛЕНДАР И СЪДЪРЖА
НЕПОДВИЖНИТЕ ПРАЗНИЦИ.**

**ТОЕСТ ВСЕКИ КОЙТО Е ПРОМЕНИЛ КАЛЕНДАРА И Е
ИЗМЕСТИЛ НЕПОДВИЖНИТЕ ПРАЗНИЦИ СПОРЕД
ЕРЕТИЧЕСКИЯ МЕСЕЦОСЛОВ, Е ПРИЕЛ ПАПСКИТЕ
НОВОВЪВЕДЕНИЯ И Е НАРУШИЛ ЦЪРКОВНОТО
ПРЕДАНИЕ,**

**ТАКА ТОЙ СЕ Е ПОСТАВИЛ ПОД АНАТЕМА, ОТДЕЛИЛ
СЕ Е ОТ БОГА И СЕ Е ПРЕДАЛ НА ДЯВОЛА!**

В ТАЗИ ПОЗИЦИЯ В МОМЕНТА СЕ НАМИРАТ ВСИЧКИ
ОФИЦИАЛНИ ПРАВОСЛАВНИ ЦЪРКВИ ПО СВЕТА, КОИТО СА
ПРИЕЛИ НОВИЯ (ГРИГОРИАНСКИ) КАЛЕНДАР В СВОЕТО
СЛУЖЕНИЕ.

**ТАКАВА И Е НАШАТА РОДНА ДЪРЖАВНА
ПАТРИАРШИЯ!**

Друг основен проблем при официалните "православни"
църкви, от който само малка част е календарния въпрос е
УЧАСТИЕТО ИМ В ИКУМЕНИЧЕСКОТО ДВИЖЕНИЕ.

Икуменизма представлява **свръх ерес**, подета от
протестанти, подкрепена от масони и оглавена от папата,
чиито замисъл е обединяване на всички християнски секти и
ереси, а в по - далечен план обединяване на всички главни
вероизповедания. Основен орган на тази ерес е "Световния
съвет на църквите" - ССЦ?!

Крайната цел е създаване на единна, глобална религия, чиито духовен водач ще бъде АНТИХРИСТА - месията на сатана, очакван от юдеите, които са и основните инициатори и разпространители на ересите и разколите в християнството, а също и на някои по - нови масови религии, общества и братства.

НО САМ ГОСПОД Е КАЗАЛ ...”ще съградя църквата Си, и портите адови няма да ѝ надделят”...(Мат. 16:18).

И така, КЪДЕ СЕ Е СЪХРАНИЛО ПРАВОСЛАВИЕТО?!

„Христос Господ е нарекъл Съборната Църква тази, която държи истинното и спасително изповедание на Вярата“

Св. Максим Изповедник

Жлаещите да изповядват православната си вяра в нейната пълнота и чистота получават прозвището „старостилци”, с което ги именуват и до днес.

В България и по света се оформят няколко типа "старостилци":

- Едни от тях продължават да служат по църковния календар под ръководството на "митрополити" и "патриарси", които са **масони-сатанисти и икуменсти**. Там духовниците и миряните се **молят, споменават, съслужват, подчиняват се и участват в делата на своите ръководители**. Такива са московския, грузинския, сръбския, йерусалимския "патриархат", 19 от 20-те манастира в Света Гора. В "новостилните" църкви има подобни криптоикуменсти, които служат по светоотеческия календар с "благословията" на местните "патриарси". В България такъв е бившият рок музикант "отец" Борис Главев, представен в сайта си "Бъди

верен" (верен на кого - на Христа или на "патриарха" богоборец?!).

- Втория тип "старостилци" на думи се отделят от икуменистите и осъждат делата им. Те създават собствени синоди и претендират, че са носители на апостолската приемственост. Въпреки различните синоди и държавите, в които те се намират и някои различия по определени въпроси, те имат една **обща позиция по отношение на благодатта в официалните "православни" църкви (без значение по стария или новия календар). Тези структури пренебрегват правилата на светата църква и многобройните анатемни наложени от съборите на светите отци над всеки, които променя преданието и месецослова в частност, признава за "христови" и служи заедно с еретическите сборища.** Те казват, че **новостилците не са схизматици**, че при тях все още имало благодат и приемственост при духовенството. Опирайки се на плътските разсъждения на някакъв си атонски монах Атанасий Данилиду, които са възприети по - късно и от митрополит Хризостом Флоринейски, те заявяват, че "е възможно новокалендарците да са само потенциално, а не фактически разколници и затова техните тайнства имат благодатта на Светия Дух"?! Така тези старостилни криптоикуменисти признават тайнствата, продадени срещу пари и осакатени целенасочено от слугите на рогатия. Те признават и техните изповеди и причастия извършени след съкратени литургии, осъществени по еретическия календар. Признава се и благодатта в мирото варено от патриарси комунисти, масони и икуменисти. Обясняват също, че въпросните сатанисти били и те наследници на апостолите?! **Сред заемащите подобни "топлохладни" позиции са признаващите се взаимно Руска православна църква зад граница, Румънска православна старостилна,**

Българска православна старостилна църкви, Флоринейския и противостоящия гръцки "синоди". Не случайно наскоро по - голямата част от РПЗЦ премина към икуменическият московски патриархат. Някои пък казват, че новостилното "духовенство" не било благодатно, но светите дарове били освещавани от Светия Дух, заради обикновените миряни?! На тях ясно отговаря свети Василий Велики в своето първо правило - "...следователно не са могли да дават на други благодатта на Светия Дух, от която сами са отпаднали;"

И все пак, КЪДЕ Е СЪХРАНИЛО ПРАВОСЛАВИЕТО?! Къде е приемствеността от апостолите? Кой е останал верен до края и не е "променил и йота" от преданието?

На **26.05.1935г.** трима митрополити напускат официалната гръцка църква. Синодът на "Истинската православна църква" се оформя в присъствието на 25 000 вярващи. **Те също правят и официално заявление, че новокалендарците са схизматици. Към ИПЦ се присъединяват над 800 енории от цяла Гърция.** През 1935 г. Свещеният Синод на Истинските Православни Християни на Гърция в Синодална Енциклика казва:

"Приемайки върху себе си воденето на православно гръцко население, следващо отеческия и православен празничен календар и съзнавайки приетата присяга (клетвено обещание) на вярата затова, че ще пазим всичко прието от Седемте Вселенски Събора, ние избягваме всяко нововъведение **и не можем да не провъзгласим за разколническа официалната църква, приела папския празничен календар,** признат от Всеправославните Събори за еретическо нововъведение, вселенска съблазън и самоволно потъпкване на Божествените и Свещени Канони и Църковни Предания." Във

връзка с това ние препоръчваме на всички, които следват православния празничен календар, да **нямат никакво духовно общение с разколническата църква и с нейните разколнически служители, които е оставила благодатта на Всесветия Дух, защото те са потъпкали решенията на Отците на Седемте Вселенски Събора и всички Всеправославни събори, осъдили Григорианския календар.** Разколническата църква няма благодат и Свети Дух, което **потвърждава Свети Василий Велики**, говорещ: **“Дори разколниците да не се заблуждават в доктрината на вярата, все пак, тъй като Христос е глава на Тялото на Църквата, съгласно Божествения апостол, и от Него всички членове се оживотворяват и духовно израстват, разколниците са откъснати от съгласието на членовете на Тялото и повече нямат благодатта на Светия Дух, пребиваваща с тях. Защото как те могат да дават на другите това, което нямат?”**

21.06.1935 г.

† Герман Димитриадски

† Хризостом Флорински

† Герман Кикладски

† Матей Врестенски

Митрополит Хризостом Флорински също потвърждава тази светоотеческа Православна еклезиология в посланието, написано от него в същата тази година:

“Официалната Новокалендарна Църква на Гърция сега е отпаднала от Църквата на Светите Отци и Седемте Вселенски Събора и е станала разколническа съгласно Първия Канон на Свети Василий Велики, тя е загубила благодатта и е умряла, тъй като повече не приема участие в благодатта и се е отделила от Тялото на Църквата ...”.

Но към края на същата тая година, незабавно след

неговото връщане от изгнание, Митрополит Хризостом Флорински започва да проповядва, че новокалендарците е възможно “само потенциално, но не фактически, (действително), да са схизматици, тъй като нововъведението в календара не е било официално осъдено”, сякаш решенията на много Всеправославни и Поместни събори от миналото не са били прилагани.

Чрез цялото това ново учение митрополит Хризостом е в противоречие със самия себе си (с това, което проповядва няколко месеца по-рано). Той е също в противоречие със Светите Отци, които нямат никаква подобна теория относно схизматиците. Най-вече той е в противоречие с правдата на Църквата, (заявявайки, че новокалендарците официално не са били никога осъдени, той отрича Всеправославните събори, които в миналото са осъдили и проклели новия календар).

Най - тъжното е, че на таква или подобни позиции са и всички големи старостилни църкви по света, ВКЛЮЧИТЕЛНО И НАШАТА БЪЛГАРСКА ПРАВОСЛАВНА СТАРОСТИЛНА ЦЪРКВА и игумен Касиан от Жабленския манастир.

В Синодика на Православието в неделя на Тържеството на Православието ние възкликваме: “На тия, които отричат Съборите на Светите Отци и техните Предания, които са се явили в съответствие с Божественото Откровение и благочестиво се пазят от Православната Съборна Църква, Анатема!”

На 17/30.06.1937 г. Епископ Матей Врестенски (един от подписалите енцикликата от 1935 г.) адресира послание до Свещения синод, изисквайки официално заявление от митрополит Герман Димитриадски, Председател на Синода, че

новокалендарната църква е разколническа и тайнствата ѝ са лишени от благодатта на Светия Дух в съответствие с Изповеданието на Вярата. В 1935 г. Епископ Матей пише:

“Епископът е длъжен да поучава народа и клира на истинска вяра и добродетелен живот и да не бъде небрежен съгласно 58 апостолско правило и при това – **да пази благочестие и да изобличава и анатемосва всяка ерес и злославие и всяко учение противно на църковното предание**, съгласно първо правило на Втория Свят Вселенски Събор, тридесето правило на Шестия Вселенски Събор... **Господ ще потърси кръвта на всяка поверена нам душа**. Затова с огромен страх Божи предлагаме и горещо молим:

Да се публикува синодалното окръжно послание на цялото в Гърция благословено стадо Христово, сражаващо се за отеческата вяра, в което ние, взимайки словото на Православието в уста, ясно обявяваме, че **всички тайнства на разколническата църква на Атинския и на цяла Гърция Хризостом Пападопулос са лишени от Божествена благодат, съгласно Първо правило на Василий Велики**... И поучаваме вярващите в това послание да избягват съвместни молитви и участие във всяко свещенодействие на схизматически новаторстващи свещеници, съгласно 33 правило на Лаодикийския Свещен Събор, който заповядва да не се молим с еретици или разколници.

Да се осъди в това послание безбожното учение на антихристиянското масонство, което превъзхожда всяка ерес, което ... продължава древното идолопоклонство и се **явява служене на сатаната** и пълно отрицание на Божествеността на нашия Господ Иисус Христос, хули основите на Вярата, Великото Тайнство на Светата Троица и воюва с цялото учение на Християнската Вяра и Благочестие и Светото Евангелие и със Светата Православна Източна Църква

на нашия Христос и прави своите членове чрез натрапени клетвени обещания съвършени отстъпници и отричащи светостта на нашата Вяра в Христа и врагове Божии. Не можем повече да се успокоим като пастири на Православието, защото прехвалното име на нашия Господ Иисус Христос се оскърбява, Всесветата Кръв Негова, пролята от кръста, се презира и светинята се дава на псетата. Но като точни пазители на Апостолските Предания и Богоносни Отци,.. да повторим: “И когото те предадат на анатема, тях и ние анатемосваме; а когото (предадат на лишаване от духовен сан, тях и ние лишаваме; а когото предадат на отлъчване, и ние отлъчваме; когото пък подложат на епитимия, ние също ги подлагаме. (Правило I, Седми Вселенски Събор)...

Ако, въпреки всички надежди, Свещеният Синод не пожелае да приеме условията на моето предложение **в съответствие с предписанията на Божествените и Свещени Канони**,.. се смятам за задължен, като Православен Архиерей, да преустановя с вас всяко духовно общение, **за да не се окажа виновен в страшния ден на Съда, като пренебрегнал Божествените и Свещени Канони.**"

Обаче, Митрополит Герман Димитриадски не отговаря на това послание. Той, заедно с митрополит Хризостом Флорински, продължава да проповядва еклезиологичната ерес, която противоречи на Синодалното Изповедание на Вярата от 1935 г.

Епископ Матей пише второ послание, в което той се отделя от общение с тях на основание **15 правило** от двукратния събор: **“Отделящият се от общение с предстоятеля заради някаква ерес, осъдена от Светите Събори или Отци, тоест, когато той проповядва ерес всенародно и учи на нея открито в Църквата, такива дори и да се оградят от общение със споменатия епископ преди**

съборното разглеждане, не само не подлежат на установената от правилата епитимия, но и са достойни за чест, подобаваща на православни...".

Епископ Матей Врестенски огражда Църквата от вътрешно разделение, като противостои и осъжда тяхната еклезиологическа ерес, КОЯТО Е ВЪЗПРИЕТА И ОТ ОСТАНАЛИТЕ СТАРОСТИЛНИ ЦЪРКВИ ПО СВЕТА.

ТАКА ТОЙ И ЕПИСКОП ГЕРМАН КИКЛАДСКИ ОСТАВАТ ЕДИНСТВЕНИ ПРОДЪЛЖИТЕЛИ НА ИЗБРАНИТЕ ОТ СПАСИТЕЛЯ АПОСТОЛИ И РЪКОПОЛОЖЕНИТЕ ОТ ТЯХ ЕПИСКОПИ НА СВЕТАТА НИ ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА.

Множество други големи и значителни общини на И.П.Х. на Гърция също изразяват своята подкрепа за епископите. Самия Бог по чуден начин проявява своята воля. Например, истинските православни християни на Крит застават зад епископ Матей Врестенски още през септември. **И те тогава са благословени с удивителното явяване на Светия Кръст на небето на 14.09.1937 г. Това явяване е подобно на чудото, което става близо до Атина през 1925 г. Истинските православни християни на Крит по такъв начин получават знак свише, че са на верен път и че са под Божия покров** (митрополит Калиопий - "Ta Patria", шесто издание, Пирея, 1984, стр.67-74-гръцки; и Кирикс - Гнисион Ортодоксон" - септември, 1987 - "Петдесетата годишнина на чудото" - гръцки). Общината истинските православни християни на Каламата-Месиния изразява своята твърда подкрепа на първоначалното изповедание на вярата и истинските йерарси Герман Кикладски и Матей Врестенски. Документът е подписан от архимандрит Хризостом, йеромонах Феодул (**и двамата по-късно с нетленни мощи**), изцяло от цялото монашеско братство на големия манастир Панаголаки

и от цялото духовенство на истински православните християни – жители на района Каламата-Месиния. Общината на истинските православни християни на Коринт, съсредоточена около две монашески общини – Благовещенска и (чиноначальников), под духовното ръководство на архимандрит Мойсей, **(намерен по-късно с нетленни мощи)** обявява своето отделяне от Флоринеите и се обръща за духовна подкрепа към **истинските православни йерарси**, Герман Кикладски и Матей Врестенски. На 10/23.11.1937 г. Гръцкото общество на Истинските Православни Християни, **най-голямото гръцко старостилно общество**, основано през 1925г. и съсредоточено в Атина и Пирея обявява отделянето си от митрополитите Герман Димитриадски и Хризостом Флорински, заради еклезиологическата ерес на последните и приемането на истинските православни йерарси Герман Кикладски и Матей Врестенски (“Кирикс Гнисион Ортодоксон”, 1981, стр.209-210). На 15/28.01.1937 г. Атонските монаси-зилоти свикват събор, на който те рязко се разграничават (отделят) от митрополитите Герман Димитриадски и Хризостом Флорински заради еклезиологическата ерес на последните. В своето послание Отците-зилоти характеризират Флоринейските йерарси като “отчуждили се пастири, вълци в овчи кожи, разорители на нашата Свещена борба, губители на нашите души и врагове на Бога и неговата Църква.”

Фрапиращи са изказвания на Хризостом Флорински в които той обявява, че "новокалендарната "Майка-Църква" се явява хранилище и източник на благодатта". На 14.11.1945 г. митрополит Хризостом Флорински заявява в статия във вестник "Елевтерия" ("Свобода"), че той никога "абсолютно в никакъв случай няма да посвещава епископи", защото, според него, старостилците не представляват църква, а по-скоро само

“стража” против иноверията на официалната църква. Заявлението му да не посвещава повече епископи подлага на опасност самата перспектива за бъдещо старостилно движение, тъй като апостолското приемство може да се прекъсне. Но точно такъв е бил плана на митрополит Хризостом Флорински. Той оценява старостилците просто като “движение” в рамките на официалната църква и затова предполагал, че за гръцките старостилци не е нужна собствена йерархия в бъдеще. Лъжливата еклезиология на митрополит Хризостом го води към други странни надежди и съждения. През 1944 г. в своя “Меморандум за бъдещия Всеправославен събор” той пише: **“Триумфът на Църквата Христова (в СССР) е достигнат с всемогъщата сила Христова, Който, като свои средства и органи използва забележителния ръководител Сталин и неговите великолепни съратници, политици и генерали.** Това е “изменение на десницата на Всевишния” (Пс. 76, 11). Митрополит Хризостом Флорински се надява, че Московският събор, (планиран за 1947 г., но състоял се през юли 1948 г.), **който е проведен с цел - признаването на Сергианската московска патриаршия от всички поместни православни църкви,** ще обсъди и успокои календарния проблем. Тия заявления и надежди на митрополит Хризостом обаче са съвършено неприемливи за Истинските Православни Християни на Русия, които понасят ужасни гонения от безбожните комунисти и отиват в катакомбите или зад граница. **Всяко хвалебствие на комунистическия режим и особено от страна на духовната власт не може да бъде оценена иначе, освен като предателство и сергианска ерес.**

В същото време Епископ Матей Врестенски пише: “... във времето, когато проклетата и безбожна комунистическа партия на Гърция (КПЕ) пролива гръцка кръв.

Това е празник, начало на убиеца на човечеството. В продължение на период от 12 години, ако те (Флоринеите) твърдят, че са вземали участие в Свещената борба, те не са написали дори една единствена невзрачна статия или брошура и при това, те даже не са казали в църквата **нещо против безбожния комунизъм**; а в същото време ние (“Матеевци”), предвиждайки опасността от самото начало, пишем и изповядваме и проповядваме против изменническия и антинационален комунизъм...”

През 1948 г., **тъй като митрополит Хризостом Флорински категорично отказва да вземе участие в новите хиротонии на епископи, изпълнявайки обещанието си към новокалендарната йерархия**, Матей Врестенски еднолично извършва ръкоположение на архимандрит Гедеон Пасиос за Епископ Тримифунтски. Едноличната хиротония е съгласно практиката на цялата Църква Христова, **която е приела във време на нужда такава икономия (виж в края на статията)**.

През януари 1950 г. Епископ Герман Кикладски е освободен от затвора и незабавно се присъединява към “Флоринейския” разкол.

На 26.05.1950 г. (точно **12 дни след благословената кончина на Епископ Матей Врестенски**) митрополит Хризостом Флорински “случайно, по съвпадение” внезапно променя своето мнение. Йерарсите на “Флоринейския” синод пускат нова енциклика, която на пръв поглед, изглежда като “акт на разкаяние” и която съдържа следното: “През 1935 година на нашето Спасение ние обявихме Църквата на обновленческите новостилци за схизматична. Ние повтаряме това заявление отново и следователно, изискваме да се прилага Първия Канон на Свети Василий Велики, показващ, че тайнствата, извършвани от новостилци, още повече че те са разколници (схизматици), са лишени от освещаваща благодат”.

Да обърнем внимание, че след тринадесет години критика на привържениците на светоотеческата еклезиология, обвинявайки ги в “протестанство”, “схизма” и “ереси” и наричайки ги “безблагодатни”, “нечестиви” и “безбожни”, митрополит Хризостом Флорински най-после признава, че самият той е грешал и че Синодът на Епископ Матей Врестенски е запазил и удържал истинската светоотеческа православна еклезиология. Нещо повече, в енцикликата си Хризостом Флорински признава, че той е бил разколник, като казва: “ние премахваме камъните за препъване, за създаването на които носим отговорност. С тази цел ние отменяме и се отказваме от всичко, което е било написано или казано от нас от 1937 г...”

Митрополит Хризостом Флорински признава също, че той и неговият синод от това време 1937 г. са написали “проповеди, заявления, публикации или енциклики, които са били несъвместими или сапротиворечали на принципите на **Източно Православната Църква Христова** и на нашата Свещена борба за Православието ...” Но какво означава да бъдеш “несъвместим” с принципите на Източно Православната Църква Христова? В православната терминология това горепосочено заявление е **определение за ерес**.

Митрополит Хризостом Флорински признава, че позицията на Синода на Епископ Матей Врестенски е правилна относно четири пункта:

- А) Новостилници – схизматици
- Б) Тайнствата на новостилците не значат нищо
- В) Новостилното миро е лишено от благодат
- Г) Кръстените от новостилци трябва да бъдат приемани в Църквата чрез миропомазание.

За съжаление обаче, Синодът на бившия Митрополит Хризостом Флорински на практика никога не изпълнява енцикликата от 1950 година. Това потвърждава известен Флоринейски автор от това време, отец Теодорит Маврос (“Аpokрiсiс eиs тiн Аpаntiсiн”, стр.18,19).

Флоринейският Синод завършва своята енциклика със следното:

“По този случай ние отправяме това наше последно обръщение към всички истински православни християни, канейки ги отечески да се обединят с нас...”

Но откога осъзналите се разколници, тия, които са признали, че са допуснали грешка от учението на Православната църква, имат власт “пастирски” да призовават Истинските Православни? И по каква причина Истинският Православен трябва “да се върне” там, откъдето никога не е тръгвал?

Интересен факт е, че главата на флоринейския разкол - Герман Димитриадски, умира през 1944 г. **и е погребан от новостилците като техен епископ.**

Събитията, които стават след 1950 г., доказват, че Хризостом не само не вярва в своята собствена енциклика, **но всъщност действа в интерес на новокалендарците с цел - унищожаване на Матеевския Синод!!!**

Флоринеите всяват смут сред много верни християни в Гърция и успяват да подмамат игумена на “Матеевският” манастир в Кувара да им го предаде. Протестиращите монаси са изгонени от техния манастир и са принудени да основат нов манастир на друго място.

С подкрепата на ръководителя на държавната новостилна църква Архиепископ Спиридон Влахос и **сзаповед на**

правителството, флоринеите вземат най - големия манастир в Гърция намиращ се в Кератея, който е и духовен център на матеевци. “Матеевският” Епископ Андрей Патрски (днешен Архиепископ на И.П.Х.), духовник на манастира в Кератея, заедно с Игуменията, матушка Мариам **са хвърлени в затвора. Мириам умира в следствие от мъченическа смърт.**

След като целта за завземането на Светите манастири в Кувара и Кератея (**и двата са основани и построени от Епископ Матей Врестенски**) е изпълнена, **митрополит Хризостом отново се връща към предишната си еклезиологична ерес.** На 2.07.1950 г. във вестник “Врадини” (“Вечерня”) митрополит Хризостом заявява: “Съборното решение от 1935 г. (относно това, че новостилците са безблагодатни разколници) в крайна сметка не може да бъде приложено, докато (календарния проблем) не бъде обсъден на бъдещ Всеправославен събор.”

Митрополит Хризостом Флорински заявява пред в-к “Врадини” (11.12.1950 г. и “Фони тис Ортодоксиас”, XII, 1950 г., стр.6):

“**Държавната Йерархия**, заради авторитета и престижа на Църквата счита за нужно само на Митрополита да бъде поръчано да изпълнява ролята на старостилец и да застане начело на старостилците, за да задържи борбата в каноничните предели (на Държавната Църква)... да се включат в борбата идеолози-архиереи, за да я насочат и запазят в канонически рамки ...”

Той вярва, че Свещента борба за Свещеното Предание трябва да съществува в “каноническите предели” на новокалендарната църква (!!!) и че тя трябва да се управлява от йерарха на Държавната църква.

Каква тогава би била разликата между тях, които се борят, за да запазят Светите Традиции и тях, които ги погазват? Каква тогава би била разликата между тях, които следват Православния Светоотечески Календар и тях, които следват еретическия календар на вдъхновения от сатаната Римски папа?

На 6.11.1952 г. Митрополит Хризостом заявява за сваляне от себе си на архипастирските си задължения, а също така и въобще сваляне от себе си на сана. **Той предписва на своите последователи да споменават новостилните йерарси на съответстващите епархии, в чиито рамки се е оказвала една или друга "Флоринейска" община.**

Тази ярка проява на криптоикуменически тенденции на митрополит Хризостом води до масови протести по улиците на преданите "флоринейци", които принуждават митрополит Хризостом да се откаже от оставянето на архипастирските си задължения и свалянето на сана. Други двама бивши "Флоринейски" йерарха, обаче, стават прости монаси във "Флоринейския" синод в продължение почти на две пълни години, **докато не подали прошение до официалната църква през февруари 1954 г. и не били приети в нея като епископи.**

На 8/21.09.1955 г. митрополит Хризостом Флорински, последният запазил се "Флорински" епископ умира без да остави никакъв приемник на своя синод. Неговите останали последователи учредяват комисия от 12 члена свещеници да управляват "флоринейците".

Наскоро флоринейския разкол, наричащ себе си "истинно православен" прие еретическата формация на "противостоящите" и започна процес на обединение с един от "синодите" на остатъците от руската

задгранична църква (не преминал към МП), с българската и румънската старостилни църкви и с монасите от жабленския манастир. Те са приели общо "Изповедание на истинно православната църква".

ТАМ НИКЪДЕ НЕ СЕ СПОМЕНАВА ЯСНО, ЧЕ В ОФИЦИАЛНИТЕ ЦЪРКВИ СА РАЗКОЛНИЧЕСКИ И В ТЯХ НЯМА БЛАГОДАТ, защото те са потъпкали решенията на Отците на Седемте Вселенски Събора и всички Всеправославни събори.

Относно начините на приемане в общение на миряни и монаси идващи от официалните "православни" църкви, в точка 6, 11. подточка **е направено следното фрапиращо заявление: "Понятно е, че в зависимост от местата и от специфичните случаи, за прилагането на по-снизходителен или по-строг ред решава местният епископ,..."**. Такъв "либерален" начин на приемане на разколници или еретици **НЯМА АНАЛОГ В ЦЪРКОВНАТА ИСТОРИЯ.**

ОСБЕННО КАТО СЕ ИМА ПРЕД ВИД, ЧЕ КЛИРА НА ОФИЦИАЛНИТЕ ЦЪРКВИ НЕ ПРЕДСТАВЛЯВА ПРОСТО ЗАБЛУДЕНО ВЪВ ВЯРАТА ЕРЕТИЧЕСКО ДУХОВЕНСТВО, А ЦЕЛЕНАСОЧЕНО ВОДИ ПАСТВОТО СИ КЪМ СЪЗДАВАНЕ НА ГЛОБАЛНАТА ВЯРА В АНТИХРИСТА. НЕ МАЛКА ЧАСТ ОТ ТЕЗИ "ДУХОВНИЦИ" СА И ЧЛЕНОВЕ НА САТАНИНСКИТЕ МАСОНСКИ ЛОЖИ (за подробности виж статията посочена в началото на материала).

В следващата подточка флоринеите отново повтарят позицията на своя вдъхновител, казвайки: **"Един Велик Общ Събор с всеправославен авторитет ще има възможността да законоположи общите критерии и**

предпоставки, с които ще се упражнява практиката за приемане на онези, които се завръщат...". Малко по - надолу се казва: "Тези синодални осъждания, особено на ерестта на икуменизма, представляват значителни етапи по правилния път към свикване на Общ събор на Истинно Православните, който ще направи постановление с по-голям авторитет относно Календарно-Празничното нововъведение..."

СЯКАШ ПРЕДИ ТОВА СВЕТИИТЕ НЕ СА СЕ ПРОИЗНЕСЛИ ПО ВЪПРОСА, ТА ЛИЦЕМЕРИТЕ ЩЕ ПРАВЯТ "ПОСТАНОВЛЕНИЕ С ПО - ГОЛЯМ АВТОРИТЕТ". В ТОВА СЕ СЪСТОИ ЕРЕСТА ИМ. ТЕ ВЯРВАТ НА ХОРА, КОИТО МНОГОКРАТНО СМЕНЯТ ПОЗИЦИИТЕ СИ, САМИ СЕ ОБЯВЯВАТ ЗА РАЗКОЛНИЦИ И В КРАЙНА СМЕТКА ОТРИЧАТ СЪБОРИТЕ И ТЕХНИТЕ РЕШЕНИЯ ИСКАЙКИ НОВ СЪБОР ПО ВЪПРОСИТЕ НА ПРОМЯНАТА НА ПРЕДАНИЕТО И МЕСЕЦОСЛОВА.

По горе го казахме, но пак ще го припомним: В Синодика на Православието в неделя на Тържеството на Православието ние възкликваме: "На тия, които отричат Съборите на Светите Отци и техните Предания, които са се явили в съответствие с Божественото Откровение и благочестиво се пазят от Православната Съборна Църква, Анатема!"

Оставайки верен на енцикликата от 1935 г. и ясно изразените в нея православни позиции, "Матеевският" Синод се явява единствената Йерархия и днес продължава да бъде единственият Старостилен Синод В СВЕТА, който има Апостолско Приемство и спазвайки заповедите на светите отци е оградил Църквата от всяка ерес.

ЗА ПОВЕЧЕ ИНФОРМАЦИЯ И КОНТАКТИ:

Пишете на iliq_iliev41@abv.bg

ОТНОСНО ЕДНОЛИЧНАТА ЕПИСКОПСКА ХИРОТОНИЯ:

Най- известните случаи на еднолични хиротонии: Светител Йоан Златоуст, патриарх Константинополски бил ръкоположен само от един епископ и неговата хиротония всякога се признавала от Църквата като действителна. Самият Светител Йоан нееднократно ръкополагал за епископи еднолично; Светител Атанасий Велики, архиепископ Александрийски бил също ръкоположен от един епископ и неговата хиротония по същия начин всякога се признавала от Църквата като действителна. Във времената на гонения от арианите той сам еднолично ръкополагал в епископски сан. Светител Илиодор еднолично ръкоположил за епископ презвитер Дисан—бъдещ Свещеномъченик; Светител Савва Сръбски сам хиротонисал и възвел на своята архиепископска катедра иеромонах Арсений; Светител Теодосий Кизически при гоненията от Деций еднолично извършил Таинството на епископското поставление върху Свещенномъченик Никон (Пролог 23 март); Свещенномъченик Лукиан приел епископско ръкоположение от единия само Климент Блаженни; Свещенномъченик Автоном поставил еднолично за епископ Корнилий; Светител Григорий Чудотворец, епископ Неокесарийски в дните на гонения против Църквата еднолично поставил за епископ Александър в Каманах; Светител Стефан Сурожски единствен поставил за епископ свои клирик(Пролог 15 декември); Светител Евсевий Самосатски тайно, във военска одежда, сам ръкополагал епископи, както за това се повестува в Четий-Миней (22 юня); Епископ Сидерий Палебикски (Палебисцински) бил ръкоположен само от един епископ Филоном Цирензийски, а Светител Атанасий Великий не само

одобрил тази хиротония, но и го възвел в митрополит Птолемаидски; Ако разгледаме чина на поставянето и ръкоположението архиерейско, ще видим, че, по същността си, хиротонията на епископи се извършва от един епископ (един епископ възлага ръка и чете молитва), останалите просто свидетелстват за действителността на поставянето на кандидата, това изразява пълнотата на Църквата. С това канонически и догматически се удостоверява, че всеки епископ съдържа пълнотата на тайноизвършването. Иначе Църквата не би могла принципно да допусне възможността едноличното ръкоположение на епископи. Свидетелство за законността на такива хиротонии (епископата) се явява клир и самият вярващият народ (лаикат). По принцип, е по-добре да има епископска хиротония от един епископ, пазещ Православно Изповедание, а не от групи, които не могат да се съгласуват по въпросите на вярата. По този начин, въпроса за едноличното ръкоположение на епископи привежда към друг въпрос: Имало ли е други православни епископи в конкретната област, които са могли да участват в хиротонията? От това и зависи, има ли право или не епископ да извърши еднолична хиротония. Правилото на Светия Равноапостолен Цар Юстиниан Велики гласи: «Ако трима епископи не се отзоват, достойно е при двама и при един избирането да бъде за епископство». Това същото се говори и в древните «Апостолски Постановления». Необходимо е да обърнем внимание на това, че всички тези Църковни правила допускат възможността за еднолична хиротония, когато другите епископи «не се отзоват» (вследствие на гонения и трудност за свързване с епископите), не говорим вече за тези случаи, в които те са — еретици, тоест годни епископи няма никъде.

Мѣсяца Маіа въ 14-й дѣнь. Слѣжба Святáго

отца нашего Матѳея Аѳинскаго исповѣдника.

Вѣчера,

на Господи воззвах, стихирѣ, глас 4.

Подобен: Яко добля:

Истины водруженіе, * и вѣры утверждѣніе, * и догматов
предложителя тѣ знаѣм, * благочестія согласника, * чистоты
селеніе, * и пріятелище избранное, * благовоніе Духа, * и
превеликое сокровище ученій, * и основаніе Христовы церкви,
* священноявленне Богодухновенне, Матѳеѣ.

Апостолов преѣмника, * страдальцев единоправна, *
постников единоревнителя восхваляем тѣ, * и учителей печатъ,
* и Божественное изображеніе, * Христова тайноводителя
Богоносе всехвальне, * и Боготочную реку * разуменій
беззаконников и хульников мысли потопляюща, * премудре,
Матѳеѣ.

Премудрости талант * умножив пребогате, * радости
сподобился еси Господа твоего. * Испещренъ благодатию *
Божественнаго сиянія, * и зарею мысленно сияя духовною, *
ныне предстоиши деснице жизниносней, * отгуду лучами *
всегда облистаемъ славно, Матѳеѣ.

Слава, и ныне, Богородичен.

Скверну отмый страстнаго сердца моего, Богородице всепетая,
и вся язвы и гноенія сего, яже от греха очисти, Чистая, и умъ
моего устави непостояніе: яко да силу Твою и великое
заступленіе величаю, окаянный и непотребный раб Твой.

Крестобогородичен: Распинаема видящи, * и в ребра
прободаема копием, * Пречистая, Христа Человеколюбца, *
плачущи вопіяше: * что сие Сыне Мой, * что Тебѣ
неблагодарнии людие воздаша, * вместо яже сотворил еси

добрая ѿм, * и тщишия безчадствовати Мя Вселюбѣзнейше? * дивлюся Благоутрѣбне, * Твоему вольному распятию.

Аще ѿмать, самогласен. Слава, глас 6:

Излияся благодать во устнах твоих преподобне отче, Матеее, и был еси пастырь Христова церкви, учя словесныя овцы веровати в Троицу Единосущную во едином Божестве.

Богородичен: Никтоже притекая к Тебе, посрамлен от Тебе исходит, пречистая Богородице Дево: но просит благодати, и приемлет дарование к полезному прошению.

Крестобогородичен: Пречистая, яко виде Тебе на Кресте повешена, плачущи вопияше матерски: Сыне Мой и Боже Мой, сладчайшее Моё Чадо, како терпиши страсть поносную?

Аще празднуеши с полиелеем, глаголи Богородичен воскресный: Кто тебе не ублажит:

Вход. Прокимен дне..

Премудрости Соломоновы чтение. [Глава 3.]

Праведных души в руке Божией, и не прикоснется их мука. Непщевани быша в очесех безумных умерети, и вменися озлобление исход их. И еже от нас шествие сокрушение, они же суть в мире. Ибо пред лицом человеческим аще и муку приимут, упование их безсмертия исполнено. И в мале наказани бывше, великими благодетельствовани будут, яко Бог искусит я, и обрете их достойны Себе. Яко злато в горниле искусит их, и яко всеплодие жертвенное прият я. И во время посещения их возсияют, и яко искры по стоблию потекут. Судят языком, и обладают людьми, и воцарится Господь в них во веки. Надлежащие нань, разумют истину, и вернии в любви пребудут Ему: яко благодать и милость в преподобных Его, и посещение во избранных Его.

Премудрости Соломоновы чтение [главы 5 и 6].

Праведницы во веки живѹт, и в Гóсподе мзда ѳх: и попечѣние ѳх у Вышняго. Сего ради приимут Царствие благолѣпия, и венец доброты от руки Господни: зане десницею покрѣет я, и мышцею защитит ѳх. Приимет всеорѹжие рвѣние свое, и воорѹжит тварь в мѣсть врагом. Облечѣтся в броня правды, и возложит шлем, суд нелицемерен. Приимет щит непобѣдимый преподобие. Поострит же напрасный гнев во оружье: споборет же с ним мир на безумныя. Пойдут праволучныя стрѣлы молниины, и яко от благокругла лука облаков, на намерение полетят. И от каменомѣтныя ярости исполнь падут грады. Вознегодует на них вода морская, реки же потопят я нагло. Спротив станет им дух силы, и яко вихор развеет ѳх, и опустошит всю зѣмлю беззаконие, и злодейство превратит престолы сильных. Слышите ѹбо царие, и разумейте, навыкните судий концев земли. Внушите держащи множества, и гордящися о народах языков, яко дана есть от Господа держава вам, и сила от Вышняго.

Премудрости Соломоновы чтѣние [главы 4 и 5].

Праведник аще постигнет скончатися, в покои бѹдет. Осудит же праведник, умираяй, живущыя нечестивыя: узрят бо кончину праведнаго, и не разумѣют, что совещаща о нем. Яко повержет Господь нечестивыя безгласны ниц, и поколеблет ѳх от оснований, и до послѣдняго исчезнут в болѣзни и пѣмь ѳх погибнет. Приидут бо в помышлѣние согрешений своих ужасни: и обличит ѳх против беззакония ѳх. Тогда станет в дерзновѣнии мнозе праведник пред лицѣм оскорбивших его, и отметающих труды его. Видевше же его смятутся страхом многим, и ужаснутся о преславном спасѣнии его. Рекут бо в себе кающесе, и в тесноте духа воздохнут, и рекут: сей бѣ, егоже имѣхом некогда в посмѣх, и в прѣтчу поношѣния безумнии, житиѣ его вменихом нейстово, и кончину его безчѣстну. Како вменися в сынѣх Божиих, и во святых жребий его есть? Убо заблудихом от путѣ истиннаго, и правды свѣт не

облиста́ нам, и со́лнце не возсия́ нам. Беззако́нных
исполнихомся стезь и поги́бели, и ходихом стези́ непроходны,
пути́ же Господня не разумехом.

На стиховне стихиры, глас 8.

Подобен: О пресла́внаго чудесе́!

Отче всему́дре, Матее, * це́рковь Христо́ву * уясни́л еси́
песньми, * Божественная поя́ пресла́вне, * де́йством о́тче Духа
твою́ цевни́цу ударяя, * всеподобней Дави́дове подобяся: *
ею́же возглаша́я, * Божественными песньми вся́ привлéкл еси́.

Стих: Честна́ пред Го́сподем сме́рть преподо́бных его́.

Отче пресла́вне, Матее, мирски́я отсту́пль мяте́жныя
молвы́, * ко Христо́ве прите́кл еси́ тишинé преподо́бне, * и
видéнии Божественных дея́ний, * всебога́тыми я́ве
светлостью́, * вои́стинну обогати́лся еси́, * и ве́рным пре́дал
еси́, * Боголе́пным сия́я * жити́ем преблаже́нне.

Стих: Блаже́н му́ж боя́йся Го́спода, в за́поведех Его́
восхо́щет зело́.

Приидите земноро́дни, * песньми свяще́нное и честное́ *
преподо́бнаго торжествó, Матее, * днесь́ благоче́стно
воспойм: * се́ бо вои́стинну Божественнаго сия́ния * сподо́бися
све́т прияти. * О неизрече́ннаго благосе́рдия Твоего́ Влады́ко
Го́споди, * и́мже мы́ позна́хом, * сла́вити Тя́ преблага́го!

Сла́ва, глас 8:

Мона́хов мно́жества, наста́вника тя́ почита́ем о́тче наш,
Матее: твоёю́ бо стезе́ю вои́стинну пра́во ходи́ти позна́хом,
блаже́н еси́ Христу́ рабо́тав, и вра́жию обличи́л еси́ си́лу,
а́нгелов собесéднице, преподо́бных соприча́стниче и
пра́ведных, с ни́миже моли́ся Го́сподеви, поми́ловатися душа́м
на́шим.

И ны́не, Богородичен воскрeсн: Безневéстная Де́во:

Аще ли не прázднуеши, глаго́ли се́й Богоро́дичен:

Аз Де́во свята́я Богоро́дице, к покрóву Твоему́ прибега́ю: ве́м, я́ко обря́щу тобо́ю спасе́ние: мо́жеши бо Чы́стая, помо́щи мнé.

Крестобогоро́дичен: Ю́ница нескве́рная, Юнца́ ви́дящи на дрéве пригвожда́ема во́лею, рыда́ющи жа́лостне, увы́ Мнé вопия́ше, Любímeйшее ча́до! Чтó Ти со́нм воздаде́ безблагодáтний евре́йский, хотя́ Мя обезча́дствовати от Тебе́ Вселюбе́зне?

Тропа́рь гласъ А:

Непоколéблемое Зиждите́ля утвержде́ние, правосла́вныя ве́ри насажде́ние, яви́лся еси́ я́ко апо́столовъ честне́йшій Богоявлéнне о́тче на́шъ Матѳе́е, Вели́каго Архиере́я продолжа́я и мно́жество мона́ховъ просвеща́я, тогó ра́ди чу́дной па́мяти просия́ль еси́ я́ко исто́чникъ благодáти, моли́ Христа́ Бо́га о на́с чту́щихъ съ любóвию блаже́ную па́мять твою́.

Сла́ва, и ны́не, Богоро́дичен, или́ Крестобогоро́дичен.

**На у́трени,
на Бо́г Госпо́дь, тропа́рь то́йже.**

По 1-й кафисме, седа́лен, глас 4.

Подóбен: Вознесы́йся:

Земных и тлénных наслажде́ния, и ми́ра красoty, и пи́щи вре́менныя небре́гл еси́, в пусты́ни жити́е возлюбил еси́: отсю́ду сподóбился еси́ му́ченическому и по́стническому ли́ку сочетáтися. С ними́же моли́ спасти́ рабы́ твоя́. [Два́жды.]

Сла́ва, и ны́не, Богоро́дичен:

Чы́стая, всенепоро́чная и неискусобра́чная, еди́на безле́тнаго Сы́на и Сло́ва Бо́жия в ле́те ро́ждшая: Тогó со свята́ыми и честны́ми апо́столы, му́ченики и проро́ки и преподо́бными,

молю даровати нам очищение, и велию милость.

По 2-й кафисме седален, глас 4:

Подобен: Скоро предвари:

Христу последовав, мир оставил еси, и плоть покорив воздержанием яве, преблаженне, Матеее, отонудуже священна помазание имел еси. Ныне же к невещественным преставился еси ликом, моля о всех нас восхваляющих тя. [Дважды.]

Слава, и ныне, Богородичен:

Едина рождающая Творца всех, едина украсившая человечество рождеством Твоим Пречистая, избави мя сетей лстываго велиара: постави мя на камени Христовых хотений, Того молящи прилежно, Егже воплотила еси.

По Хвалите имя Господне, припев:

Величаем тя святителю отче, Матеее:

Псалом: Услышите сия вси языцы:

Преподобноисповеднику же припев:

Ублажаем тя преподобне отче, Матеее:

Псалом: Терпя потерпех:

По полиелеи седален, глас 3:

Подобен: Божественныя веры:

Божественным духом просвещен, проповедал еси со дерзновением православия предание, всеблаженне, Матеее, и мучителя беззаконна посрамил еси, в заточения неправедно отсылаемь: отче преподобне, Христа Бога моли, грехов оставление подати, чтущим любовь святую память твою. [Дважды.]

Слава, и ныне, Богородичен:

Кийже идеже спасается, тамо праведно и притекает: и кое

инѡе такоѡе прибѣжище, яко Ты Богородице, покрывающее дѹшы наша?

Степѣнна, 1-й антифѡн 4-го гласа.

Прокимен: Честна пред Господем смѣрть преподѡбных Его.

Стих: Чтѡ воздам Господеву о всѣх, яже воздаде ми?

Всякое дыханіе:

Апѡстол к ефесѣем, зачало 233.

Братіе, возмогайте о Господе, и в державе крепости Его. Облецытеся во вся оружія Божія, яко возмощї вам стати противу кознем диавольским: яко несть наша брань к крови и плоти, но к началом и ко властем и к миродержителем тмы века сего, к духовом злобы поднебесным. Сего ради примите вся оружія Божія, да возможете противитися в день лют, и вся содеявше стати. Станите убо препоясани чресла ваша истиною, и облкшеся в броня правды: И обувши нозе во уготование благовествования мира. Над всеми же восприимше щит веры, в немже возможете вся стрелы лукаваго разжженныя угасити: И шлем спасения восприимите, и меч духовный, иже есть глагол Божий.

Евангліе от Луки, зачало 64.

Рече Господь: всяк иже аще исповесть Мя пред человеки, и Сын Человеческий исповесть его пред ангелы Божиими. А отвергыйся Мене пред человеки, отвержен будет пред ангелы Божиими. И всяк иже речет слово на Сына Человеческаго, оставится ему: а на Святаго Духа хулившему, не оставится. Егда же приведут вы на соборища, и власти, и владычества, не пещытеся, како или что отвещаете, или что речете: Святыи бо Дух научит вы в той час, яже подобает рещи.

По 50-м псалме, стихира, глас 6.

Преподобне отче, во всю землю изыде вещание исправлений твоих: тем на небесех обрел еси мзду трудов твоих, демонов

погубил еси полки, ангелов постигл еси чины, ихже житию непорочно поревновал еси: дерзновение имея ко Христу Богу, мир испроси душам нашим.

Канон, глас 6.

Песнь 1.

Ирмос: *Яко по суху пешествовав Израиль, по бездне стопами, гонителя фараона видя потопляема, Богу победную песнь поим вопияше.*

Всемысленно Тебе Спасе возлюбил священник, Матвее, ко страданию приложився крепко, скорби и болезни и подвиги терпя, дондеже обрете пищу безконечную.

Кривными кроплениями сланое неверствия море утолил еси: река был еси Христова, напаяя воистинну церковь присно.

Распростертая подвиги на земли, принесл еси Богу славне, Матвее, и Царствия небеснаго сподобився венцы прияти, и вечный живот нерушимый.

Богородичен: *Украшена доброю добродетелей, Богомати чистая, Бога истиннаго добродетель зачала еси, нас Божественными добродетельми просветившаго.*

Песнь 3

Ирмос: *Несть свят, якоже Ты Господи Боже мой, вознесый рог верных Твоих, Блаже, и утвердивый нас на камени исповедания Твоего.*

Ни веждама дремания, ни очима сна вдаль еси преподобне отче, Матвее, дондеже дом явился еси Святыя Троицы, и премудрости сокровище, мир обогащая золотарными учениями блаженне.

Божественных повелений хранитель быв Богомудре, Матвее, в темницах затворен был еси, отверзая верным затвор

учительнаго пути, на широту разума вводящаго.

Силою Божественною укрепився, безкрепостную дерзость беззаконных низложил еси, исповеданием твердым, всесвященный, Матее, страдальче, яко оружник Божественнаго полка.

Богородичен: Премудрость и Слово Отчее, прежде сый всех век, в последняя лета неизреченно воплотивыйся от неискусобрачныя Тебе Матере, Богородицу Тя содела.

Седален, глас 4.

Подобен: Явился еси днесь:

Славное Солнце, яко денницу на высоте постави ты своей церкви, верныя просвещая словесы твоими, небесный тайнниче, Матее, Богомудре отче наш.

Слава, и ныне, Богородичен:

Чистая всенепорочная, и неискусобрачная, едина безлетнаго Сына и Слова Божия, в лете рождающая: Того со святыми и честными апостолы, мученики, и пророки, и преподобными, моли даровати нам очищение и велию милость.

Крестобогородичен: На кресте Ты воздвигнута яко узре Пречистая Мати Твоя Слово Божий, матерски рыдаючи вещающе: что новое и странное Сыне Мой, чудо? Како Жизнь всех приближаешься смерти, оживити хотя умершья, яко милосерд?

Песнь 4.

Ирмос: *Христос моя сила, Бог и Господь, честная церковь Боголепно поет зывающе, от смысла чиста о Господе празднующи.*

Копием словесы твоими безбожие пронзил еси, и страдания твоими яко мечем бесовския полки победил еси, ихже злобы избави чтущия ты всехвальне, Матее.

Не жру́ бесом, ни устраша́юся сме́рти, ни му́к веще́й, священномученик, Матѳе́е, взыва́ше: но еди́наго Бо́га испове́дую в Тро́ице познава́ема.

Ви́дев Го́споди Твоего́ смире́ния пресла́вную высоту́, свѣше стро́ения тебе́ сло́во да́рует: ѿмже ересей лю́тая смири́шася возноше́ния, о́тче.

Богородичен: Я́ко двѣрь приводя́щую к Божѣ́ственному вхо́ду, я́ко ра́й Божѣ́ственный, я́ко мы́сленное ме́сто свяще́ния, я́ко добро́ту Иа́ковлю Де́ву ублажа́ем.

Пѣснь 5.

Ирмо́с: *Бо́жиим све́том Твои́м, Бла́же, у́тренюющих Ти́ ду́шы любóвию озари́, молю́ся, Тя ве́дети Сло́ве Бо́жий, и́стиннаго Бо́га, от мра́ка грехо́внаго взыва́юща.*

Сле́з твои́х течѣнием всему́дре о́тче, Матѳе́е, сласте́й изсуши́л еси́ пучи́ну, и излі́тием уче́ний твои́х ересей пото́ки блаже́нне заградил еси́.

Цѣрковь бы́л еси́ вместите́льна о́тче, Матѳе́е, Тро́ице вои́стинну, укра́шен благода́тию, и озаре́нием честных добродѣ́телей, и учи́тельным смире́нием.

Терпе́нием твои́м низложи́в вся́ шата́ния лука́ваго, того́ вре́да мя́ изба́ви, бо́дра всячески содева́я, стезя́ми приводя́щими к Бо́гу сла́вне, Матѳе́е.

Богородичен: По́ем, Всечы́стая, из Тебе́ плóть стра́стную и сме́ртную на́с ра́ди приѣмшаго, и ви́димо рождество́ сме́шеною несли́тною ипостáсию.

Пѣснь 6.

Ирмо́с: *Жите́йское мо́ре, воздвиза́емое зря́ напáстей бу́рею, к ти́хому пристáнищу Твоему́ прите́к, вопи́ю Ти: возведи́ от тли́ живóт мой, Многоми́лостиве.*

Светило бѣв страданій твоихъ свѣтомъ просвещая концы, исповедалъ еси имя Христово предъ мучители страстотерпче Господень всехвальне, Матѳее.

Языкъ твой яко трость скорописца книжника, воистинну бѣсть, исповѣдая разумъ всечестен, въ скрижаляхъ сердецъ начертая отче, Матѳее, закона духовнаго.

Твоего плавающей поучения стяжаваяще тишину, отче Богоглагоlive, пучины треволения избавляются душевреднаго, и от иныхъ ересей приходящи верою спасаются.

Богородичен: Духъ Святыи на Тя, Чистая, дѣвства хранило наше, содела честное селение Всенепорочная Сына вышняго Всеблаженная.

Кондакъ , гласъ А:

Светосиянными зарями, троическаго свѣта вселенную озаряя истинной православной веры и исповѣданія, безкровный мученикъ церковнаго кивота и изряднейшій проповѣдникъ покаянія былъ еси Матѳее, Аѳинейская похвала и стена противъ вражихъ наветовъ, того молитвами Христе Боже спаси души наша.

Икос: Отверзи ми устне пресвященне, Богоприятными твоими молитвами, предстоя Богу всеславне преподобне мучениче, да воспую блаженное твое житие, и возглаголю достойно добродетели твоя, яже на земли теплою любовью совершилъ еси: исповѣдникъ бо былъ еси крепокъ, воздержаніе верою исправив, бденіе и чистоту возлюбилъ еси, Матѳее, отче священный.

Пѣснь 7.

Ирмос: Росодательну убо пещь содела ангелъ преподобнымъ отрокомъ, халдеи же опаляющее веление Божие, мучителя увещая вопити: благословенъ еси, Боже отецъ нашихъ.

Яко пресвѣтло житиѣ твоѣ бысть Богомудре пощѣния рѣди, тако явися твоѣ страданіе твѣрдо: Христа бо прославил еси яве, вопия: благословѣн Бог отецъ нашихъ.

Целомудрия чистоты препоясався мужествомъ, Богоугодный отче, Матѣе, и мученія венѣцъ свѣтел восприимъ благодатию, вопиялъ еси: благословѣн Бог отецъ нашихъ.

Некланяющіиися пречистей иконѣ Твоѣй, Спасе, нечестивии слугу Твоего многоранно оскорбляху, присно глаголюща, и вопиюща к Тебѣ: благословѣн Бог отецъ нашихъ.

Богородичен: Седяй в недрахъ Родительныхъ неописанъ Рречистая, ныне же от Твоихъ недръ произшедъ сѣдитъ описанъ, Твоему подобяся образу, за еже спасти Адама, Адамъ бывъ.

Пѣснь 8.

Ирмосъ: *Изъ пламене преподобнымъ росу источилъ еси, и праведнаго жертву водою попалилъ еси: вся бо твориши, Христе, токмо еже хотѣти. Тя превозносимъ во вся вѣки.*

Светоносно показался еси, якоже другое солнце, поученіе посылая концѣмъ, тьму несветящую всякаго грѣха отимая блаженне, Матѣе, свѣтомъ покаянія.

Струями Божественныхъ ученій ограждаемъ, рекѣ якоже от другаго Едема изшелъ еси, лице земли напоая Богоугодниче, Матѣе, и нечестія плѣвелы потопляя.

Украсовался еси всеблаженне добротою словесъ твоихъ, Святаго бо Духа явился еси трость, написуя вѣрнымъ благочестивно разумъ Божественный, превознося Христа во вѣки.

Богородичен: **К**о Твоему прибегаю покрову Всенепорочная, и заступленіе ныне животу моему Тя предлагаю, яже паче ума Бога Слова рождающая: Егоже превозносимъ во вѣки.

Пѣснь 9.

Ирмос: *Бѡга человеком невозможно видети, на Негоже не смѣют чїни ангельстии взирати: Тобою же, Всечїстая, явїся человеком Слово воплощенно, Егоже величающе, с небесными вои Тя ублажаем.*

Яко свѣт, яко луна, яко великое солнце, яко мѡлния Христо́ве цѣркви возсияв, и вѣрных мысли просветил еси, в невечѣрном свѣте вселився, поя трисвятыми гла́сы Тро́ицу несозданную.

Земля святы́м грѡбом обогатїся, Матѡе́е, и священным всехвальне твоимъ тѣлом, и праведныхъ зыграшася ду́си, ангели же, блаженне, ду́х твой прияша: с нимиже всѣхъ насъ помина́й поющихъ тебѣ.

Храмъ ду́ха Пресвята́го быв, и река́ водъ живѡтныхъ наполняема, и цѣркве основаніе недвижимое, степе́нь правосла́вия, струя́ приснотеку́щая, Божѣственнаго покая́ннїа исто́чникъ досто́ивный, Матѡе́е.

Богородичен: *Я*коже ка́пля небесная во Твое́ чрево, Де́во, до́ждь снїде, и изсуши́ лѣстная течѣнія, источїв нетлѣнія и избавлѣнія всѣмъ человекомъ, Тобою Богоблагодатная.

Светїлен:

Страданіе у́бо пѣрвое дѡбре искусївся, второе постѡмъ течѣніе Божѣственное соверши́в, на небеса́ возшелъ еси, и Христу́ предстои́ши, Матѡе́е, ѡтче преподѡбне: за насъ моли́ся тѣпле поющихъ тя.

Богородичен: *Р*адость неизречѣнную рѡждши Го́спода, радости насъ небесныя прича́стники сотвори́, всѣхъ Тебѣ почитающихъ Пречїстая, и благодарѣніе от ду́шї приносящихъ Тебѣ: не забуди рабѡвъ Твои́хъ, Благословѣнная Марїе.

На хвалїтехъ стихїры, гласъ 4.

Подѡбен: Далъ еси́ зна́мение:

Благодать Духа, отче Матее, * тебе возсиявши, * светло просвети ты: * отсюда умалил еси страстей ночь, * и безстрастия день постигл еси, * чисте чистейшему свету совокуплься, * в немже жительствуя *, не забуди Богогласе, * верою поющих священную твою память. [Дважды.]

Благодать желанную тебе, * Матее, нося небесную, * земных небрегл еси: * сего ради яко безплотен, * страдательное избрал еси житие, * яко присносущныя сладости потока, * благочестно насладитися хотя Богоприятне, * и слезами преподобне изсушил еси * мутный источник страстей, * и напоил еси душепитчныя класы. *

Благодать исцелений, Матее, * от благодати Божественныя достойно приял еси: * отсюда духов тебе лукавых * низлагается прелесть, * и недуг неудобных тли отбег прешел еси: * источаеши бо преподобне яко воды благодатныя твоя струи, от нихже напоями, * воспеваем память твою.

Слава, глас 5.

Преподобне отче, не дал еси сна твоима очима, ни веждома твоима дремания, дондеже душу и тело от страстей свободил еси, и тебе самого уготовал еси Духу жилище: пришед бо Христос со Отцем, обитель у тебе сотвори, и единосущныя Троицы угодник быв, великопроповедниче отче наш, Матее, молися о душах наших.

И ныне, Богородичен:

Блажим Тя Богородице Дево, и славим Тя вернии по долгу, град непоколебимый, стену неборимую, твердую предстательницу, и прибежище душ наших.

Крестобогородичен: Зрящи древле Агнца и Сына Своего, Дева Мати и Всеблаженная Отроковица на Крест воздвигена, вопияше слезящи: увы Мне Сыне Мой, како умираеши, Бог естеством сый безсмертен?

**Аще иматъ на стихóвне Сла́ву, глаго́ли вечерний.
И ны́не, Богорóдичен, или́ Крестобогорóдичен.**

† ВИЖТЕ ОЩЕ

Отстъплението от вярата наречено "нов стил"

**ЗА СЪКРАЩАВАНЕТО НА ЛИТУРГИИТЕ, ТАЙНСТВОТА И
ТРЕБИТЕ В НОВОСТИЛНАТА ЦЪРКВА**

ЗА ПРЕМАХВАНЕТО НА ОГЛАШЕНИЕТО

ЗАЩО БОГ НИ ИЗОСТАВИ

**ЗА КОРЕНА НА ЗЛОТО, ЗА НАЧАЛОТО НА
ОТСТЪПЛЕНИЕТО НА РОДНАТА НИ „ЦЪРКВА“, ЗА
БЪЛГАРСКАТА СХИЗМА**

Театърът на антихриста

ИСТИНАТА ЗА НАШИЯ НАРОД

Християнството на българите и техните владетели

ИДЕЯТА "ПРАВОСЛАВНИ БУДИТЕЛИ"

Православна ли е демокрацията

Народе, народе...

Защо се премахва вероучението

За старостилния икуменизъм

КОЙ СТОИ ЗАД ОТСТЪПЛЕНИЕТО

ДИСЕКЦИЯ НА ЧОВЕКООМРАЗАТА

**ПАСТИРСКО ОКРЪЖНО ПОСЛАНИЕ ПРОТИВ
МАСОНСТВОТО**

Против юдомасонството

Изповедание на вярата

КЪДЕ СЕ Е СЪХРАНИЛО ПРАВОСЛАВИЕТО